

תפ"ח 35652/04/18 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד מרטינס חורחה מריו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 35652-04-18 מדינת ישראל נ' מרטינס (עציר) 15 ספטמבר 2020

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, סגן נשיא, אב"ד
כב' השופטת טלי חיימוביץ
כב' השופטת לימור ביבי
בעניין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) -
ע"י ב"כ עו"ד רוזי כבאז
נגד
מרטינס חורחה מריו -
ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

השופטת לימור ביבי:

פתח דבר

ביום 28/3/18 נגדעו באיבם חייה של המנוחה אליזבת קרדונה, ילידת 1965, אשר הייתה בת 53 במותה (להלן: "המנוחה"). הצדדים חלוקים על הלך האירוע בו נגרם מותה של המנוחה ואולם, על סיבת המוות אין חולק - מותה של המנוחה נגרם כפועל יוצא מדקירתה על ידי הנאשם, תשע פעמים, באמצעות סכין לחיתוך בשר, בעלת להב באורך של 20 ס"מ. מותה של המנוחה תועד באופן מצמרר בהקלטת אודיו בטלפון הנייד, אשר נעשתה על ידי המנוחה, שלא ידעה כי היא מתעדת את רגעיה האחרונים. בהקלטת האודיו נשמעים דין ודברים בין המנוחה לבין הנאשם, זעקותיה של המנוחה, חבטות הסכין במנוחה ונשימותיה האחרונות. המאשימה מייחסת לנאשם, שהיה עד לחודש נובמבר 2017 בן זוגה של המנוחה, את החמורה בעבירות המצויות בספר החוקים - רצח בכוונה תחילה (עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק" או "חוק העונשין")). אקדים אחרית לראשית - לאחר שבחנתי את הראיות אשר הוצגו בפני בית המשפט, הנני מוצאת כי אמנם יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו, וכך אציע לחברי לקבוע.

כתב האישום

1. על פי כתב האישום, המנוחה והנאשם היו בני זוג במשך מספר שנים, עד לפרידתם בחודש נובמבר 2017. בתקופה זו התגוררו השניים יחד בתל אביב ולקחו חלק בניהולו של בר-מסעדה בתל אביב (להלן: "העסק"), בו המשיכו לעבוד גם לאחר שמערכת היחסים הזוגית ביניהם הסתיימה.

בתקופה שלאחר פרידתם, התגלע בין הנאשם לבין המנוחה סכסוך הנוגע, בין היתר, לחלוקת הרכוש ביניהם וכן

לקשר בין המנוחה לבין אחרים.

כמו כן, בתקופה האמורה, במספר הזדמנויות, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, איים הנאשם על המנוחה כי ירצח אותה.

עוד נטען בכתב האישום כי ביום 28/3/18 [הוא יום מותה של המנוחה], גמלה בליבו של הנאשם החלטה להמית את המנוחה. על מנת להוציא את תכניתו לפועל, הגיע הנאשם אל העסק בסמוך לשעה 15:45, התקשר אל המנוחה וביקש ממנה להגיע אל העסק. נוסף על כך, לשם קידום תכניתו, ניתק הנאשם את מצלמות האבטחה בעסק, על מנת שמעשה הרצח המתוכנן לא יתועד.

המנוחה נעתרה לבקשתו של הנאשם, הגיעה אל העסק וכאשר נפגשו התגלע בין השניים ויכוח במהלכו נטלה המנוחה את מכשיר הטלפון הסלולארי של הנאשם ויצאה מהעסק.

כעשר דקות לאחר מכן, שבה המנוחה אל העסק, הנאשם דרש ממנה להחזיר לו את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו ומשסירבה המנוחה לבקשתו, נטל הנאשם סכין לחיתוך בשר, בעלת להב באורך של למעלה מ- 20 ס"מ, ניגש אל המנוחה והחל לדקור אותה. המנוחה, אשר ניסתה להגן על עצמה, הכתה את הנאשם בראשו, במפתחות שהיו בידה. הנאשם הפיל את המנוחה לארץ והמשיך לדקור אותה בכל חלקי גופה תוך שהוא צועק לעברה: "הורג אותך, הורג אותך, הורג אותך..." ומתעלם מזעקותיה.

הנאשם דקר את המנוחה 8 פעמים [כך נכתב בכתב האישום] באמצעות הסכין, בין היתר בבטנה, במותנה, בגבה וברגלה, הכל בכוונה לגרום למותה, כשהוא אינו שועה לזעקותיה.

בשל מעשיו של הנאשם, נגרמו למנוחה פצעי דקירה בבטן, מימין ומשמאל, בגב ובמותן מימין ובירך השמאלית. למנוחה נגרמו חתך שלם של עורקי הכסל הפנימי והחיצוני מימין, תעלת דקירה בכליה הימנית עם חיתוך עורק ווריד הכליה ותעלות דקירה בכבד. מותה של המנוחה נגרם בעטיים של מעשי הנאשם, אשר גרמו להלם תת נפחי כתוצאה מחיתוך שלם של עורק הכסל בגב.

לאור כל האמור, נטען בכתב האישום, כי במעשיו המתוארים, גרם הנאשם בכוונה תחילה למותה של המנוחה, לאחר שהחליט להמיתה והמיתה בדם קר, בלי שגרמה התגרות בתכוף למעשה.

הנאשם הואשם בעבירת רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לכתב האישום וגרסתו:

2. ביום 7/10/18 השיב הנאשם לכתב האישום ובתשובתו הודה במערכת היחסים בינו לבין המנוחה וכן, בכך שנפרדו בסמוך לחודש נובמבר 2017. כן, הודה הנאשם בכך שיחסיו עם המנוחה היו עכורים ואולם, כפר בכך שאיים על המנוחה.

אשר ליום האירוע - 28/3/18, הודה הנאשם בכך שקבע להיפגש עם המנוחה בבית העסק, על מנת לשוחח איתה וכן, בכך שניתק את המצלמות. אולם, כפר בכך שניתק המצלמות נעשה על מנת שרצח המנוחה לא יתועד. הנאשם הודה בכך שכאשר המנוחה הגיעה לבית העסק התגלע ביניהם ויכוח, כפועל יוצא מכך שהמנוחה נטלה

את הטלפון שלו וסירבה להחזירו. לטענת הנאשם, המנוחה דרשה לדעת היכן מצויות תמונות שלה עם גברים אחרים במכשיר הטלפון שלו ולמרות דרישותיו סירבה להשיב לו את הטלפון. לטענת הנאשם במהלך הוויכוח ביניהם השליכה המנוחה והיכתה אותו עם צרור מפתחות אשר היה בידה וכפועל יוצא מכך נגרמו לו דימום בראשו וחבלה. הנאשם טען כי איבד את עשתונותיו והתנפל על המנוחה ובין השניים התפתח מאבק, במהלכו דקר הנאשם את המנוחה תוך שהוא אומר לה "הורג אותך הורג אותך". הנאשם כפר בכך שהוא הפיל את המנוחה לרצפה וכן בכך שהתעלם מזעקותיה ולטענתו, הדקירות היו תוך כדי מאבק, לאחר שהוא נפגע ודימם בראשו ולאחר שאיבד את עשתונותיו, ללא כוונה להמית את המנוחה. הנאשם לא כפר בממצאי חוות הדעת בדבר הסיבות למותה של המנוחה ואולם, לטענתו בנסיבות כפי שפורטו על ידו, לא התכוון להמית את המנוחה, כפר בהכנה וטען כי המית את המנוחה לאחר קנטור מצדה.

3. במסגרת עדותו הראשית, אשר ניתנה ביום 24/11/19 - הוסיף הנאשם ופירט את גרסתו באשר להשתלשלות האירועים.

הנאשם העיד ראשית כי אהב מאוד את המנוחה ואולם, שלערך בשנים 2015-2016 החלו בעיות קנאה הדדית בין הצדדים.

הנאשם העיד כי לו ולמנוחה היו עסקים משותפים אשר המנוחה ניהלה את הכספים בהם.

הנאשם העיד כי הוא הסכים להיפרד מהמנוחה, אולם, ביקש כי הרכוש ביניהם יתחלק, אלא שהמנוחה סירבה לכך ורצתה לקבל את כל הרכוש. עוד העיד הנאשם כי בשל חובות שלו ושל המנוחה, הוא נטל, 10 ימים לפני האירוע, הלוואה בסך 35,000 ש"ח, אשר הוא העביר למנוחה ומיד לאחר מכן היא החליפה את המנועול בבית. לדבריו, ביום האירוע הוא קיבל שיחת טלפון מחבר שלו לאונרדו, שסיפר לו שהבחור שהלווה לו את הכסף מחפש אותו בבית העסק, ובעקבות שיחה זו, הוא התקשר למנוחה והתנהל ביניהם דין ודברים אשר נסב על כך שהיא לא שילמה את התשלום השוטף בסך 4,000 ש"ח בגין הלוואה זו.

הנאשם הוסיף והעיד כי בשלושת החודשים האחרונים, קודם למותה, הוא גילה שהמנוחה יוצאת עם שלושה אנשים בבת אחת והיו לו תמונות בטלפון הסלולארי שלו, אשר העידו על כך. בין היתר העיד הנאשם, כי הדבר האחרון שראה הוא את המנוחה במיטה המשותפת שלו ושלה עם בחור בשם ג'ונתן. לפי עדותו בבית המשפט, הוא נטל את מפתח הדירה החדש מתיקה של המנוחה ושכפל אותו על מנת להוציא מהבית את הבגדים, הדרכון והתעודות שלו - שהמנוחה לא רצתה לתת לו וכן, על מנת לראות ולהוכיח כי המנוחה במיטה עם ג'ונתן (עמוד 75 שורות 20-22 לפרוטוקול הדיון מיום 24/11/19). לטענתו, הוא עשה שימוש במפתח זה, נכנס לדירה שלושה או ארבעה ימים לפני האירוע וראה את המנוחה במיטה עם ג'ונתן. עוד העיד הנאשם, כי הוא צילם את המנוחה במיטה עם ג'ונתן באמצעות מכשיר הטלפון הסלולארי שלו. הנאשם העיד כי הוא צילם את המנוחה עם ג'ונתן וגם שמר תמונות שלה עם גברים אחרים בטלפון שלו, כדי שהוא יוכל לתת את זה לעורך הדין על מנת שיוכל לחלק את הרכוש סופית וגם כדי שיוכל "לבאס אותה" (עמוד 74 שורות 25-28 לפרוטוקול הדיון מיום 24/11/19).

אשר ליום האירוע, העיד הנאשם כי כאשר נכנס לעסק, הוא ניתק את מצלמות האבטחה בבית העסק (עמוד 75 שורה 32).

לטענתו כשהגיעה המנוחה לבית העסק, היה ביניהם ויכוח כשהוא הטיח בה שהיא לא שילמה את ההלוואה, שהיא נותנת את הכספים למאהב שלה ולכן הם לא משלמים את החשבונות ושיש לו תמונות מכל מה שהיא עושה.

הנאשם העיד כי לאחר ויכוח זה הוא הלך לשירותים, משחזר מהשירותים, הוויכוח המשיך ואז אמרה לו המנוחה שהיא הולכת הביתה. לטענתו, 5-10 דקות לאחר שהמנוחה עזבה את המקום, הוא גילה שהטלפון שלו לא נמצא, הוא כעס מאוד והתקשר אל המנוחה ממכשיר טלפון של בית העסק הסמוך. נוסף על כך העיד הנאשם שהוא התקשר גם לחבר שלו לאונרדו, אמר לו שהוא לא יודע מה לעשות כי המנוחה גנבה לו את הטלפון שלו ושם יש לו את כל התמונות המעידות על המעשים של המנוחה. לפי עדות הנאשם, באותה שיחה אמר לו לאונרדו: "אל תדאג" כי את התמונות יש גם בטלפון שלו (עמוד 76 שורה 8 לפרוטוקול הדיון מיום 24/11/19).

לפי עדותו של הנאשם, לאחר 40-50 דקות חזרה המנוחה אל העסק, תוך שהיא מקליטה (והוא יודע על כך) את השיח ביניהם. הנאשם העיד כי הוא ביקש מהמנוחה את מכשיר הטלפון שלו, וגם קילל אותה. לאחר מכן, הלך מאחורי דלפק כשעל שולחן הסמוך לו הייתה סכין, לקח את הסכין ושם אותה מאחורי הגב, המשיך לדרוש מהמנוחה שתיתן את הטלפון שלו ואגב כך, הוציא את הסכין ועם החלק השטוח נתן מכה על הרגל שלה. לטענת הנאשם אז נפלה הסכין לרצפה, הוא התכופף כדי להרימה ואז המנוחה נתנה לו מכה בראש עם צרור המפתחות של המכונית. לפי עדות הנאשם כשהוא ראה את כל הדם שמיד נזל לו על הפנים, הם התחילו להיאבק ותוך כדי כך המנוחה תפסה את פרק יד ימין שלו שבה הוא אחז את הסכין. הם המשיכו להיאבק עד שהגיעו לשולחן, שנשבר, התגלגלו על הרצפה וכשהוא הצליח לשחרר את היד שלו מהיד שלה, הוא הצליח לדקור אותה משני צידי הבטן, דקירה בכל צד, מעל המותניים וראה שהיא נפטרה מיד לאחר מכן ובלשונו: "מתה מיד אחרי שתי הדקירות שדקרתי ראיתי שהיא מתה" (עמוד 76 שורות 33-34) ואז התקשר למשטרה ולאמבולנס.

4. טענות וראיות התביעה (בתמצית):

מתוך תשובתו של הנאשם לכתב האישום, כמו גם מתוך גרסתו כפי שנטענה במסגרת עדותו בפני בית המשפט, עולה כי הנאשם לא כפר בכך שדקירותיו בסכין את המנוחה הן אלו אשר הובילו למותה של המנוחה. בכלל כך, כאמור לעיל, לא כפר הנאשם בכך שהיה זה הוא אשר דקר את המנוחה וכן, לא כפר בממצאי חוות הדעת הפתולוגית ובהתאם לה דקירות אלו הן שהובילו למותה של המנוחה. אלא, שהנאשם כפר בכך שהתכוון להמית את המנוחה, כפר בהכנה וטען כי המית את המנוחה לאחר קנטור מצדה.

התביעה מנגד טענה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת רצח בכוונה תחילה (לפי הדין הישן) או בעבירת רצח בנסיבות מחמירות (לפי הדין החדש) וזאת, תוך שהשתיתה טענתה זו על ראיות כדלקמן:

א. ראיות המלמדות על הרקע אודות הסכסוך בין הנאשם למנוחה שיצרו מניע לרצח- אשר לכך, נטען כי הנאשם והמנוחה היו בני זוג במשך כחמש שנים, כאשר בתקופה האחרונה לפני האירוע, חלה התדרדרות במערכת היחסים ובכלל כך בשל מריבות על כסף, על פירוק העסק בין בני הזוג וקנאה הדדית. בתמיכה לכך, העידה התביעה את בתה של המנוחה- ולנטינה קרדונה (ע/ת 7) (להלן: "**ולנטינה**") ביום 12/5/19 והודעותיה (ת/ת-76/79) הוגשו בהסכמה. ולנטינה העידה שלאחר שלוש שנים החלו היחסים בין בני הזוג להתדרדר (ת/ת-77/79 בעמוד 3 שורות 3-4). עוד העידה המאשימה את אליאנה טובר (ע/ת 3) (להלן: "

"אליאנה" אשר העידה ביום 28/3/19 ובהתאם לעדותה שכשבני הזוג החלו לעבוד בעסק ביחד חלה התדרדרות במערכת היחסים ביניהם וכן שהנאשם קינא למנוחה, דיבר אליה באופן לא יפה ואיים עליה. עדה זו העידה בנוסף שלנאשם ולמנוחה היו חובות והם רבו על כסף וכי המנוחה סיפרה לה שהנאשם מוציא כסף מהקופה של העסק ושם בכיסו (מעמוד 25 שורה 26 ועד לעמוד 26 שורה 20). לטענת המאשימה תימוכין לאובססיביות שגילה הנאשם כלפי המנוחה, ניתן למצוא בשאלה אשר הופנתה על ידו לעדה זו, במסגרתה נשאלה העדה האם הייתה בת זוג של המנוחה- שאלה אשר הובילה לבכיה של העדה ולתגובה נרעשת אשר הכחישה את דבר הקשר הזוגי בינה לבין המנוחה- תגובה אשר המאשימה טענה כי היא מלמדת על כך שאין ממש בטענה וכי עצם השאלה מלמדת על האובססיביות של הנאשם כלפי המנוחה. נוסף על כך העידה המאשימה את לאונרדו אלברטו מיימודס (ע/ת: 5) (להלן: "לאונרדו" או "לאו"), אשר העיד ביום 5/5/19 והודעותיו במשטרה (ת/ת-69/71) הוגשו בהסכמה. לאונרדו העיד בבית המשפט בעמודים 49 שורות 12-16 כי היו מקרים לא נעימים בין בני הזוג שבהם עשה הנאשם צעקות, כי בני הזוג היו רבים על כסף וכן על דברים אחרים שכן הם קינאו אחד לשני (עמודים 49-51). עוד העיד לאונרדו שהנאשם שלח אליו תמונות של המנוחה מתנשקת עם מישהו (ת/ת-69/א' שורות 125-133). התמונות צורפו להודעת לאונרדו - (ת/ת-69/א'). נוסף על כך העידה המאשימה את ונסה אטואסטה קרדונה (ע/ת: 6), בתה של המנוחה (להלן: "ונסה") אשר העידה ביום 12/5/19 והודעותיה במשטרה (ת/ת-73/75) הוגשו בהסכמה. ונסה העידה שהיא התגוררה בחו"ל בתקופה הרלוונטית ואולם, ידעה בתקופה שקודם לרצח כי היחסים בין המנוחה לבין הנאשם היו מעורערים וכן, העידה כי הנאשם שלח לה תמונות בהן רואים מישהו מנשק את המנוחה. כתימוכין נוסף לכך שהנאשם שלח לונסה תמונות של המנוחה מתנשקת עם גבר הפנתה המאשימה לת/ת-86 שהוא דו"ח מחקרי הטלפון הסלולארי של הנאשם.

עוד הפנתה המאשימה כתימוכין נוסף למערכת היחסים העכורה בין בני הזוג עובר לאירוע, לעדותו של הנאשם עצמו. אשר לכך, הפנתה המאשימה לכך, שהנאשם בחקירתו סיפר שהוא התנהג באופן אובססיבי כלפי המנוחה ואולם, טען שגם היא התנהגה כלפיו כך (עדויותו בת/ת-8/שעומד 42 שורה 37). נוסף על כך אישר הנאשם בחקירתו הנגדית שהוא והמנוחה נפרדו כבני זוג שלושה או ארבעה חודשים לפני הרצח, אך הם המשיכו לגור ולעבוד ביחד ושהמנוחה רצתה להיפרד ממנו (עמודים 77-78). המאשימה אף הציגה את עדותו של הנאשם במסגרת הודעתו ת/ת-1 במסגרתה העיד הנאשם שסבר שהיה למנוחה "מישהו" וכי אנשים מסביבו אמרו לו זאת (ת/ת-1 עמוד 34 שורות 30-32 וכן, ת/ת-4/עמוד 8). עוד הפנתה המאשימה לכך, שהנאשם עקב אחר מהלכיה של המנוחה באמצעות מצלמות האבטחה בעסק, בכלל כך הבחין בתמונה בה ראה שהיא מתנשקת עם אחר (ת/ת-1 עמוד 48 ובעמוד 38). עוד נטען כי הנאשם העביר התמונות לאחרים. זאת ועוד, המאשימה הציגה את ת/ת-48 שהוא דו"ח תובנות הצפייה בחומרים מהטלפון של המנוחה ממנו עולה (בעמוד 4) שיומיים לפני האירוע אמר הנאשם למנוחה שהוא אוהב אותה. לטענת המאשימה התחמק הנאשם מלהתייחס לאמירה זו שלו (עמוד 78 לפרוטוקול בשורות 15-27).

ב.ראיות המלמדות על אירועי אלימות בעבר ואיומים של הנאשם לרצוח את המנוחה;

לטענת המאשימה היחסים בין המנוחה לבין הנאשם היו עכורים, המנוחה נפרדה מהנאשם והחלה לפתח קשר עם אחר. לטענת המאשימה יחסו של הנאשם כלפי המנוחה לאורך יחסיהם היה אובססיבי, אלים ומאיים. זאת ועוד, לאחר שהמנוחה נפרדה ממנו ועל רקע סברתו ולפיה בגדה בו וכן סכסוך כספי בינו לבניה בשל העסק

והחובות המשותפים שלהם, כעס הנאשם על המנוחה כעס רב. לטענת המאשימה כל אלו היוו, הלכה למעשה, מניע לרצח.

בתמיכה לאירועי אלימות בעבר הפנתה המאשימה לעדותה של ולנטינה בת/76א' שורות 29-31, שם העידה כי המנוחה הגיעה פעמיים לבית חולים בגלל מכות של הנאשם - בפעם הראשונה אושפזה למשך שבועיים (ת/77ג' בעמודים 5-6) ובפעם השנייה הנאשם נתן למנוחה בוקס בצווארה והיא נסעה עם המנוחה לבית החולים (ת/77ג' בעמוד 5 שורות 5-6 ובעמוד 6). ולנטינה העידה בבית המשפט כי בהודעתה במשטרה משנת 2016(נ/1), היא פחדה לספר על האירוע הראשון אבל העידה על האירוע השני (נ/1 שורות 15-17). עוד העידה המאשימה את אליאנה אשר העידה שהיא הייתה עדה לאירוע בו נתן הנאשם למנוחה מכה בגב (עמוד 27 לפרוטוקול הדיון). עדה זו הסבירה כי במשטרה השיבה בשלילה לשאלה האם ראתה אירועי אלימות של הנאשם כלפי המנוחה, הואיל והיא לא מבינה כל כך טוב עברית ובשל הלחץ שהיה ביום מתן עדותה (עמוד 35 שורות 1-5). בכל הנוגע לתשובה אשר נמסרה על ידי העדה במשטרה, הפנתה המאשימה לכך שהעדה נשאלה על עדותה ואולם, עדותה במשטרה לא הוגשה על כל המשתמע מכך. עוד נטען כי ממילא האירוע אינו חלק מכתב האישום וכן הוא נתמך בעדויות נוספות ומשכך, טענה המאשימה כי יש לקבל עדותה של עדה זו לעדיין זה. עוד העידה המאשימה את ולנטינה אשר העידה כי המנוחה התלוננה פעמיים כנגד הנאשם וכן קיבלה צו הגנה כנגדו. צו הגנה זה מיום 25/7/16 הוגש כת/30 והוא מלמד על הרחקת הנאשם מהדירה המשותפת ומבית העסק.

אשר לאיומים, הפנתה המאשימה לעדותה של ולנטינה (ת/77ג') במסגרתה העידה שהנאשם איים על המנוחה כי ירצח אותה במהלך השנתיים שקדמו לרצח, כי בתחילה המנוחה סיפרה לה זאת ואולם, בשנה שקודם לרצח איים הנאשם ליד כולם כי ירצח את המנוחה (ת/77ג' בעמוד 8 שורות 37-39 ובעמוד 9 שורות 7-8). אשר לתוכן האיומים, העידה עדה זו שהנאשם איים על המנוחה כי ישרוף את הבית ואת האוטו וכי היו פעמים שהיא והמנוחה לא ישנו בבית מחשש שכך יעשה וכן, שהנאשם היה צועק למנוחה כי ירצח אותה. עוד העידה ולנטינה שהנאשם אמר למנוחה שהיא תשלם על כל מה שעשתה לו כל השנים וכי זה יבוא לה בהפתעה. ולנטינה אף העידה כי היא פחדה להתגייס בשל החשש שהנאשם יעשה משהו למנוחה, כפי שאמנם עשה, יום אחד אחרי שהתגייסה (ת/77ג' עמוד 12 שורות 21-25 ועמוד 19). המאשימה הגישה בהסכמה גם את ת/79 שהוא מזכר המתעד ראיון של ולנטינה מיום 30/4/19 במסגרתו חזרה ולנטינה על טענתה ולפיה שמעה בעצמה את איומי הנאשם ברצח של אמה וכן, סיפרה שבאחת ההזדמנויות אף אחז הנאשם בסכין ואיים לרצוח את המנוחה. במסגרת עדותה עומתה ולנטינה עם כך שבמשטרה העידה שלא ראתה שהנאשם איים על המנוחה והסבירה שהיו מקרים ששמעה איומים בעצמה וכי בעת עדותה ביום הרצח לא זכרה את כל האירועים אלא רק חלקם ובכלל כך לא זכרה את האירוע שהיה שנה לפני הרצח, אלא רק אירועים סמוכים (עמוד 56 לפרוטוקול). נוסף על כך, הפנתה המאשימה לעדותה של אליאנה שהעידה שהנאשם איים על המנוחה שיעשה לה משהו רע ושידקור אותה או שיעשה לה משהו כמו משוגע וכן, שבאחד האירועים לקח הנאשם טקילה ששתו, העיף אותה עם היד ואמר למנוחה שאם היה לו אקדח הוא היה הורג אותה (עמודים 26 שורה 4 ועמוד 29 שורה 5 לפרוטוקול). עוד העידה אליאנה שפעמים רבות ראתה את המנוחה והנאשם רבים במקום העסק, עלה עניין של תמונות שהנאשם איים שישלח לבתה (עמוד 28 שורות 23-24) וכי הנאשם היה עצבני והמנוחה פחדה ממנו (עמוד 28 שורות 29-30). עדה זו העידה שהיא הייתה בעסק פעמים רבות הואיל ועבדה עם המנוחה במסעדה ועמדה על כך שהייתה עדה באופן אישי לסיטואציות בהן הנאשם איים על המנוחה (עמוד 32). עוד אישרה אליאנה שאמנם גם המנוחה לא דיברה יפה אל הנאשם ואולם, לדבריה

מעולם לא ראתה את המנוחה מכה את הנאשם ושהמנוחה פחדה מהנאשם. כאשר הוצגו בפני אליאנה דבריה של המנוחה כלפי הנאשם כפי שהם עולים מתמלול המפגש הראשון ביניהם (ת/32 קובץ 003), היא העידה שהאופן בו דיברה המנוחה אל הנאשם אינו מאפיין אותה ואולם, שכאשר אנשים רבים הם לא חושבים על מה שהם אומרים ושהיא שמעה את המנוחה מתבטאת כך מספר פעמים (עמודים 35-36). נוסף על כך הפנתה המאשימה להודעותיו של לאונרדו במשטרה מהן עלה כי לאונרדו היה מודאג ממה שקורה לנאשם (ת/69 בעמוד 1 שורות 14-15), כי לא ראה אלימות בין המנוחה לנאשם אבל שזה היה קרוב, כי הם היו מרימים את הקול (שורות 15-16) ומקנאים אחד לשני (ת/69 עמוד 8 שורות 16-18). לפי עדותו שמע לאונרדו צעקות כמו "אני אתן לך סטירה" (עמוד 18). עוד ציין לאונרדו כי מצבו של הנאשם בחודש לפני הרצח היה מאוד קשה וכי הוא כבר לא היה בבית (ת/69 שורה 23 ות/69 עמוד 7 שורות 38-39). נוסף על כך הפנתה המאשימה לעדותה של ונסה ולפיה היא שוחחה עם הנאשם כמה ימים לפני הרצח, הנאשם שלח לה הודעות בהן כתב שהמנוחה חייבת לו כסף הואיל והוא שילם עבור הגדלת החזה שעשתה (ת/73 שורות 20-22) וכן, שהנאשם סיפר לה שהוא איים על חייה של המנוחה. ונסה העידה כי על דבר איומיו של הנאשם על המנוחה היא למדה גם מדבריה של המנוחה (ת/73 עמוד 2 שורות 20-30). עוד העידה ונסה שהנאשם אמר לה שאם הוא יקבל את העסק הוא "ישאיר את המנוחה בשקט" (ת/73 עמוד 2 שורות 21-22 וכן, ת/75). בהקשר זה האחרון, הפנתה המאשימה לכך שאף הנאשם אישר אמירת דברים אלו (עמוד 85 שורות 10-15).

נוסף על כך טענה המאשימה כי על דבר איומיו של הנאשם על המנוחה ניתן ללמוד מעדותו, במסגרתה שלל שאיים לרצוח את המנוחה אולם הודה באיומים על המנוחה ובכלל כך שאמר למנוחה שהוא: "יפוצץ אותה" (עמוד 79 שורה 2). המאשימה הפנתה לכך שלראשונה בעדותו וללא כל תימוכין, טען הנאשם שהמנוחה אמרה לו שהביאה שני אנשים מקולומביה שיחסלו מישהו שהיה בקשר איתה בארץ ואולם, המאשימה טענה כי אין להאמין לטענה זו אשר הועלתה כאמור לראשונה בעדותו של הנאשם בביתה משפט.

כאירוע אלימות ספציפי המלמד על האובססיביות של הנאשם כלפי המנוחה - הפנתה המאשימה לאירוע אשר כונה "אירוע הבקבוקים" במסגרתו, ראה הנאשם את המנוחה עם אחר רוכשת בקבוקים למועדון סלסה בו עבדו המנוחה והנאשם ביחד ומתוך קנאה שבר הנאשם את הבקבוקים. כתימוכין לאירוע זה הפנתה המאשימה לעדות ולנטינה שהעידה שהמנוחה סיפרה לה שהיא הוציאה את הנאשם מהבית בשל אירוע במסגרתו הוא דחף את המנוחה, ירק עליה ושבר את הבקבוקים (ת/77 ג' בעמוד 2). עוד הפנתה המאשימה לעדותה של אליאנה שהעידה שהאירוע ארע בפורים 2018 ושהמנוחה סיפרה לה על כך בשיחה טלפונית (עמוד 27 לפרוטוקול הדיון). בנוסף העידה אליאנה שהאירוע היה לאחר שהמנוחה נפרדה מהנאשם, החליפה את מנעול הדירה ושמה את כל חפצי הנאשם בשקית (עמודים 27-28 לפרוטוקול). המאשימה הפנתה לכך שאף הנאשם העיד על אירוע הבקבוקים בהודעתו הראשונה (ת/1 בעמודים 65-70) שם העיד כי ראה שמישהו כתב למנוחה "אהובתי" ולאחר מכן ראה אותו עם המנוחה ועם בקבוקי אלכוהול והוא רב עם המנוחה. לטענת המאשימה אמנם הנאשם טען כי באותו אירוע זרקה עליו המנוחה סכין בנוכחות לאונרדו ואולם, לטענתה אין לקבל גרסתו זו של הנאשם הואיל והנאשם לא היה עיקבי בגרסה משפעת אחת העיד שהוא נטל סכין ובאחרת שהמנוחה נטלה סכין וזרקה אותה עליו. עוד הפנתה המאשימה לכך, שהגם שלטענת הנאשם לאונרדו נכח באירוע הרי שלאונרדו לא נשאל בחקירתו על אירוע זה.

זאת ועוד, המאשימה טענה כי עדות נוספת לאובססיביות של הנאשם כלפי המנוחה וקנאתו בה, ניתן למצוא בכך שלפי עדותו הוא שכפל את מפתח דירתה של המנוחה, הגיע לביתה וראה אותה עם אחר. המאשימה

הפנתה גם לשינוי גרסתו של הנאשם באשר למועד בו הגיע הנאשם לדירת המנוחה. אשר לשינוי הגרסה של הנאשם בהקשר זה לרבות ניתוח עדויותיו והודעותיו לעניין זה אינני מוצאת להרחיב היריעה בשלב זה הואיל וניתוח כאמור מצוי בהמשך הכרעת הדין (ראו סעיף 9 להלן).

המאשימה הפנתה גם לכך שהנאשם אישר שלא פנה לעורך דין על מנת למצות זכויותיו בנוגע לעסק וזאת, הואיל ולטענת המאשימה סבר שהוא יכול להגן על עצמו לבד, בין היתר, הואיל והיו לו תמונות של המנוחה עם אחר (ת/12 עמוד 62 שורות 30-36, עמוד 87 לפרוטוקול בשורות 22-28).

ג. תכנון מראש לרצוח את המנוחה - כעולה מעדותו של הנאשם;

לעניין זה הפנתה המאשימה להודעותיו של הנאשם, כמו גם עדותו בבית המשפט המלמדים לטענתה על כך שהנאשם הודה בפה מלא שהוא ידע זמן רב מראש על כך שהכתובת על הקיר, כי קיין בלבו רצון להמית את המנוחה במשך תקופה לפני שביצע את הרצח הלכה למעשה וכי עשה כן הואיל והמנוחה לא הותירה לו כל ברירה כי היא לא רצתה לתת לו חצי מהעסק ובגדה בו. הואיל ולהלן ארחיב הדיבור על הודעותיו אלו של הנאשם לעניין זה, אינני מוצאת להרחיב את הדיון בשלב זה אלא להפנות בהקשר זה לאמור בסעיפים 17-18 להלן להכרעת הדין.

עוד טענה המאשימה כי חיזוק לטענתה ולפיה גמלה בליבו של הנאשם הכוונה להמית את המנוחה, ניתן למצוא בכך שהוא שינה את הסטטוס שלו בפייסבוק ל"אלמן" בסמוך לאירוע. בתמיכה לטענתה זו הגישה המאשימה את הודעת אחיה של המנוחה- יורי קרדונה - שהעיד ששמע שהנאשם שינה את הסטטוס שלו בפייסבוק ל"אלמן" (ת/87א' שורות 113-114) וכן, הפנתה להודעת ונסה בתה של המנוחה בת/7, אשר העידה שידוע לה מאחרים שהנאשם שינה את הסטטוס שלו בפייסבוק לאלמן לפני הרצח. עוד טענה המאשימה כי אין זה שנוי במחלוקת שבמועד האירוע היה הסטטוס של הנאשם בפייסבוק "אלמן" (לעניין זה מפנה המאשימה לת/57). זאת ועוד, לטענת המאשימה הנאשם העיד בעדותו בפני בית המשפט כי הוא פתח מלכתחילה בשנת 2017 את דף הפייסבוק כ"אלמן" וכי פתח דף חדש על מנת להחליף את הסטטוס (עמוד 74 שורות 33-35) וזאת, לאחר שראה שהמנוחה שינתה את הסטטוס שלה לרווקה. לטענת המאשימה שינוי הסטטוס על ידי הנאשם לאלמן, בסמוך לאירוע, מלמד על גילוי דעתו, רצונו ושאיפתו להפוך לאלמן (הואיל והתייחס אל המנוחה כאל "אשתו") והוא בבחינת ראיה נוספת לכך ש"הכתובת הייתה על הקיר".

ד. הכנה ביום האירוע הכוללת- ניתוק מצלמות האבטחה של העסק על ידי הנאשם עובר לכניסת המנוחה לעסק;

לטענת המאשימה בעסק היו 6 מצלמות אבטחה אשר צילמו את בית העסק. בתמיכה לקיומן של 6 מצלמות אבטחה הגישה המאשימה את ת/35, שהוא דו"ח פעולה שנערך על ידי החוקר המיומן אביב קידר מיחידת הזיהוי הטכני. המאשימה הפנתה לכך שמר קידר ציין כי יש פער של 54 דקות בין זמן האמת שהוא מאוחר יותר לזמן הצילום. כן הפנתה המאשימה לת/37 שהיא תמונה אשר צולמה על ידי אביב קידר, בה ניתן לראות את מסך ה-DVR ובו חלוקה לתשעה מקטעים, אשר בששה מהם קיימת תמונה של 6 מצלמות הקולטות כל אחת חלק אחר של העסק - פנימי וחיצוני לרחוב. נוסף על כך הפנתה המאשימה לעדות אבי דניאל, אשר ביצע

פעולת חקירה של הורדת לוג אירועים ממכשיר ה - DVR, שהעיד כי בעסק היו 6 מצלמות (עמוד 41 לפרוטוקול שורות 6-7). עוד הפנתה המאשימה לעדותה של דקלה קלאודיה שהעידה שהיו 6 מצלמות בעסק שתמיד הקליטו והנאשם ידע לתפעל אותן (הודעתה ת/82א' בשורות 163-168).

לטענת המאשימה הנאשם ניתק את המצלמות מיד לאחר שנכנס אל העסק ולאחר ששוחח עם המנוחה וידע כי היא עתידה להגיע לעסק. זאת עשה - לטענת המאשימה - בכוונת מכוון ועל מנת שרצח המנוחה לא יתועד במצלמות. בתמיכה לטענותיה אלו הפנתה המאשימה ראשית לכך שבדיסק המתעד את צילומי המצלמות (ת/54) בצילומי מצלמה 4 ניתן לראות שבשעה 14:55:43 (זמן המכשיר) ניגש הנאשם למכשיר ה DVR וניתק אותו. המאשימה מפנה לשינוי הגרסאות אשר הציג הנאשם במסגרת הודעותיו במשטרה באשר לניתוק המצלמות - מגרסה ולפיה המצלמות לא עבדו עוד מהערב לפני ועד לגרסתו הסופית, אשר הוצגה בעדותו בבית המשפט ולפיה ניתק את המצלמות מיד כשנכנס לבית העסק וזאת, הואיל וצפה כי יהיה ויכוח בינו לבין המנוחה ולא רצה שהוויכוח יצולם. (פירוט השינוי בגרסאותיו של הנאשם לעניין זה, כמו גם מובאות מתוך הודעותיו ראו להלן בסעיף 10 להכרעת הדין). אשר לגרסתו זו של הנאשם טוענת המאשימה כי ראשית היא מלמדת על כוונתו של הנאשם להמית את המנוחה ביום הרצח וזאת, אף קודם לכניסתה לבית העסק והכנתו לכך. עוד הוסיפה המאשימה וחידדה כי אין ממש בטיעונו של הנאשם ולפיו לא רצה שהוויכוח בינו לבין המנוחה יתועד וזאת, הואיל וממילא המצלמות מצלמות רק צילום ללא קול.

ה. הקלטות שני המפגשים בין הנאשם לבין המנוחה -

במסגרת תשאולו של הנאשם (ת/1) מסר הנאשם כי הוא יודע שהמנוחה הקליטה את המפגש השני ביניהם באמצעות מכשיר הטלפון הסלולארי שלה (ת/1 בעמוד 74). בהמשך לכך, נמצאו והורדו ממכשיר הטלפון הסלולארי של המנוחה שני קבצי הקלטה המתעדים את המפגשים ביניהם ביום האירוע ואלו - לרבות תמלולם על דרך תרגומם - הוגשו בהסכמה. כך, ההקלטה הוגשה וסומנה ת/32 ובה שני קבצים - 003 - המתעד את המפגש הראשון ו - 004 המתעד את המפגש השני. תמלול ההקלטה ותרגומה הוגש כת/33 ומתוכו עמודים 1-2 מתעדים את המפגש הראשון והעמודים 3 ואילך את המפגש השני. אשר למפגש הראשון, בהסכמת הצדדים הוגש כת/33א' תיקון לתמלול ת/33 באשר למפגש הראשון.

כפי שיפורט להלן, מפנה המאשימה להקלטות אלו כחלק ממסד הראיות אשר תומך בהרשעתו של הנאשם.

ו. המפגש הראשון בין המנוחה לבין הנאשם -

במסגרת המפגש הראשון, כעולה מת/32 קובץ 003, התנהל דין ודברים בין המנוחה לבין הנאשם - אשר תוכנו יפורט בהרחבה להלן (ראו סעיף 30 להלן להכרעת הדין). בשלב זה נציין כי אין חולק שבין המנוחה לבין הנאשם הוחלפו דברים קשים במסגרתם טען הנאשם כלפי המנוחה שהיא לא שילמה הלוואה אשר נטלו בני הזוג ואילו המנוחה מצדה דיברה אל הנאשם בצורה לא יפה. עוד אין חולק כי לקראת סיום המפגש, בשעה שהנאשם הלך לשירותים, נטלה המנוחה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו. זאת ועוד, כעולה מת/33א', בסיום המפגש הזה המנוחה הודיעה כי היא הולכת והנאשם לא מנע ממנה ללכת ואף אמר לה שתלך לחבר שלה. אציין כי בסיכומיה טענה המאשימה שלדבריו האחרונים של הנאשם אין תיעוד בהקלטה ואולם, מטענתה

זו חזרה בה המאשימה לאחר שהובהר כי הדברים נאמרו, אם כי לא תועדו בתחילה בת/33 ובהתאמה לכך, אף הוגש ת/33א' אשר מתקן את התמלול על דרך הוספת הדברים.

בכל הנוגע למפגש זה טענתה המרכזית של המאשימה היא שהגם שהמנוחה נטלה את מכשיר הטלפון הסלולארי של הנאשם במהלך מפגש זה, הרי שהנאשם ידע כי המנוחה תיקח לו את הטלפון. כתימוכין לכך הפנתה המאשימה לעדותו של הנאשם ולפיה הוא אמר למנוחה שיש לו תמונות שלה בטלפון, לעדותו של לאונרדו שהעיד שהמנוחה והנאשם היו נוטלים זה מזה את מכשירי הטלפון האחד של השני ושוברים אותם (עדויות של לאונרדו בעמוד 49 שורות 15-16) וכן, לעדותו של הנאשם אשר לדידה של המאשימה תמכה בידיעתו ולפיה המנוחה תיקח לו את הטלפון (בת/6 בעמוד 15 שורות 27-31, לת/8 עמוד 51 שורה 18 עד לעמוד 52 שורה 2 ולעדויות בפרוטוקול בעמוד 92 שורה 27).

עוד הציגה המאשימה את ת/50 שהוא דו"ח החיפוש ברכבה של המנוחה שמעיד על כך שמכשיר הטלפון הסלולארי של הנאשם נמצא ברכבה של המנוחה.

ז. בין המפגשים בין הצדדים - מפנה המאשימה לכך, שהמנוחה ערכה שתי שיחות טלפון. האחת עם אליאנה, אשר עליה העידה אליאנה כי המנוחה נשמעה בשיחה מפוחדת, אמרה שהיא רבה עם הנאשם, שהוא אמר לה שיש לו תמונות שלה במכשיר הטלפון הסלולארי שלו ושהיא נטלה את המכשיר (עמודים 29 בשורה 13 ו - 30 בשורה 4). עוד העידה אליאנה שהיא ביקשה מהמנוחה שלא ללכת לעסק כי היא מפחדת והמנוחה אמרה לה שהכל בסדר ושלא תדאג כי אמרה לחברתה גלוריה לפגוש אותה שם. דברים דומים עולים גם מהודעתה של גלוריה ת/89א' שהעידה כי התקשרה אל המנוחה והן קבעו להיפגש בעסק ואולם, היא הגיעה לשם אחרי האירוע (ת/89א' בעמוד 3).

הנאשם מצדו פנה לבית עסק שכן ועשה שימוש במכשיר הטלפון שלו על מנת להתקשר באמצעותו - לטלפון שלו, לטלפון של המנוחה וללאונרדו (זאת נתמך בהודעתו של השכן ג'אן אולגון ת/88א' בעמוד 1 שורות 9-18 ובת/45 שהוא פלט השיחות של מכשיר הטלפון של ירליקה אולגון ממנו עשה הנאשם את השיחות). השכן ג'אן הוסיף והעיד כי הנאשם נראה רגוע כשנטל ממנו את הטלפון, כי לאחר מכן המנוחה הגיעה לבית העסק וכי לא שמע דבר כי המקום אטום וככל שמופעלת מוסיקה לא שומעים (עדויות ת/88א' בעמודים 15-17).

לאונרדו בעדותו - ת/69א' סיפר שהנאשם התקשר אליו, סיפר לו שהמנוחה לקחה לו את מכשיר הטלפון שלו, הוא הבין שהם רבו והוא אמר לנאשם שיגיע לעסק בתוך 5 דקות.

ח. המפגש השני - האירוע - ממצאי זירה ונתיחת המנוחה אשר מלמדים על נסיבות ביצוע המתת המנוחה;

לטענת המאשימה בממצאים של זירת האירוע, נתיחת הגופה, צילומי הנאשם, הסכין, הקלטת הרצח וגרסת הנאשם - ניתן למצוא חיזוק לכך שהנאשם התכוון מראש להמית את המנוחה.

כך, וראשית הוגש בהסכמה ותוך שההגנה הודיעה ביום 15/9/19 כי היא מוותרת על חקירתם הנגדית של הפתולוגים - דו"ח נתיחת הגופה של המנוחה (ת/60א'). בדו"ח מתוארים 9 פצעי דקירה: פצע דקירה בבטן מימין, פצע דקירה גב מימין, פצע דקירה בסמוך לטבור, פצע דקירה זוויתי בבטן משמאל, פצע דקירה במותן

הימנית, פצע דקירה בבטן משמאל, פצע דקירה בגב מימין, פצע דקירה בגב מימין, פצע דקירה בירך השמאלי. בנוסף, חתכים בכפות הידיים, חתכים בפטמה, בעטרה ותחת העטרה בשד הימני, פצע חתך בשוק השמאלית, פצע חתך שטחי בשקע הברך משמאל. אשר לכל פצעי דקירה נקבע כי הם נגרמו מחפץ חד, בעל שפה אחת מושחזת כגון סכין.

בכפות הידיים נמצאו פצעי חתך, שנגרמו מחפץ חד או מושחז. אשר לממצאים אלו צוין כי מיקומם של הממצאים יכול להתיישב עם פצעי הגנה והם יכולים להיגרם מלהב סכין.

בדו"ח מתוארים מצאים חבלתיים נוספים ובכלל כך שפך דם תת עורי בפנים מימין, אשר צוין כי כתוצאה ממכה או מנפילה בסמוך למותה של מנוחה, ספגה המנוחה מספר חבלות קהות בראשה, ככל הנראה בשל מכות בעצם נוקשה יחסית. עוד צוין ממצא בירך השמאלית שהוא תבניתי וייתכן שנוצר כתוצאה מהיתקלות בחפץ בעל זווית או ממכה באמצעות חפץ קשה מאורך.

מסקנת הפתולוגים היא שמותה של המנוחה נגרם קרוב לוודאי, מהלם תת נפחי כתוצאה מחיתוך שלם של עורקי הכסל בשל דקירה בגו ושייתכן שהפגיעות בכליה הימנית ובכבד תרמו למוות.

חוות הדעת מלמדת על כך שמותה של המנוחה נגרם כפועל יוצא מדקירתה על ידי הנאשם.

עוד הגישה המאשימה בהסכמה את ת/42 שהוא דו"ח בדיקת הזירה וצילומים המלמדים על כך שפנים המסעדה הוא צר וארוך, ניתן לראות את הכיסא עליו ישבה המנוחה, השולחן שהיה בסמוך אליו והשבר בשולחן זה. בתמונות הזירה ניתן לראות גם את גופתה של המנוחה במצבה כפי שנמצאה. נוסף על כך הוגשו דו"ח פעולה (ת/24) של רס"ר נופר לוי שהגיעה ראשונה לזירה וביקשה לזמן את מד"א, ת/29 שהוא הודעת איש מד"א שניסה לבצע פעולת החייאה במנוחה ות/17 דו"ח נידת מתן שקבעה את מותה של המנוחה בשעה 18:09.

נוסף על כך הוגשה על ידי המאשימה - כאמור לעיל - הקלטת האירוע אשר בוצעה על ידי המנוחה - ת/33 קובץ 004. ניתוח מפורט של העולה מתוך האזנה להקלטה זו יעשה להלן (ראו סעיף 31 להלן להכרעת הדין). יחד עם זאת, ואשר לקובץ זה, הנני מוצאת לציין בשלב זה, כי לטענת המאשימה, ניתן לשמוע בדקה 4:40 של ההקלטה כי הוגבר הקול של הטלוויזיה אשר נשמע ברקע - הגברה אשר המאשימה מייחסת לנאשם. עוד טענה המאשימה שמתוך ההקלטה ניתן ללמוד כי, בניגוד לגרסת הנאשם, דקירות המנוחה על ידי הנאשם החלו מיד עת הגיע הנאשם אל המנוחה כשהסכין בידו.

נוסף על כך בכל הנוגע להלך אירוע הרצח, טענה המאשימה כי הסכין אשר שימשה לרצח, נבחרה על ידי הנאשם והובאה על ידו עובר לאירוע. בכל הנוגע למיקום הסכין בזירת הרצח ולגרסאות הנאשם בנוגע לכך, יורחב הדיבור להלן בסעיף 11 להכרעת הדין.

המאשימה הפנתה גם לת/34 שהוא דו"ח מסכם מחקירת מז"פ המלמד על מצבו של הנאשם בעת שנעצר

ובכלל כך מלמד על כך שעל ראשו של הנאשם הייתה חבלה וכן נראו כתמי דם על ראשו ופניו, נחזו כתמי דם על חולצתו ומכנסיו של הנאשם, שתי חבלות בכף יד ימין של הנאשם, המטומה במותן הימנית של הנאשם וחבלה על השוק השמאלית.

ט. הודאת הנאשם בחקירה ובבית המשפט בכך שהוא גרם למותה של המנוחה ושקריו הרבים ובכלל כך אלו הקשורים לתכנון הרצח מראש;

בכל הנוגע להלך האירוע הפנתה המאשימה לגרסת הנאשם כפי שהיא עולה מתוך עדותו בבית המשפט, כמו גם מתוך הודעותיו של הנאשם. לטענת המאשימה הודעותיו של הנאשם מלמדות כולן על הודאתו בגרימת מותה של המנוחה ויחד עם זאת, בכל הנוגע לגורמים למותה של המנוחה, כמו גם לאופן בו הומתה המנוחה על ידו, הן רוויות סתירות ושינויים - גם על אלו יורחב הדיבור להלן בסעיפים 8-13 להכרעת הדין.

י. התנהלות הנאשם לאחר האירוע -

בכל הנוגע להתנהלות הנאשם לאחר האירוע הפנתה המאשימה לכך שמתוך העדויות עולה כי הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה הוסלקה על ידי הנאשם לאחר שסיים לדקור את המנוחה. לענין זה הפנתה המאשימה להודעת הנאשם - ת/6 בעמוד 9, במסגרתה מסר הנאשם על מיקום הסכין וכן, לעדותו של עופר שלוש שמצא את הסכין במקום שאינו גלוי אך גם לא ממש נסתר. עוד הפנתה המאשימה לעדותו של לאונרדו אשר, כעולה מת/70 בעמוד 14 שורות 34-38, הגיע לעסק שהיה נעול, דפק על הדלת, הנאשם פתח את הדלת מגואל בדם ואמר לו: "הרגתי אותה, הרגתי אותה לאיטו, הרגתי אותה". לפי עדותו של לאונרדו, בהמשך לכך הזמין אותו הנאשם להיכנס ברם הוא סירב מתוך חשש לחייו. לטענת המאשימה, לאחר שלאונרדו עזב את המקום, התקשר הנאשם למשטרה כעולה מת/45, שהוא דו"ח תובנות מחקרי תקשורת למכשיר הטלפון הסלולארי של המנוחה, כמו גם מת/20 ו - ת/21 המלמדים על שיחה נכנסת למוקד המשטרה בה הנאשם ביקש מהשוטר במוקד כי יבוא מהר משום ש: "אני עשיתה מתה לאישה שלי". עוד מפנה המאשימה לכך שבהקלטה ת/32 קובץ 004 ניתן לשמוע כי המנוחה נשמה לאחר שהנאשם סיים לדקור אותה ולמרות זאת הנאשם לא ניסה לסייע לה אלא קרא למשטרה.

5. לטענת המאשימה בנסיבות כפי שנתמכו בראיות אשר פורטו לעיל, הוכחה כוונת הנאשם לגרום למותה של המנוחה, כוונה אשר התגבשה בליבו זמן רב לפני האירוע. המאשימה מוסיפה וטוענת כי הנאשם נערך לקראת המתתה של המנוחה ובכלל כך, בין היתר, הותיר הנאשם את הטלפון שלו על השולחן מכיוון שרצה שהמנוחה תיקח אותו וניתק את מצלמות האבטחה כחלק מתוכניתו. אלא שלטענת המאשימה הנאשם לא צפה שהמנוחה תצא מהעסק עם מכשיר הטלפון שלו והדבר שינה את תוכניתו. כיוון שכך, ערך שיחות טלפון אשר בשלן חזרה המנוחה אל העסק והנאשם רצח אותה בדקירות סכין אותה בחר והביא. לטענת המאשימה המניעים לרצח המנוחה היו כעס של הנאשם על המנוחה אשר סירבה לתת לו את העסק, הייתה עם אחר והוציאה אותו מהבית. עוד טוענת המאשימה שהנאשם הסליק את הסכין אך סמוך לאחר מכן לאונרדו הגיע למקום, ראה את הנאשם ובנסיבות אלו החליט הנאשם להתקשר למשטרה ולהסגיר את עצמו. לחלופין נטען כי הראיות כפי שהוצגו מלמדות למצער על כך שהכוונה להרוג את

המנוחה, התגבשה בלבו של הנאשם בזמן האירוע ותוך כדי שדקר את המנוחה. המאשימה טוענת שבהינתן שהנאשם התכוון ותכנן לגרום למותה של המנוחה עוד קודם לאירוע, הרי שנשללת הטענה ולפיה הרקע לגרימת מותה של המנוחה היה קנטורו על ידה. עוד נטען כי ממילא מעשי המנוחה - ככל שנעשו - אין בהם בכדי להוביל לקנטור וזאת, סובייקטיבית או אובייקטיבית.

בנסיבות אלו, טוענת המאשימה כי הוכחה העבירה המיוחסת לנאשם קרי עבירת רצח בכוונה תחילה.

6. טענות ההגנה בסיכומיה (בתמצית):

בסיכומיו טען ב"כ הנאשם ראשית, כי הראיות כפי שהוצגו מלמדות על שלילת הטענה לפיה גמלה בליבו של הנאשם החלטה להמית את המנוחה קודם לאירוע. אשר לכך, פתח ב"כ הנאשם וטען כי לא הוכחה הטענה ולפיה הנאשם איים על המנוחה או נקט כלפיה באלימות קודם לאירוע ולטענתו מתוך הראיות עולה ברורות כי בין בני הזוג היו ויכוחים, אשר יכול שהגיעו כדי אלימות מילולית ואולם, מדובר בהתנהלות הדדית של בני הזוג אשר קנאו באופן הדדי האחד לשני. עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך, שבניגוד לנטען על ידי המאשימה, דמותה של המנוחה כפי שהיא עולה מתוך הראיות שהוצגו, אינה של אישה כנועה, מאוימת, המפחדת מהנאשם - אלא של אישה חזקה, אשר אינה מפחדת מהנאשם ומדברת אליו באופן אגרסיבי ואף מזלזל. נוסף על כך, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם אמנם הודה בניתוק מצלמות האבטחה עם הגיעו לבית העסק ביום האירוע ואולם, לטענתו נשללה מניה וביה הטענה ולפיה יש קשר בין ניתוק המצלמות לבין הכנה כביכול להריגת המנוחה. זאת הואיל והוכח שבין הצדדים היה מפגש ראשון (לאחר ניתוק המצלמות), אשר הסתיים בכך שהמנוחה עזבה את מקום העסק בעידודו של הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם התנהלותו של הנאשם - המעודדת את המנוחה לעזוב את בית העסק - היא הנותנת שלא הייתה לו כל כוונה להמיתה אשר כהכנה לה ניתק את מצלמות האבטחה. עוד מפנה ב"כ הנאשם, כתימוכין נוסף לטענתו זו, לכך שלאחר המפגש הראשון חזרה המנוחה לבית העסק מיוזמתה ובעיתוי אשר נבחר על ידה ומפגש זה הסתיים, למרבה הצער, באופן טרגי. לטענת ב"כ הנאשם בנסיבות אלו, הרי שברי שניתוק המצלמות אינו ולא יכול להיות, חלק מתכנון מוקדם של הנאשם וזאת, על מנת שלא תתועד הריגת המנוחה על ידו.

ב"כ הנאשם מוסיף ומפנה להקלטת האודיו של האירוע (ת/32 קובץ 004) - אשר לדידו מהווה "מלכת הראיות" בתיק זה, הואיל והיא מהווה ראיה אובייקטיבית וחיצונית שחשיבותה ומשקלה עולים על כל ראיה אחרת בתיק. ב"כ הנאשם מבקש בסיכומיו את בית המשפט לעקוב באופן מדוקדק אחר הקלטה זו, אשר לטענתו מלמדת חיזוק לטענתו ולפיה הריגת המנוחה על ידי הנאשם, נעשתה שלא מתוך תכנון מראש, אלא לאחר שהמנוחה קינטרה אותו קינטור שתחילתו במפגש הראשון, משדיברה אליו בזלזול וגנבה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו שהכיל תמונות, אשר לשיטת הנאשם היה בכדי לסייע לו לקבל את שמגיע לו מבחינה כלכלית במהלך הפרידה בין השניים. לטענת ב"כ הנאשם התנהלותה זו של המנוחה, הובילה את הנאשם לאיים עליה בסכין כי תשיב לו את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו. נוסף על כך לטענת ב"כ הנאשם, מעידה ההקלטה על כך שבמפגש השני, לאחר שהנאשם איים על המנוחה, פגעה המנוחה בראשו באמצעות מפתחות, פגיעה אשר גרמה לו לאיבוד עשתונותיו, לנפילת הסכין על הרצפה ולמאבק בינו לבין המנוחה, במהלכו הרגיש הנאשם שככל שלא יפגע במנוחה, תהיה זו היא אשר תפגע בו באמצעות הסכין ואכן בעיצומו גמלה בו ההחלטה להמית את המנוחה ואולם, זאת ללא כל הכנה וללא כוונה מוקדמת.

עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שהנאשם לא ביצע כל פעולה על מנת להסתיר את מעשיו ולטענתו נקט באפס פעולות של שיבוש ראיות ובכלל כך השאיר את הסכין באמצעותה דקר את המנוחה באופן גלוי, מבלי שניקה אותה ומבלי שהחביאה ואף כיוון את המשטרה למקום המצאה; ב"כ הנאשם הפנה לכך שמיד לאחר האירוע התקשר הנאשם בעצמו אל המשטרה והודיע כי הרג את המנוחה; ב"כ הנאשם הפנה לבלבול אשר ניכר בנאשם מיד לאחר האירוע, עובדה אשר לדידו מלמדת על סערת רגשותיו ועל כך שמותה של המנוחה לא תוכנן על ידו; נוסף על כך הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם ידע בזמן אמת שהאינטראקציה בינו לבין המנוחה הוקלטה על ידי המנוחה במכשיר הטלפון הסלולארי שלה ולמרות זאת, לא מחק את הקלטת האירוע; ב"כ הנאשם מפנה לכך שהנאשם היה זה אשר אף מסר לשוטרים על קיומה של ההקלטה, מסר למשטרה מידע רב מיוזמתו, הסכים לקיים את כל הליכי החקירה, הודה בעובדות המרכזיות בתיק וניהל את ההליך רק סביב מחלוקות הכרחיות. נוסף על כך טען ב"כ הנאשם כי התנהלותו של הנאשם מיד לאחר האירוע, עליה הצביע כמפורט לעיל, מלמדת על כך שהנאשם לא תכנן את האירוע והראייה - התנהלותו לאחר האירוע מלמדת על כך שלא הייתה לו כל תכנית סדורה להרוג את המנוחה, כמו גם כיצד להתנהל לאחר מותה.

בנסיבות אלו טען ב"כ הנאשם כי אמנם הנאשם גיבש כוונה להמית את המנוחה, תוך כדי מעשה ההמתה עצמו ואולם, לא קודם לכן. בהקשר זה הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי הנאשם לא תכנן את האירוע וכי יסוד ההכנה לא הוכח. בכלל זה נטען כי הנאשם הביא את הסכין רק על מנת לאיים על המנוחה והראייה - בתחילה הכה הנאשם במנוחה רק עם חלקה הכהה של הסכין ועל ירכה. עוד נטען כי הנאשם נגרר לתוך האירוע רק בשלב המאבק ולאחר ששב והרים את הסכין, זו הפכה בידי לנשק שביכולתו להמית ורק לאחר שכבר החל לדקור פיזית את המנוחה בחר הוא ככל הנראה שלא להפסיק - קרי לטענת ב"כ הנאשם ההחלטה בדבר המתה לא התקבלה "בדם קר" אלא ב"דם חם", ללא תכנון אלא באופן ספונטני ותוך כדי סערת רגשות או פרץ אדרנלין. עוד נטען על ידי ב"כ הנאשם כי לא הוכח שהנאשם לא קונטר על ידי המנוחה, ההיפך הוא הנכון - לטענת ב"כ הנאשם מתוך הנסיבות כפי שפורטו עולה שהנאשם קונטר על ידי המנוחה עובר לאירוע, קנטור אשר העביר אותו על דעתו והרתיח את דמו.

קביעת שרשרת האירועים העובדתית;

7. המחלוקת המרכזית בין הצדדים נסבה על השאלה האם כטענת המאשימה - מותה של המנוחה היה פרי תכנון וכוונה מוקדמים של הנאשם או, כטענת הנאשם - לא תוכנן מראש, אירע כפועל יוצא מהיאבקות בינו לבין המנוחה ונבע מקנטורו על ידי המנוחה. ההתחקות אחר הנסיבות בהן מצאה המנוחה את מותה ובכלל כך בפרט, הכרעה במחלוקת בין הצדדים - היא מלאכת מחשבת הטעונה צירוף כפאזל של הראיות כפי שהונחו בפני בית המשפט, באופן שבסופו של דבר יאפשר קביעת שרשרת האירועים אשר הובילו לסוף הנורא. הרכבתה של שרשרת האירועים - חוליה חוליה - תעשה תוך בחינת האירועים לגופם כמו גם בחינת השאלה - האם מתוך האירועים שקדמו למותה של המנוחה, ניתן למצוא ראיות המשקפות כוונה של הנאשם להוביל למותה של המנוחה, כמו גם תכנון מוקדם. במסגרת החוליה הראשונה בשרשרת, תבחן מערכת היחסים בין הצדדים קודם לאירוע כמלמדת על הכוונה אשר גמלה בליבו של הנאשם לקטול את המנוחה ובכלל כך - התנהלותו של הנאשם כלפי המנוחה, האובססיביות שלו כלפיה, איומים אשר איים עליה וראיות המשקפות את כוונותיו לעתיד. במסגרת החוליה השנייה בשרשרת, יבחנו מעשי ההכנה והתכנון שנעשו על ידי הנאשם ובכלל כך - יבחנו מהלכיו של הנאשם ביום האירוע וזאת, עד למפגש הסופי בין הצדדים

והממצאים העולים מהם. במסגרת החוליה השלישית בשרשרת יבחן האירוע עצמו והשתלשלותו ובמסגרת החוליה האחרונה תבחן התנהלותו של הנאשם אחרי האירוע וממצאים העולים ממנה. אשר לבחינת האירועים חוליה חוליה, ראוי להדגיש כבר בשלב זה, אמנם כל חוליית אירועים תבחן בפני עצמה ויחד עם זאת, קיים קשר גומלין בין החוליות השונות העומדות על רצף כרונולוגי וכפועל יוצא מכך, ממצאים אשר נמצאו באשר לחוליה אחת מהווים נקודת מוצא לחוליה האחרת.

הנני מוצאת לציין, בכל הנוגע לבחינת שרשרת האירועים, שמתוך טענותיו של הנאשם, המגובות בגרסתו, כפי שהובאו לעיל, עולה כי הגנתו של הנאשם מושתתת על שלושה עיקרים - כי לא תכנן את מותה של המנוחה, כי לא התכוון לגרום למותה של המנוחה וכי האירוע אשר הוביל למותה של המנוחה נבע מקנטורו על ידי המנוחה. דא עקא, שכפי שאראה להלן, שרשרת האירועים העולה מתוך הראיות, מלמדת על שלילה מניה וביה של גרסתו של הנאשם בכל חלק וחלק ממנה ועל כך שבליבו של הנאשם גמלה ההחלטה לרצוח את המנוחה קודם ליום האירוע ולמצער בתחילת האירוע עצמו. זאת עולה ברורות מתוך הראיות המלמדות על כוונה כאמור, הכנה ביום האירוע קודם למפגש בינו לבין המנוחה והתנהלותו במהלך המפגש בינו לבין המנוחה ובכלל כך כוונה חד משמעית לגרום למותה של המנוחה באותו מעמד, וזאת מבלי שקונטר על ידה. כפי שאראה להלן, המארג הראייתי בנוי הן על ראיות חיצוניות והן על עדותו של הנאשם, שבסיכומי של דבר בנקודות הליבה - לאחר שעומת עם ראיות ועדויות חיצוניות - "ישר קו" עם טענות המאשימה והודה, להלכה ולמעשה, בהלך האירועים בדומה לנטען כלפיו. נדבך נוסף במארג הראייתי, נמצא בסתירות ופרכות בעדותו של הנאשם המובילות למסקנה חד משמעית ולפיה לא ניתן ליתן בנאשם כל אמון ויתרה מכך, כי שקריו של הנאשם מהווים ראייה עצמאית שיש בה בכדי לחזק את ראיות התביעה. נדבך זה - בדבר העדר מהימנות לנאשם - הוא נדבך חשוב העובר כ"חוט השני" בעת הכרעה באשר להשתלשלות האירועים ועיקר חשיבותו נמצא מקום בו היסוד הנפשי, אשר הוכחתו נדרשת לשם הרשעה בעבירה - יסוד הכוונה, הוא יסוד המצוי ככלל בליבו של הנאשם פנימה. כפי שאראה להלן, יסוד נפשי זה נלמד הן מתוך ראיות חיצוניות המלמדות על כוונתו ורצונו של הנאשם במותה של המנוחה ואולם גם מתוך חוסר האמון שניתן לייחס לטענותיו של הנאשם בכלל ובפרט בדבר קנטורו כביכול על ידי המנוחה אשר הוביל להריגתה על ידו.

כהערה מקדימה נוספת, אשר יש בה בכדי למקד את הדיון, אציין כי הצדדים בסיכומיהם התייחסו לראיות רבות אשר הוצגו בתיק וניסו כל אחד מצדו לייחס להן משמעות התומכת בגרסתו. אלא, שבפועל וכפי שיפורט - ניקוי "רעשי הרקע" הגלומים בראיות האחרות בתיק מלמד כי שלוש הן הראיות אשר בהן יש להתמקד בתיק זה, הואיל ודי בהן בכדי לבסס הרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו. ואלו הן - הקלטת האירוע (ת/32 קובץ 004) המלמדת על הלך האירועים וממנה משתקפת חד משמעית וחד ערכית כוונתו של הנאשם במהלך האירועים לגרום למותה של המנוחה; עדותו של הנאשם אשר סיבכה אותו הן לעניין כוונתו המוקדמת והן לעניין כוונתו לרצוח את המנוחה כפי שהתגבשה למצער תוך כדי האירוע; ודו"ח נתיחת הגופה המלמד על מספר הדקירות ומיקומן.

משהותוותה מסגרת הדיון, אפנה ליצוק לה תוכן. כנקודת מוצא לבחינת שרשרת האירועים, אבחן תחילה את סוגיית מהימנותו של הנאשם וזאת, באופן מצומצם, תוך התייחסות לפרכות וסתירות בגרסתו, כמבססות מסקנה בדבר העדר מהימנות אשר ניתן לייחס לגרסתו. בהמשך לכך, אבחן את שרשרת האירועים הכרונולוגית - כפי שהיא עולה מתוך הראיות אשר הוצגו ובכללן גם גרסת הנאשם - תוך שבשלב זה גרסה זו אף תעומת אל מול ראיות חיצוניות.

מהימנותו של הנאשם - לאור הפרכות והסתירות בעדותו;

8. במסגרת סיכומי טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא שיקר בחקירותיו אלא פעם אחת וזאת, ביחס למועד ולסיבה בגינה ניתק את המצלמות (ראו סעיף 187 לסיכומי וכן סיכומי בעל פה מיום 13/7/20 בעמוד 108 שורות 28-30). עוד ביקש ב"כ הנאשם את בית המשפט שלא לעסוק בהרחבה באי דיוקים מסוימים שנגרמו בחלוף הזמן ושעלו בחקירה הרביעית וכן, בעדותו של הנאשם בבית המשפט. דא עקא, שבניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשם וכפי שאראה להלן, הנאשם מסר שלל גרסאות ושינה גרסאותיו בנקודות רבות ושאין שוליות, אלא שחלקן עומדות בליבת האירוע גופו או האירועים אשר קדמו לו. נוסף על כך ואף על כך יורחב הדיבור, שינויי הגרסאות בפיו של הנאשם, אינם - על פניו - בגדר אי דיוקים אשר ניתן לתלות בכשלי זיכרון או סערת רגשות - אלא, רובם ככולם נובעים מהטחת ראיות אובייקטיביות אל מול גרסת הנאשם, באופן שהוביל אותו לשנותה על מנת להתאימה. זאת ועוד, בחלק מהמקרים, שינויי הגרסה על ידי הנאשם כללו גרסאות כבושות ובחלקם בסיכומי של דבר לא היה בכדי לספק הסברים להתנהלותו באופן שאף בו יש בכדי לשלול את גרסתו. כפי שישולב במסגרת הכרעת דין זו, שינויי הגרסאות והסתירות בגרסאותיו של הנאשם הם רבים ובפרק זה ארכז מקצתם הנוגעים לליבת האירוע ובפרט ליסוד הכוונה וההכנה של הרג המנוחה על ידי הנאשם. כפי שיפורט, אמירותיו של הנאשם - אשר שונו והוחלפו - תחילתן מיד לאחר האירוע, עת באופן ספונטני - ככל הנראה משום שסבר כי יהיה בדבר בכדי להיטיב עמו - אמר לשוטרים שהגיעו למקום כי הרג את המנוחה, הואיל וראה אותה לילה קודם לכן במיטה עם אחר, טענה עליה חזר הנאשם שוב ושוב ואף פיתחה במסגרת חקירותיו ואולם, שינה בעדותו בפני בית המשפט, עת העיד כי ראה את המנוחה עם אחר, בשם ג'ונתן, מספר ימים לפני האירוע. עוד שינה הנאשם גרסתו בכל הנוגע לניתוק המצלמות בבית העסק ביום האירוע - החל מטענה ולפיה המצלמות כבר היו מנותקות מיום קודם לכן והוא הבחין בכך רק כ - 15 דקות לאחר שהגיע למקום העסק, המשך בטענה ולפיה אמנם ניתק את המצלמות עת הגיע לבית העסק הואיל וסבר כי יש בהן בעיה וכלה בגרסה האחרונה ולפיה אמנם ניתק את המצלמות העסק הואיל ולא רצה כי המפגש בינו לבין המנוחה יתועד. עוד שינה הנאשם את גרסתו בכל הנוגע למיקום הסכין אשר נטל על מנת לדקור את המנוחה - החל מטענה ולפיה הסכין הייתה מונחת על הדלפק וכלה בעדותו (לאחר שהובהר לו כי מצילומי המצלמות במקום לא עולה דבר קיומה של הסכין על הדלפק) ולפיה נטל את הסכין משולחן נמוך יותר מתחת לדלפק. גרסתו של הנאשם אף השתנתה בכל הנוגע לאופן שבו אירע האירוע ובכלל כך באשר למספר הדקירות אשר הוא זוכר שדקר את המנוחה; באשר לשאלה מתי איבדה המנוחה את הכרתה; והאם המנוחה אחזה בידו של הנאשם בה החזיק את הסכין או בידו השנייה. להלן תפורטנה גרסאותיו המשתנות של הנאשם החל מאמירותיו הראשונות והתפתחותן. ודוק, כפי שכבר הקדמתי וצינתי, להלן תוצג - כמלמדת על חוסר המהימנות אשר ניתן לייחס לנאשם - ההתפתחות בגרסאותיו של הנאשם עצמו, הא ותו לא. ובהמשך הדברים ובמסגרת קביעת הלך האירועים, כפי שהוא עולה מתוך הראיות אשר הוצגו, אראה כיצד גרסתו של הנאשם אף אינה עולה עם הראיות אשר הוצגו בפני בית המשפט, באופן שיש בו בכדי לחזק עוד יותר הקביעה ולפיה הנאשם וגרסתו אינם מהימנים, על כל המשתמע מכך.

9. גרסת הנאשם ולפיה "הרג את המנוחה משום שראה אותה לילה לפני כן במיטה עם אחר" התפתחותה והשינויים בה-

תיעוד לטענתו זו של הנאשם ניתן למצוא כבר בדו"חות הפעולה של השוטרים הראשונים אשר הגיעו למקום מיד

לאחר האירוע - כולם הוגשו בהסכמה. כך - בת/25 שהוא דו"ח הפעולה של רס"ל רביצב סיוון, מתואר כי: "בזמן השמירה על הנ"ל העצור אמר: "ראיתי אותה עם מישהו במיטה שלי בגלל זה התקשרתי ואמרתי לה לבוא ואז עשיתי ככה". בת/26 שהוא דו"ח הפעולה שנערך על ידי סוזאר חנא ששמר על הנאשם מחוץ לתאי המעצר עד להגעת המז"פ, מתועד כי: "החשוד מסר שהוא עבד אתמול בעסק שלו בשלמה ובשעות הלילה סיים את העבודה וכשהגיע הביתה ראה בחור שוכב עם החברה שלו, הוא עזב את הבית." בדומה בת/27 שהוא דו"ח פעולה שנערך על ידי רס"מ הלל יוגב מצוין שכשעורך הדו"ח יצא מהעסק, ניגש לחשוד ושאל אותו מה קרה?: "והנ"ל אמר שהוא תפס את בת זוגתו אתמול בערב שוכב עם חברה שלו במיטה".

על גרסתו זו חזר הנאשם גם בתשאול אשר נערך לו ביום 28/3/18 (אשר תמלילו הוגש וסומן ת/1), במסגרתו, משורה 34 בעמוד 2 עד לשורה 2 בעמוד 3, אומר הנאשם: "אני, אני אומר למה אני עשיתי... אני ראית במיטה שלי. במיטה שלי ... גבר ". משנשאל הנאשם מתי ראה גבר במיטה שלו הוא השיב "אתמול בלילה ואח"כ היום בלילה", "בשתיים בלילה, בשתיים וחצי בלילה" (עמוד 3 שורות 32 ו - 36). ביתר פירוט מסביר הנאשם ומתאר שעד השעה שתיים וחצי, הוא והמנוחה היו ביחד במועדון שלהם, היא אמרה שהיא הולכת הביתה לישון וכשהוא בא הביתה הוא ראה אותה עם גבר אחר (עמוד 4 שורות 12-16). עוד הוא מוסיף הנאשם בעמוד 6 שורות 26-27: "אני לא אמרתי כלום. אני פתוח דלת, אני ראית, אני היית בחוץ?". אשר לשמו של הבחור מעיד הנאשם ששמו "יונתן" (עמוד 15 שורות 13-14). בהמשך שב הנאשם ומסביר (בעמוד 16 שורות 28-39) שהוא הגיע הביתה בלילה לפני וראה את המנוחה עם יונתן במיטה. על גרסה זו חוזר הנאשם גם בעמודים 34-35 שם מספר הנאשם שהמנוחה אמרה שכואב לה הראש ושהיא הולכת הביתה, שכשהוא הלך לבית, הדלת של החדר הייתה פתוחה והוא ראה אותה עם הבחור האחר (עמוד 35 שורה 11). עוד מעיד הנאשם שלאחר מכן הוא סגר את הדלת, יצא וישן ברכב (עמוד 36 שורות 21-25).

זאת ועוד, גם בחקירתו של הנאשם מיום 28/3/18 (בשעה 22:55), אשר הוגשה וסומנה כת/3 - שב הנאשם ומספר שהוא "תפס" את המנוחה במיטה עם יונתן ובאשר למועד, הוא מעיד בשורות 137-146:

"ביום המשחק של ארגנטינה, זה היה יום שלישי בערך בשעה 03:00 בבוקר

שאלה: ארגנטינה נגד ספרד?

תשובה: כן 1-6

הערת חוקר- אציין כי המשחק היה אתמול בתאריך 27/3/2018 בשעות הלילה.

שאלה: אתה יודע המשחק של ארגנטינה היה אתמול?

תשובה : כן, כן.

שאלה : אז אתמול תפסת אותה עם יונתן?

תשובה: כן.

שאלה : מה ראית אותם עושים?

תשובה: לא ראיתי אותם עושים כלום, ראיתי אותו שוכבים ושהוא מחבק אותה במיטה שלי".

כך, גם העיד הנאשם בהודעתו מיום 4/4/18, אשר הוגשה וסומנה כת/7, גם שם אומר הנאשם כי בלילה שלפני האירוע: "אני בשלוש לפנות בוקר נסעתי לכיוון הבית של אליסה [המנוחה ל.ב.], ראיתי אותה עם הבחור ההוא, נסעתי לאיכילוב בסביבות 6 בבוקר". (שורות 74-75).

נוסף על כך בהודעתו מיום 10/4/18, אשר הוגשה וסומנה כת/11, מפרט הנאשם כי הוא נסע לבית בערך בשעה 3:00 לפנות בוקר וראה את המנוחה במיטה עם יונתן (שורות 18-19). עוד הוא מתאר שאחרי שהוא היה בבית וראה את המנוחה עם יונתן, הוא נסע לבית של הבת שלו, שם החליף חולצה, ישן ואז קם בבוקר התרחץ והחליף בגדים ונסע לעבודה באיכילוב (שורות 18-20, 161-162, ושורות 180-182).

בהודעתו של הנאשם מיום 15/4/19 אשר הוגשה וסומנה ת/14 עומת הנאשם עם כך שיונתן אישר שהוא שכב מספר פעמים עם אליזבת אבל טען שלא עשה כן ביום שלפני הרצח וגם בהודעתו זו חזר הנאשם על הגרסה ולפיה ראה את המנוחה עם ג'ונתן במיטה בלילה שקדם לרצח (שורות 293-295).

השינוי בגרסתו זו של הנאשם התרחש בעדותו בפני בית המשפט מיום 24/11/19, במסגרתה העיד הנאשם בעמוד 75 בשורות 16-24:

"ש. תספר על הארוע עם ג'ונתן, מתי זה היה ומה היה שם.

ת. זה היה בחודש מרץ. שלושה או ארבעה ימים לפני הארוע. אני סיימתי את עבודתי בשעה 02.30 - 03.00 לפנות בוקר בקפה בר. אני נוסע הביתה, אני כבר ידעתי שבין 05.00 - 06.00 בבוקר הבחור הזה היה יוצא מהבית שלי. את זה כבר ידעתי מראש ואז נכנסתי הביתה לאט לאט. אני רציתי לראות עם העיניים שלי את האמת שכבר נאמר לי.

ש.מה ראית?

ת. אני נכנס לבית ואני פותח את הדלת של חדר השינה ושניהם ישנו עמוק מחובקים. אני יוצא מהחדר לאט לאט ואני מדליק את הטלפון שלי כדי לעשות וידאו. אני פותח את הדלת ואני מקליט, מצלם. בוידאו רואים ששניהם ישנים ביחד. אני יוצא מהבית והולך לישון במסעדה."

קרי בעדותו בפני בית המשפט ורק אחרי שבחקירתו האחרונה במשטרה מיום 15/4/18, עומת עם כך שיונתן לא שכב עם המנוחה בלילה לפני האירוע- שינה הנאשם את גרסתו, עליה כאמור חזר שוב ושוב - הן באופן ספונטני מיד לאחר הרצח והן בשורת חקירות אשר נערכו לו לאחר מכן - והעיד כי ראה את המנוחה עם יונתן במיטה, לא בלילה שקדם לאירוע אלא, שלושה או ארבעה ימים קודם לאירוע. יתרה מכך, בעדותו זו העיד הנאשם לראשונה כי גם צילם את המנוחה ויונתן בוידיאו - פרט שלא הועלה על ידו קודם לכן וזאת, הגם שכפי שפורט לעיל, הנאשם שב והעיד מספר רב של פעמים על כך שראה את המנוחה ויונתן במיטה.

אציין כי בחקירתו הנגדית מיום 8/12/19, עומת הנאשם עם כך שרק בעדותו בפני בית המשפט אמר לראשונה שהוא צילם את המנוחה ויונתן במיטה בוידיאו והעיד כי הוא כן אמר זאת במשטרה במסגרת החקירה (עמוד 87

שורות 9-11) ואולם, כאמור הפוך והפוך בהודעותיו של הנאשם במשטרה ואמירה כאמור - אין.

הנני מוצאת לציין כי בנקודה זו אינני סבורה שניתן לתלות הסבר לשינוי גרסתו של הנאשם בבלבול אשר אחז בו או בסערת רגשות שחש לאחר האירוע וזאת, משכפי שפורט לעיל, לא זו בלבד שהנאשם חזר שוב ושוב על הגרסה ולפיה בלילה שקדם לאירוע הוא ראה את המנוחה עם אחר, אלא שהוא אף הוסיף ותיאר את מהלכיו בלילה שקדם לאירוע - שלב שלב ובמסגרת זו תיאר כי לאחר שעזב את מקום העסק, נסע לדירתה של המנוחה וראה אותה עם אחר. בנסיבות אלו, יש לקבוע כממצא ברור שהנאשם שיקר בנושא זה.

10. גרסת הנאשם באשר לניתוק מצלמות האבטחה - התפתחותה והשינויים בה-

אשר לניתוק מצלמות האבטחה במקום העסק, גרסתו הראשונה של הנאשם הייתה שכאשר הגיע לעסק המצלמות לא עבדו וכי הן כבר לא עבדו מהערב קודם לכן. כך, בת/3 - הודעתו של הנאשם מיום 28/3/18 - משיב הנאשם לשאלה האם כשהגיע לעסק המצלמות היו מחוברות "לא מאתמול המצלמות לא עובדות, גם נשארנו בלי אינטרנט" (שורה 199). משנשאל הנאשם מי ניתק את המצלמות, הוא והשיב:

"אליסה אתמול ניתקה את המצלמות כי לא היה אינטרנט ניסינו לבדוק מה היה מאחורה, כי המשחק של קולומביה ראינו אותו באינטרנט וזה היה מתנתק כל הזמן.

שאלה: היום המצלמות לא צלמו בכלל?

תשובה: לא זה לא עבד כי ניתקנו אותם מאתמול" (שורות 205-208)

בדומה, העיד הנאשם בשחזור שנערך (אשר הדיסק המתעד אותו הוגש וסומן ת/6א' ותמלולו הוגש וסומן ת/6) שהוא ואלזבת נתקו את המצלמות יום לפני כי לא היה אינטרנט (עמוד 11 שורות 18-22 לת/6).

גרסתו זו שינה הנאשם באופן חלקי בהודעתו מיום 4/4/19 - אשר הוגשה וסומנה ת/7, אז העיד הנאשם בנוגע למצלמות:

"ש. כשהלכת הביתה ב - 2:00 בלילה כמו שאמרת בחקירה הקודמת, בלילה שלפני הרצח, המצלמות עבדו או לא?

ת. כן עבדו.

ש. אז מה הייתה הבעיה?

ת. כשהגעתי הם לא פעלו. אני התקשרתי לאליסה לשאול אם היא קראה לטכנאי או לא."

(שורות 40-43). קרי מעדותו זו עולה שלילה לפני כן המצלמות כן עבדו (בניגוד לגרסה הקודמת) ואולם, הנאשם העיד שבחלוף 15-20 דקות מהרגע שנכנס לעסק הוא הבחין שהמצלמות לא עובדות. הנאשם הוסיף והעיד בחקירה זו כי בפרק זמן זה הוא סידר את המקום (שורות 57-62).

בהודעתו של הנאשם מיום 11/4/19, אשר הוגשה וסומנה כת/11, הוא שוב שינה חלקית גם את גרסתו האחרונה, עת העיד שכבר כשהגיע לבית העסק זיהה שהמצלמות לא עובדות (שורה 66) והוסיף והעיד ביתר פירוט בשורות 73-84:

"שאלה: אתה נכנסת לעסק, ישר זיהית את המצלמות שהם לא פועלות נכון?

תשובה: המצלמות כל הזמן פועלות אנחנו לא מכבים אותם, ואיך שנכנסתי ראיתי שהם לא תקינות.

שאלה: איך שנכנסת או לאחר 15-20 דק' כמו שאמרת בחקירה הקודמת?

תשובה: אני נכנס לחנות ומתחיל להדליק את כל המנורות ואז רואים, שמים לב שזה לא עובד, זה לוקח כמה דקות עד שרואים, נכנסים מגיעים עד הדלפק ואז רואים שהמצלמות לא פועלות, רואים פסים על המסך.

שאלה: כשאתה מסתכל על המסך של המצלמות, האם אתה רואה תמונה?

תשובה: כשאני הגעתי הסתכלתי ראו רק פסים על המסך של המצלמות לא ראו תמונות, פסים מכל הצבעים.

שאלה: ואז מה אתה עשית?

תשובה: ואז הוצאתי את שני הכבלים הנותרים והשארתי אותם על הרצפה התכוונתי לשאול אותה שהיא תגיע האם היא התקשרה לטכנאי."

אציין כי כשהחוקר הטיח בנאשם, באותה חקירה כי הוא משקר, תגובתו של הנאשם בשורות 85-91, המובאת כלשונה היא:

"תשובה: אני סיפרתי לך את הכל על המצלמות, אבל אם יש לך משהו אחר זה שלך, אני לא יודע מה אתם מחפשים אני כבר הודאתי שאני זה שרצחתי אותה ואני זה שהתקשרתי למשטרה אני לא מתכוון לענות לשום שאלה נוספת."

כאמור, בעדותו מיום 4/4/19, העיד הנאשם שלאחר שגילה שהמצלמות לא עובדות, הוא התקשר למנוחה לבדוק האם היא פנתה לטכנאי. עוד העיד הנאשם, באופן עקבי, כי המצלמות לא עבדו כשהוא ניתק אותן. אלא, ששתי עובדות אלו שונו על ידי הנאשם בהודעתו מיום 15/4/18 - אשר הוגשה וסומנה כת/14 - שם, משהוצגו לנאשם צילומי מצלמות האבטחה ואיכוני המכשיר הסלולארי, המעידים על כך שאת השיחה עם המנוחה עשה עוד קודם לכניסתו לעסק - אישר הנאשם כי אמנם שוחח עם המנוחה קודם שנכנס לעסק (שורות 135-142 וכן בשורה 233 שם העיד כי שוחח עם המנוחה על המצלמות כבר יום לפני). זאת ועוד, לאחר שהוצגו בפני הנאשם הצילומים אשר בוצעו על ידי מצלמות האבטחה (שכאמור נטען על ידו כי אינן עובדות) המתעדים אותו מנתק את מצלמות האבטחה מיד עם כניסתו לעסק ולא אחרי 15-20 דקות - אישר הנאשם כי אמנם ניתק את המצלמות מיד עם כניסתו לעסק ובנוסף שהמצלמות עבדו כשהן נותקו על ידו (שורות 180-188). עוד העיד הנאשם כי אמנם התנהלותו במסגרתה ניתק את המצלמות, הגם שהן עבדו, מנוגדת לשורת ההיגיון, כך בשורות 234-237 נאמר לנאשם: "אני אומר לך עוד משהו, אם בנאדם מודאג מזה שהמצלמות לא עובדות, ואז נכנס לעסק ורואה שהן

דווקא כן עובדות, הוא אמור לשמוח מזה, ולהיזהר לא לגעת בכבלים כדי לא לקלקל, ואתה ההיפך, מנתק אותן בכוונה, מה תגובתך? ותגובתו: "ת: כן, נכון, עשיתי להפך".

לאחר שינויי הגרסה במסגרת הודעותיו של הנאשם בחקירותיו במשטרה ולאחר שכאמור הוצגו לנאשם בחקירתו האחרונה צילומי מצלמות האבטחה השוללים גרסתו, העיד הנאשם בבית המשפט, ביום 8/12/19, בהקשר למצלמות האבטחה, בעמוד 90 שורות 7-11 כי:

"ש. ואז אתה פותח את התריס ואת הדלת, נכנס, מדליק את האור ומנתק את מצלמות האבטחה?

ת. נכון.

ש. אתה מאשר שמצלמות האבטחה עבדו כשנכנסת לעסק?

ת. כן. כן. כן."

עוד אישר הנאשם בעדות זו שהתקשר למנוחה לפני שפתח את העסק - כך בעמוד 89 שורות 29-30 העיד הנאשם:

"ש. נכון, אבל התקשרת אליה לפני שפתחת את הדלת של העסק.

ת. כן. פעם ראשונה לפני שפתחתי את העסק."

בהמשך עדותו בפני בית המשפט, עומת הנאשם עם השינויים בגרסתו במשטרה ואישר כי אכן רק בחקירה האחרונה ורק אחרי שהראו לו שהמצלמות עבדו עד שהוא ניתק אותן, הוא אמנם העיד שניתק את המצלמות כשהגיע לעסק וזאת, למרות שעבדו (עמוד 91 שורות 2-5). נוסף על כך, הוסיף הנאשם והעיד בנוגע לסיבה לניתוק המצלמות, בעמוד 91 שורות 8-11:

"ש. אתה מאשר לחוקר שעשית ההיפך מההגיון ונגעת בכבלים למרות שהמצלמות עבדו וההגיון אומר שלא תיגע בהן אם אתה חושב שהן לא עובדות בסדר.

ת. כן היה סיבה לנתק בגלל שכל פעם שהיה ויכוח בינינו, ביני ובין אליזבט, היא הייתה מראה את הסרט, את התמונות לכולם והפעם אני ידעתי שיהיה ויכוח ואני לא רציתי שהויכוח הזה יצולם. בטלפון שלה יש המון צילומים והקלטות של ויכוחים בינינו."

קרי - בכל הנוגע לניתוק המצלמות השתנתה גרסתו של הנאשם, מעדות בתחילה ולפיה המצלמות לא עבדו כבר יום לפני כן, לעדות ולפיה רק כ- 15-20 דקות לאחר שהגיע למקום גילה שהמצלמות לא עובדות, לאחר מכן לעדות (שניתנה רק לאחר שעומת עם ממצאים אובייקטיביים) ולפיה הגם שהמצלמות עבדו כשהגיע למקום, הוא ניתק אותן מיד כשהגיע למקום ובסיום עדותו האחרונה במסגרתה, לא זו בלבד שהודה שניתק את המצלמות מיד

כשהגיע לעסק הגם שהמצלמות עבדו, אלא שהעיד שעשה כן בכוונת מכון וזאת על מנת שהויכוח בינו לבין המנוחה- שהנאשם מעיד שבאותו זמן כבר ידע שיהיה - לא יתועד.

אשר להסברו זה האחרון של הנאשם, הנני מוצאת להוסיף ולהדגיש, כבר בשלב זה, שניים. ראשית, בהינתן שהמצלמות במקום רק הקליטו ויזואלית ואולם לא שמע, הרי שספק רב בעיני באם גם הסבר ולפיו ביקש הנאשם שויכוח בינו לבין המנוחה לא יתועד מהווה הסבר המניח את הדעת לניתוק המצלמות שממילא אין מקליטות. שנית יודגש - גרסתו האחרונה של הנאשם ולפיה ניתק את המצלמות הואיל ולא רצה שויכוח בינו לבין המנוחה יתועד, מהווה גרסה כבושה. אשר לעדות כבושה הרי שהכלל הוא כי מקום בו אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת באשר לטעמים בעטיים כבש עדותו, הרי שערכה ומשקלה הראיית של עדות כאמור הוא מועט בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמינותה (ראו ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (03.09.2009), בסעיף 10 לפסק הדין והאסמכתאות הרבות המובאות שם). במקרה דנן, לא הציג הנאשם כל סיבה בעטיה שינה את עדותו ויתרה מכך, עולה ברורות מתוך הראיות כי שינוי הגרסה נבע מהטחת ראיות אובייקטיביות בפני הנאשם, השוללות גרסאותיו הקודמות, איתן התמודד על ידי שינוי חוזר ונשנה של גרסתו. לאור האמור, הרי שאין זאת אלא שהנאשם שיקר גם באשר לסיבה בעטיה ניתק את המצלמות ועשה כן בכוונת מכון על מנת להסתיר הסיבה בעטיה ניתק את המצלמות- ועל כך יורחב הדיבור בהמשך.

11. גרסתו של הנאשם לעניין המקום בו הייתה מונחת הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה - התפתחותה והשינויים בה -

גרסתו הראשונה של הנאשם בנוגע למיקום הסכין -הייתה בהודעתו בתשאל מיום 28/3/18 בשעה 18:45, אשר תמלולו הוגש וסומן כ/ת1, במסגרתו נאמר על ידי הנאשם שהוא נטל את הסכין שהייתה על השולחן (ראו בעמוד 59 שורה 35).

על גרסתו זו חזר הנאשם בהודעתו מיום 28/3/18 בשעה 22:55 (ת/3) במסגרתה העיד בעמוד 3 שורות 35-41 כי:

"המשכתי להתווכח איתה על הטלפון אז היא אמרה לי שאין לה שזה לא עליה במקום אחר אז הלכתי לכיוון השולחן שאני ידעתי שיש שם סכין, הכל היה מלוכלך מיום לפני לקחת את הסכין בשביל להפחיד אותה שתיתן לי את הטלפון, לקחת את הסכין ונתתי לה כאפה עם החלק השטוח של הסכין על הרגל..."

גרסה זו השמיע הנאשם גם במסגרת שחזור אשר נעשה ביום 29/3/18 בשעה 02:28, במסגרתה העיד הנאשם כי נטל את הסכין, אשר הייתה מונחת על דלפק המוצב בין האזור של הבר לבין אזור השולחנות והכיסאות - שם ישבה המנוחה. נוסף על כך -לבקשת המשטרה, הניח הנאשם כלי המדמה את הסכין במקום בו לטענתו הייתה הסכין - קרי על הדלפק (נומרטור 07:08.996) ואף הראה איך הוא מושיט יד ונוטל אותה והולך לכיוון המנוחה.

על גרסתו זו חזר הנאשם בהודעתו מיום 15/4/19 - אשר הוגשה וסומנה כ/ת14 - שם העיד בתחילה כי הסכין אשר שימשה אותו לדקור את המנוחה הייתה על הבר (שורה 261). בהודעתו זו, התבקש הנאשם להראות בצילומי מצלמות האבטחה היכן הייתה מונחת הסכין ועומת עם כך שהסכין לא נראית בצילומים שתיעדו את הדלפק בשעה שהנאשם הגיע למקום העסק קודם לניתוק המצלמות על ידו והוא נשאל כיצד האמור עולה עם

טענתו ולפיה נטל את הסכין מהדלפק השיב הנאשם בשורה 268:

"לא יודע, שם היה הסכין, לא הלכתי מסביב לחפש את הסכין". - קרי הנאשם דבק בגרסתו ולפיה הסכין הייתה מונחת על הבר וכי הוא לא הלך על מנת לקחת אותה, אלא פשוט הושיט ידו לבר ונטל אותה.

גרסתו זו השתנתה בעדותו של הנאשם מיום 8/12/19 בפני בית המשפט, במסגרתה העיד הנאשם, בעמוד 96 שורות 1-13:

ת. אני פותח את הדלת, נכנס לבר, יש שם שולחן ארוך וגם עוד שולחן קטן ועוד שולחן ארוך ושם הייתה הסכין ואני שם את הסכין מאחורי גבי.

ש. אני אומרת לך שבחקירה במשטרה וגם בשחזור אתה אמרת שלקחת את הסכין מהמשטח העליון של הדלפק. זה מה שאתה אומר גם עכשיו?

ת. אבל אני הייתי צריך להיכנס כדי לקחת את הסכין. לא יכולתי להושיט את היד ולהגיע מהצד הזה, הייתי צריך להיכנס כדי לקחת את הסכין מהצד השני.

ש. אני אומרת לך מתוך השחזור, אתה מראה לשוטרים הולך ומראה להם מהצד החיצוני שאתה לוקח את הסכין מהדלפק.

ת. אני זוכר שאני נכנסתי מאחורי הדלפק כדי לקחת את הסכין. אי אפשר היה לקחת את הסכין מהצד שהייתי.

ש. אבל בכל מקרה הסכין הייתה מונחת על הדלפק?

ת. הדלפק הוא גבוה, הסכין הייתה על השולחן, השולחן והדלפק הם מקבילים והסכין הייתה בשולחן היותר נמוך.

עוד הוסיף הנאשם והעיד שהסכין נשארה שם מהלילה לפני (עמוד 96 שורה 19) ומשנשאל משכך, איך לא רואים את הסכין במצלמות האבטחה, העיד הנאשם משורה 27 בעמוד 96 ועד לשורה 4 בעמוד 97 כי:

ש. היו לנו את מצלמות האבטחה שפעלו עד שאתה ניתקת אותן ואפשר היה לראות שלא הייתה בדלפק סכין בערב הקודם.

ת. בגלל זה אני מסביר שהסכין לא הייתה על הדלפק אלא על השולחן מאחורי, זאת אומרת מאחורי המקום של האולם.

ש. כשהיית שם עם השוטרים אמרו לך לשים את הסכין בדיוק איפה שהיא הייתה.

ת. נכון. אני שמתי על הדלפק.

ש. אבל לפי מה שאתה אומר היא לא הייתה שם הסכין.

ת. כאשר לקחו אותי לשחזור אני עדיין הייתי עם הדם על הפנים והייתי באמת מבולבל אז כן אמרתי שהסכין הייתה על הדלפק.

ש. אבל זה לא נכון."

עיננו הרואות - הנאשם החל בגרסה ולפיה הסכין הייתה מונחת על הדלפק, יתרה מכך, בשחזור אף טרח והניח אותה על הדלפק והציג כיצד הוא הושיט ידו ונטל אותה ולא הלך לאחור או מסביב על מנת להביאה. משעומת הנאשם עם כך שלא ניתן לראות את הסכין במצלמות האבטחה במיקום שנטען, העיד בתחילה (מיד לאחר שהדברים הוטחו בפניו) כי אינו יודע כיצד הסכין אינה נחזית במצלמות האבטחה ואף הוסיף והדגיש כי לא הלך מעבר לדלפק על מנת ליטול את הסכין. עדותו זו שינה הנאשם בעדותו בבית המשפט, אשר ניתנה כאמור לאחר שכאמור בפני הנאשם הוטחו הראיות האובייקטיביות המלמדות על כך שהסכין לא הייתה במיקום הנטען - עת טען הנאשם שהסכין לא הייתה על הדלפק אלא על שולחן נמוך יותר מתחת והוא אף הוסיף והסביר שהוא לא הושיט ידו ונטל אותה אלא שנכנס לצדו השני של הדלפק ולקח אותה.

12. גרסתו של הנאשם באשר להלך אירוע דקירת המנוחה - התפתחותה והשינויים בה -

אשר לאירוע דקירת המנוחה, שינה הנאשם גרסתו באשר לפרטי עובדות רבים, אשר מקצתם יובאו להלן, על מנת שישמשו תימוכין לממצא הנוגע למהימנותו של הנאשם ורובם ככולם ישולבו במסגרת פרק אשר ייוחד לכך בהמשך.

ראשית - הנאשם העיד בהודעתו הראשונה מיום 28/3/18 (ת/3) שבויכוח בינו לבין המנוחה, אשר ארע כשהיא חזרה לעסק והוא דרש ממנה את הטלפון הסלולארי שלו, הוא גם הטיח בה שהוא ראה אותה עם יונתן עוד באותו לילה. כך, בשורות 30-35 לת/3 הוא מעיד:

"ואחרי זה היא חזרה ושם אני ביקשתי ממנה את הטלפון שלי, היא ישבה על כיסא גבוה קרוב לשולחן, התחלנו להתווכח אמרתי לה תביאי לי את הטלפון ואז גם אמרתי לה על הבחור השני שראיתי זה של הווידאו והיא אמרה לי שאין לה כלום איתו וגם אמרתי לה על הבחור הזה יונתן שרואים אותו כל יום יוצא מהבית בשעה 05:00 בבוקר הוצאתי מהכיס את המפתח של הבית שעשיתי לו שכפול והראיתי לה אמרתי לה עם זה אני נכנסתי שאת הלכת מוקדם באזור 3 בבוקר וראיתי אותו שוכבת עם יונתן מתחבקת אותו, היא לא ידעה מה להגיד היא נהייתה חיוורת" (שורות 30-35).

כך גם העיד הנאשם בהודעתו מיום 4/4/19 (ת/7) בשורות 202-203: "אני לקחתי את הסכין ושמתי אותה לידי, ואז אני עוד פעם מתלונן אליה על הטלפון וגם בדרך שואל אותה למה שכבת עם הבחור ההוא.."

עדותו זו של הנאשם בכל הנוגע לכך שהוא הטיח בפני המנוחה את דבר הקשר בינה לבין יונתן, כמו גם שהוא ראה אותה עם יונתן בלילה לפני האירוע- שונתה על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט, שם העיד כפי שכבר הובא לעיל כי ראה את המנוחה עם יונתן שלושה או ארבעה לילות קודם לאירוע ולא חזר על גרסתו ולפיה הטיח דברים אלו

בפני המנוחה במפגש השני ביניהם. במאמר מוסגר אציין, כפי שיפורט להלן, כי אירוע הדקירות תועד בהקלטת אודיו על ידי המנוחה (ת/32 קובץ 004), הקלטה אליה - שלא מן הנמנע - נחשף הנאשם קודם לעדותו בפני בית המשפט ובמסגרתה אין כל תיעוד לדברים האמורים ובהתאמה לה - ככל הנראה - שינה הנאשם גרסתו לעניין זה.

חשוב מכך, מסגרת האירוע כפי שנמסרה על ידי הנאשם הייתה אמנם דומה - הנאשם תיאר פנייה שלו אל המנוחה כשהסכין כבר בידו בדרישה לקבל את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו ומשהמנוחה סירבה, הוא נתן לה מכה עם החלק הכהה של הסכין על הרגל, הסכין נפלה לרצפה וכשהוא התכופף להרימה נתנה לו המנוחה מכה בראש עם צרור מפתחות שהיה בידה, הם החלו להיאבק, נפלו לרצפה אגב המאבק וברצפה הוא דקר את המנוחה. דא עקא, שכאשר התבקש הנאשם לרדת לפרטים - הציג שלל גרסאות.

כך, הנאשם העיד שכאשר הוא והמנוחה נפלו לקרקע, המנוחה איבדה את הכרתה ורק אז הוא דקר אותה:

בהקשר זה בשחזור מתאר הנאשם:

"מה היא עשתה?"

לא היא הייתה, היא הייתה מחוסרת הכרה.. כי מחוסרת הכרה כי כשנפלנו מהשולחן לכאן... היא הייתה.. היא הייתה"

(עמוד 18 שורות 9-14 לתמליל השחזור - ת/6).

אלא שבאותה נשימה, באותו שחזור מתאר הנאשם שכאשר המנוחה עדיין על הרצפה הוא זרק עצמו עליה ונאבק בה וכן הוא מתאר שהמנוחה זחלה מהמקום ואז הוא דקר אותה (משורה 36 בעמוד 7 ועד שורה 19 בעמוד 9 לת/6; משורה 36 לעמוד 8 ועד שורה 5 בעמוד 9; ובעמוד 17 שורות 12-21). עוד מתאר הנאשם שכאשר הוא דקר את המנוחה היא צרחה - כך, בשורה 36, כשהוא נשאל האם המנוחה לא עשתה דבר כשהוא דקר אותה, הוא מעיד: "כן היא צעקה. כן, כן, היא צעקה. היא צעקה הצילו, היא צעקה הצילו, היא צעקה "הצילו הצילו" - קרי הנאשם מאשר שהמנוחה לא הייתה מחוסרת הכרה לאחר נפילתה מהשולחן ויתרה מכך שהייתה בהכרה בזמן שהוא דקר אותה.

בדומה לכך בהודעתו של הנאשם מיום 11/4/19 (ת/11) בשורות 240-243, מעיד הנאשם שהוא זוכר שאחרי שהוא דקר את המנוחה פעם אחת היא המשיכה להתנגד, החזיקה לו את היד תוך כדי שהוא ממשיך לדקור אותה (שורות 240-243). ולאחר שעומת עם כך שבשחזור אמר שהמנוחה איבדה את ההכרה מיד כשנפלה לרצפה תגובתו בשורות 246-250 היא:

"תשובה: כשנפלה על הרצפה היא לא איבדה הכרה היא המשיכה להילחם, המשכנו בריב, היא נהרגה איפה שמצאו אותה."

עוד העיד הנאשם בהודעתו זו - בשונה מעדותו בשחזור - שהמנוחה צעקה רק כאשר שניהם היו במאבק על השולחן - קרי לכאורה לא כאשר המנוחה והוא היו על הרצפה והוא דקר אותה (ראו שורה 250 לת/11)

בניגוד לגרסתו זו, בעדותו בבית המשפט, חזר הנאשם לגרסתו המקורית ולפיה המנוחה הייתה מחוסרת הכרה מיד לאחר הנפילה מהשולחן ובזמן שדקר אותה. כך בעדותו מיום 8/12/19, בעמוד 98 שורות 28-32 מעיד הנאשם:

"ש. אני מקרינה לך עוד כמה שניות מהשחזור. אני אומרת לך שאתה סיפרת בשחזור שברגע שהיא נפלה מכיסא בר לשולחן ומהשולחן לרצפה היא הייתה מחוסרת הכרה לפני הדקירה.

ת. היא הייתה מחוסרת הכרה בגלל שנפלנו מאוד חזק על השולחן, בגלל זה השולחן נשבר. כל זה קרה לפני הדקירה שדקרתי אותה."

ומוסיף ומעיד בעמוד 99 שורות 1-8:

"ש. אחרי שראית שהיא מחוסרת הכרה, אז הלכת להביא את הסכין, כך אתה גם מדגים בשחזור.

ת. כן. כשהיא הייתה על הרצפה לקחתי את הסכין.

ש. כשהיא הייתה על הרצפה ומחוסרת הכרה?

ת. על הרצפה אנחנו שנינו ביחד.

ש. אני חוזרת על השאלה - אחרי שראית שהיא מחוסרת הכרה אז הלכת להביא את הסכין וכך גם הדגמת בשחזור?

ת. נכון."

אלא שגם בעדותו בפני בית המשפט לא היה הנאשם עקבי בגרסתו זו. כך בעדותו בדיון מיום 7/1/20, עת הושמעה באוזניו של הנאשם הקלטת האירוע (ת/32 קובץ 004) והוא עומת עם הנשמע בה ובכלל כך צרחותיה של המנוחה במהלך כל האירוע, העיד הנאשם בעמוד 105 שורות 14-27:

"ש. אני משמיעה לך מתוך הדיסק ת/32 מדקה חמש וחצי למשך שתי דקות. זה הדיסק שמתעד את הרצח באודיו.

ת. אני שומע את הקטע מהדיסק באולם בית המשפט.

ש. אנחנו שומעים שהיא לא איבדה את ההכרה בשום שלב של האירוע נכון?

ת. נכון.

ש. למה בדיון הקודם אמרת שהיא איבדה את ההכרה?

ת. היא איבדה את ההכרה כשכבר דקרתי אותה בשני הצדדים. היא איבדה את ההכרה אחרי שדקרתי אותה.

ש. אני אומרת לך שמתוך ההקלטה אפשר להבין שאין מאבק לפני הדקירות אלא אתה דוקר.

ת. אני אומר שכן היה מאבק בינינו.

ש. אני אומר לך שמה ששומעים בדיסק זה שאתה דוקר והיא צועקת ומגנה על עצמה.

ת. היא צעקה כאשר אנחנו נאבקנו על הרצפה ואחרי שדקרתי אותה היא כבר לא צעקה, בגלל שהיא איבדה הכרה."

קרי הנאשם העיד שאובדן ההכרה של המנוחה היה רק לאחר הדקירות. אלא שלא הרבה לאחר מכן, חזר הנאשם שוב לגרסתו הקודמת והעיד בעמוד 106 שורה 21: "הדקירות היו כאשר היא כבר נפטרה".

זאת ועוד, זכרוננו של הנאשם השתנה גם בכל הנוגע למספר הפעמים שדקר את המנוחה - כך, בת/3 - הודעתו מיום 28/3/18, העיד הנאשם שהוא לקח את הסכין ותקע אותה במנוחה: "לא יודע כמה פעמים" (שורה 260). נוסף על כך בהמשך הודעה זו העיד הנאשם: "שאלה: דקרת אותה פעם ראשונה, למה המשכת?

תשובה: כי אני לא יודע איפה תקעתי לה את זה אז עשיתי את זה שוב. האמת שאני לא זוכר כמה פעמים עשיתי את זה. " (שורות 264-266) - קרי בהודעה זו אישר הנאשם שדקר את המנוחה מספר פעמים ואולם, לא זכר לומר כמה פעמים דקר אותה.

לעומת זאת בהודעתו של הנאשם מיום 4/4/19 (ת/7), העיד הנאשם שהוא זוכר שהוא דקר את המנוחה רק פעם אחת (שורה 232). ואילו בעדותו מיום 9/12/19 בבית המשפט העיד הנאשם כי הוא דקר את המנוחה רק פעמיים - פעם אחת בכל צד של הבטן. כך, בעמוד 76 שורות 31-33 העיד הנאשם:

"כשהצלחתי לשחרר את היד שלי מהיד שלה, אז הצלחתי לדקור אותה בצד אחד וגם בצד שני עם הסכין שאחזתי ביד. (הנאשם מצביע על מקומות הדקירה של המנוחה - בשני צידי הבטן שלה מעל המותניים). אני ראיתי שהיא נפטרה מיד אחרי. מתה מיד אחרי שתי הדקירות שדקרתי ראיתי שהיא מתה." יחד עם זאת, משעומת הנאשם עם כך שקיומם של פצעי דקירה בגב עומד בניגוד לגרסתו זו - העיד שאמנם נכון שהדברים לא עולים בקנה אחד עם עדותו (עמוד 99 שורות 21-24) ולאחר מכן הוסיף והעיד כי הדקירות האלו קרו כשהם התגלגלו על הרצפה (עמוד 99 שורות 25-30).

עוד שינה הנאשם את גרסתו בנוגע לידו בה אחזה המנוחה בשעה שהוא דקר אותה. כך, בת/11 - הודעתו מיום 11/4/19, העיד הנאשם בשורות 240-243:

"שאלה : אחרי הדקירה הראשונה שלך, האם אליזבת המשיכה להתנגד?

תשובה: כן כפי שאמרתי לכם אני זוכר שדקרתי אותה פעם אחת והיא המשיכה להתנגד, **היא החזיקה לי חזק את היד השנייה לא איפה שהיה לי את הסכין אל השנייה והמשיכה להתנגד והחזיקה את היד השנייה תוך כדי שאני דוקר אותה,** כי החוקר השני אמר לי שדקרתי אותה כמה פעמים אבל אני לא זוכר"

אלא שבניגוד לעדותו זו - אשר אציין כי במסגרתה גם הדגים הנאשם בדיוק כיצד אחזה המנוחה בידו השנייה (ת/13- צילום החקירה במונה 01:47:20) - קרי ביד שבה לא החזיק את הסכין, העיד הנאשם בפני בית המשפט

שהמנוחה החזיקה את היד בה החזיק את הסכין (עמוד 106 שורות 4-5).

13. סיכום הפרכות, הסתירות והשינויים בגרסאותיו של הנאשם;

מהמקובץ עולה כי הנאשם שינה גרסאותיו שוב ושוב ולמעשה בנושאים מרכזיים הנוגעים להלך האירועים, לא דבק באופן עקבי באף אחת מגרסאותיו, אלא שינה את גרסאותיו וזאת, בהתאם לממצאים אשר הוצגו בפניו.

יתרה מכך, כפי שפורט לעיל, בחלק גדול מהמקרים, הגרסאות החדשות אשר הוצגו על ידי הנאשם, הן בגדר עדויות כבושות אשר הנאשם לא הסביר את הסיבות בעטיין לא מסרן מלכתחילה ומשכך, יש לייחס לגרסאותיו האחרונות משקל מועט לאור החשד באמיתותן הנובע מכבישתן.

כפי שיפורט להלן, גרסאותיו של הנאשם אף אינן עולות בקנה אחד עם ראיות שונות ומגוונות אשר הוצגו בפני בית המשפט ואולם, כבר עתה ניתן לקבוע - כנקודת מוצא להמשך - כי הפרכות והסתירות בגרסאותיו של הנאשם, מלמדות על כך שהנאשם שיקר בנושאים מהותיים היורדים לשורש העניין. כפי שפורט לעיל, לא זו בלבד שהנאשם לא נתן הסבר מספק ואפילו לא הסבר כלשהו לשקריו, אלא שהנאשם הציג שינויים בגרסאותיו, רק לאחר שעומת עם ראיות שיש בהן סתירה לגרסאותיו ותוך שבחלק מהמקרים הוא מציג גרסאות שהן כבושות. בנסיבות אלו, הנני סבורה כי שקריו המוכחים של הנאשם יש בהם בכדי להוות ראיה עצמאית המהווה חיזוק וסיוע לראיות התביעה. זאת הואיל ובהינתן שמהנסיבות כפי שפורטו עולה שתכלית שקרי הנאשם לנסות ולהתנתק ממעשה העבירה ולא ניתן ליחסם לתחושת מצוקה או בלבול של הנאשם (ראו - ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 624 (1996); ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 832, 826 (1982)).

משהאמור הונח והובהר, אפנה להלן לבחון ולקבוע את שרשרת האירועים, כפי שהיא עולה מתוך מסכת הראיות הכוללת אשר הוצגה בפני בית המשפט.

14. החוליה הראשונה - הוכחת הכוונה לקטול כפי שהיא משתקפת מהתקופה שקדמה לאירוע;

בסיכומיה, התייחסה המאשימה אל התקופה אשר קדמה למותה של המנוחה כתקופה ממנה עולה ש"הכתובת הייתה על הקיר" - קרי, לטענת המאשימה עולה שניתן היה לצפות את תוצאת מותה של המנוחה. ב"כ הנאשם מנגד התעמת בסיכומיו עם טיעונה זה של המאשימה ולדידו, מנסה המאשימה ליצור נרטיב - אשר אינו מבוסס - ולפיו, המנוחה הייתה אישה כנועה, מאוימת ואשר פחדה מהנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, טיעון זה של המאשימה עומד בסתירה ראש וראשונה להקלטת השיחה הראשונה בין הנאשם לבין המנוחה ביום האירוע (ת/32 קובץ 003) ממנה עולה כי המנוחה לא פחדה מהנאשם, זילזלה בו ודיברה אליו בגסות. עוד מבקש ב"כ הנאשם שלא לקבל כמהימנות את גרסאות העדות: ולנטינה (ע/7) - בתה הצעירה של המנוחה, אליאנה (ע/3) שהייתה חברתה של המנוחה, ונסה (ע/6) שהיא בתה הבכורה של המנוחה. עדות אלו העידו כי הנאשם איים על המנוחה ואף נקט כלפיה באלימות. לטענת ב"כ הנאשם על פני עדויות אלו יש להעדיף, בכל הנוגע למערכת היחסים בין הנאשם לבין המנוחה, כמו גם באשר להתנהלותה של המנוחה ביחסיה עם הנאשם, את עדותו של לאונרדו (ע/5). לטענת ב"כ הנאשם, מתוך עדותו של לאונרדו, שהוא לטענתו עד אובייקטיבי, עולה כי אמנם בין הנאשם

לבין המנוחה הייתה מערכת יחסים טעונה, באשר כל אחד מבני הזוג קינא לצד השני ועוד עולה כי הנאשם והמנוחה התווכחו זה עם זה וויכוחיהם גלשו לכדי קללות הדדיות. יחד עם זאת, לטענת ב"כ הנאשם, הנתמכת לדידו בעדותו של לאונרדו הנאשם מעולם לא נקט כלפי המנוחה באלימות פיזית. זאת ועוד, לטענת ב"כ הנאשם מתוך הראיות עולה ברורות כי המנוחה הייתה אישה חזקה, אשר לא חששה ממנו.

15. אשר לטענותיו אלו של ב"כ הנאשם, אפתח ואציין כי אמנם, האזנה לת/32 קובץ 003 - קובץ הקלטת המפגש הראשון בין הנאשם למנוחה ביום 28/3/18, מעלה כי על פניו לא הביעה המנוחה כלפי חוץ כל חשש מפני הנאשם. על כך מלמדת ראשית השפה המזלזלת אשר נקטה המנוחה כלפי הנאשם, אשר אמרה לנאשם, בין היתר: "יותר גרוע מזונה זקנה אתה מזיז את הלשון", "אתה כמו אישה פטפטנית, היית צריך לחתוך את הביצים האלה שיש לך. הם לא טובים לך לשום דבר זונה חרא.", "אתה לא מכבד, אתה מסתבך עם העורך דין וכל העולם, תכבד כי כל העולם לא אשפה כמוך.", "נו תוריד לי את המסיכה. אני לא מפחדת ממך." "האנשים אומרים שאתה מגוחך, אתה לא מכבד אפילו את עצמך ומדבר על האשה שלך, האקס אישה שלך" (ראו ת/33 שהוא תמלול ותרגום ת/32 קובץ 003). אמירות אלו מלמדות על זלזול של המנוחה בנאשם. לכך יש להוסיף את העובדה שאינה שנויה במחלוקת, שהמנוחה לקחה בלא רשות את מכשיר הטלפון הסלולארי של הנאשם ויתרה מכך, לאחר שנטלה אותו והחביאה אותו ברכבה, חזרה לעסק בידעה כי הנאשם נמצא במקום וכועס על כך שנטלה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו. כל אלו מלמדים כי למצער המצג אשר מוצג על ידי המנוחה ואשר נלמד מהתנהגותה הוא, שהיא אינה מפחדת מהנאשם.

הנני מוצאת לציין כי עדות לכך שהמנוחה לא הייתה בהכרח אישה כנועה אשר אינה מביעה עמדה חזקה אל מול הנאשם ניתן למצוא גם בראיות נוספות בתיק. בכלל כך העידה אליאנה (עת/3) ביום 28/3/19 בעמוד 35 שורות 18-21:

"ש. נכון שאליזבת לא הייתה עושה למריו חשבון?

ת. יכול להיות שהיא אמרה מה שבא לה בראש.

ש. נכון שאליזבת לא פוחדת מהנאשם בכלל?

ת. מה פתאום, היא פחדה."

עוד העידה אליאנה מעמוד 37 שורה ועד לעמוד 38 שורה 4:

"ש. את אמרת במשטרה "אני אמרתי לה אני כאילו ככה, היא אמרה לי אל תדאגי אני בסדר כי היא יש לה כוח, היא בחורה גדול אז בגלל זה היא אמרה לי אל תדאגי אליאנה הוא לא לעשות כלום, יש לי כוח".

ת. ככה היא אמרה לי כל הזמן. אני אמרתי לה לא לריב, והיא אמרה לי אל תדאגי, יש לי כוח, אני בסדר, הוא לא יעשה לי כלום, אני אמרתי לה תיזהרי.

ש. אז אליזבת לא פוחדת?

ת. היא כן פוחדת אבל היא חושבת שיש לה כוח."

נוסף על כך העיד לאונרדו בעמוד 49 שורות 12-16:

"ש. ספר על הקשר ביניהם, מערכת היחסים שלהם איך אתה יכול לתאר אותה.

ת. היו מקרים מאוד טובים שאני נהניתי איתם, לא יכול להגיד שלא נהניתי איתם. בינם לבין עצמם היו מקרים שלא נעימים בגלל שבצד שלה גם כן לגבי מריו, שאני אומר מקרים לא נעימים אני מתכוון שהוא עשה צעקות ושניהם היו זורקים טלפונים ושוברים אותם אחד לשני."

כן, העיד בעמוד 51 שורות 9-13:

"ש. שהם היו רבים איך זה היה?

ת. היו רבים על כסף, על דברים אחרים, היא הייתה מאוד מקנאה לו, היא הייתה בודקת לו את הטלפון כל הזמן, כל הזמן הייתה בודקת לו, הוא היה יוצא מהפסים שתביא לו את הטלפון בחזרה. היא הייתה מאוד מקנאה בו"

בדומה העידה גם ולנטינה בתה של המנוחה, בעמוד 61 שורות 5-11:

"ש. האם נכון יהיה להגיד שאמא שלך לא פחדה מהנאשם?

ת. אם מאיימים עליך יום לילה, עוקבים אחריך אתה לא תפחד? היא פחדה.

ש. אני מפנה אותך לת/77 עמוד 9 שורה 5 ושם אחרי שאת מספרת למשטרה שאת שמעת מאמא שלך שהנאשם איים עליה שיהרוג אותה, שואלים אותך מה היא הייתה אומרת על זה ואמא הייתה אומרת לך שאין לה שום בעיה והיא לא מפחדת ממנו.

ת. כל בן אדם יגיד את זה באותו רגע, הוא לא יודה בזה שהוא מפחד, אתה תודה בזה שאתה מפחד אם מישהו מאיים עליך?"

קרי מתוך העדויות עולה כי המנוחה התנהלה באופן שאינו משדר פחד מהנאשם, אלא שהתעמתה איתו, רבה איתו וקיללה אותו.

16. יחד עם זאת וגם אם מתוך הראיות עולה כאמור שהמנוחה לא שידרה פחד מהנאשם ושידרה חוזק, אינני סבורה כי יש בכך בכדי לאיין את הראיות המלמדות על כך שבפועל פחדה מהנאשם. על כך ניתן ללמוד ראשית מתוך צו הגנה אשר הוצא על ידי המנוחה לנאשם (ת/30), המלמד על כך שבעקבות איומים שנקט הנאשם כלפי המנוחה, פנתה המנוחה בשנת 2016 וביקשה צו המרחיק אותו מדירתה. זאת ועוד, אין זה שנוי במחלוקת שהמנוחה בחרה לסיים את מערכת היחסים בינה לבין הנאשם שלושה חודשים קודם לאירוע

- קרי גילתה דעתה באופן ברור שאין היא רוצה עוד להיות בת זוגו. יתרה מכך, כפי העולה מתוך העדויות שהובאו לעיל, העובדה שהמנוחה לא שידרה פחד מהנאשם, אינה שוללת קביעה ולפיה בפועל פחדה ממנו. כך, ראו לעניין זה עדותה של ולנטינה אשר הובאה בסיפא לסעיף 15 לעיל וכן, עדותה אליאנה בעמוד 38 שורות 3-7 ולפיה:

"ש. אז אליזבת לא פוחדת?

ת. היא כן פוחדת אבל היא חושבת שיש לה כוח.

ש. אליזבת אף פעם מעולם לא אמרה לך שהיא פוחדת מהנאשם ורק את חושבת שהיא פוחדת ממנו.

ת. היא אמרה לי שהיא מפחדת."

זאת ועוד, מתוך עדותה של אליאנה בעמוד 29 שורות 12-14, ניתן ללמוד כי - למצער בכל הנוגע ליום האירוע - פחדה המנוחה מהנאשם:

"ש. מה היה בשיחה בצהריים?

ת. היא הייתה מבוהלת, המנוחה סיפרה לי בשיחתנו בטלפון, שהיא רבה עם הנאשם בגלל תמונות. אני לא יודעת אם המנוחה רבה עם הנאשם פנים מול פנים או בטלפון."

יתרה מכך ומבלי לגרוע מכל האמור, הנני מוצאת להדגיש כי לדידי השאלות האם המנוחה הייתה אישה חזקה או לא פחדה מהנאשם, אינן רלוונטיות להכרעה בשאלה האם בפועל היה מקום לפחד מהנאשם שכן, גמלה בליבו ההחלטה להמית את המנוחה ואולם, יכול שהמנוחה לא הייתה מודעת לחומרת הדברים. אשר לשאלה זו האחרונה, שהיא כאמור השאלה הרלוונטית, הנני סבורה כי מסכת הראיות מלמדת באופן מובהק כי תשובה לשאלה זו היא בחיוב, שכן בליבו של הנאשם גמלה ההחלטה להמית את המנוחה וכפי שיפורט להלן, הנאשם אף ביצע הכנות לשם מימוש החלטתו זו, אשר למרבה הצער צלחה.

17. משהאמור הובהר אפנה לבחינת הראיות התומכות בקביעה ולפיה גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את המנוחה. כפי שיפורט להלן, בפני בית המשפט הוצגו ראיות ועדויות רבות המלמדות על דבר החלטת הנאשם להביא למותה של המנוחה ובכלל כך - עדויות המלמדות על איומים אשר הפנה הנאשם כלפי המנוחה, עדותו של הנאשם במסגרתה הודה ברורות וחד משמעית בכך שבמשך שנה גמלה בליבו ההחלטה לפגוע במנוחה וראיות המלמדות על כך שהנאשם היה אובססיבי כלפי המנוחה וקנאתו כלפיה הייתה חולנית והתנהגותו ורגשותיו אלו אף בהן יש בכדי לתמוך בקביעה בדבר ההחלטה אשר גמלה בליבו.

18. כך וראשית, תימוכין מרכזי להחלטה אשר גמלה בליבו של הנאשם להוביל למותה של המנוחה, ניתן למצוא בהודעות הנאשם עצמו. כך, בתשואל אשר נערך לנאשם (ת/1), העיד הנאשם בעמוד 78 משורה 14 ועד לעמוד 79 שורה 7 בתשובה לשאלה האם הוא מבין מה שעשה כך:

"כן, זה מכוער. זה מכוער... זה הרבה שנים בכלא, אני יודע... אני יודע ואני אמרתי לה. ואני אמרתי לה היום אני אמרתי לה, "אני אלך לכלא". נשאל: "אמרת לה? לאליזבת" ומשיב: "כן אני אלך לכלא" נשאל: "למה" ומשיב: "אני אלך לכלא"... "אני אלך לכלא בגלל המסעדה, המועדון, הבית שלנו, ושלך לא ושלי לא." זהו. ככה אני אמרתי. ... אני אמרתי לה" הבית, המועדון והמסעדה.. לא שלך. לא שלי לא שלך". נשאל: "אז של מי" ומשיב: "של אף אחד..". "אני אלך לכלא... זה לא יהיה של אף אחד מאיתנו. את לא רוצה לתת לי, טוב, אל תתני לי, אבל זה לא יהיה של אף אחד מאיתנו". בגלל זה.. "טוב תהרוג אותי. תהרוג אותי. תהרוג אותי", זה ככה"

והוסיף והעיד בעמוד 85 שורות 8-30:

"הרבה זמן חשבתי עליה. עכשיו אני לא חושב עליה. או שאני הייתי או היא הייתה...או אני או היא" משנשאל הנאשם: "למה אתה אומר את זה?" הוא עונה: "כן כי הרבה פעמים אמרתי את זה, היא גם.. הרבה פעמים היא אמרה. הרבה פעמים היא אמרה לי... שהיא גם תהרוג אותי. הרבה פעמים. היא אמרה לי... היא תמיד, אני, תמיד, אנחנו תמיד, אמרנו את זה שזה יגמר רע. זה יגמר מאד רע, הרבה אנשים שם בסלמה... הרבה אנשים ידעו שזה יגמר רע. הרבה אנשים. כל החברים שהיו לנו, כולם ידעו שזה יגמר רע." עוד נשאל הנאשם: "למה לא נפרדתם? והשיב: "כי אני, אני רציתי את הדברים שלי. היא לא רצתה. הרבה אנשים יודעים את זה. את זה. את זה הרבה אנשים יודעים. הרבה אנשים. הרבה אנשים יודעים שאני רציתי את הדברים שלי. הרבה. ושהיא לא רצתה לתת לי. אמרתי לה. כל האנשים במסעדה. כל האנשים ידעו שזה יגמר רע. אחד מאיתנו, יגמר רע."

בדומה העיד הנאשם בהודעתו מיום 28/3/18 בשעה 22:55 (ת/3) בשורות 52-54 כי:

"יותר משנה שאנחנו רוצים להיפרד אבל היא לא רצתה לתת לי את מחצית הרכוש וזה גם היה חלק מהסיבות, הרבה לקוחות הרבה אנשים רק גרמו ליותר בעיות, כולם ידעו שזה עומד להיגמר רע."

על עיקרי עדותו זו חזר הנאשם בהודעתו מיום 10/4/18 (ת/11), במסגרתה העיד הנאשם שוב ושוב כי ה"כתובת הייתה על הקיר" כי המנוחה לא הייתה מוכנה להתחלק איתו ברכוש ורצתה לשמור הכל לעצמה (שורות 255-258, שורות 269-266). יתרה מכך, באותה הודעה בשורות 272-274 העיד הנאשם:

"שאלה: אתה מבין שאתה כבר מריץ מחשבות לרצוח אותה בערך שנה?"

תשובה: זאת הייתה קו המחשבה של שנינו ידעו שאחד מאיתנו יגמר לא טוב, גם המכרים והלקוחות שלנו ידעו שזאת תהיה התוצאה."

בדומה גם בהודעת הנאשם מיום 15/4/19 (ת/14) בשורות 389-391 העיד הנאשם:

"ש. אני אומר לך שבתחילת ההקלטה אתה אומר לה: אז את רוצה למות? אתה יודע שאתה הולך לרצוח אותה."

ת: זה משהו שקיים כבר שנה אחורה, לא משהו חדש".

זאת ועוד, בעדותו בפני בית המשפט מיום 7/1/20, בעמוד 107 שורות 17-32 שלל הנאשם תחילה את הטענה ולפיה אמר במשטרה שהכתובת הייתה על הקיר, שהרצח יקרה ושזה התחיל לפני שנה ואולם, לאחר שהופנה לדבריו בת/12 (שהוא תמלול הודעתו מיום 10/4/18 שסומנה ת/11) בעמוד 59 שורות 32-36, הוא העיד:

"ש. אני מפנה אותך לעמוד 59 בת/12 שורה 32 עד 36, מקריאה.

ת. אני אמרתי שהדבר ייגמר רע. אבל לא אמרתי שאחד משנינו ימות או יירצח.

ש. אני מראה לך את הקטע שהקראתי עכשיו מהתמליל, אני מראה לך אותו מהחקירה במשטרה. אתה רואה ושומע. מדובר בשעה 01:57:08 עד 1:57:50.

ת. אני שומע ורואה את הקטע באולם בית המשפט. אחרי שראיתי אני מאשר שאמרתי את זה במשטרה, לא זכרתי שאמרתי את זה. אחרי שראיתי ושמעתי אני מאשר שאכן אמרתי את זה במשטרה.

ש. ואם אמרת את זה, זה נכון, ידעת שנה לפני הרצח שמישהו מכם יירצח.

ת. כן."

עוד העיד הנאשם בפני בית המשפט בעדותו מיום 24/11/19 בעמוד 78 שורות 28-29 כי:

ש. אתה איימת לפני הארוע על אליזבט שתפגע בה?

ת. לא. בין שנינו תמיד היו מילים של איומים."

כשנשאל מה איים העיד שהוא אמר לה:

"אני אפוצץ אותך" (עמוד 79 שורה 2)

כן הודה הנאשם מפורשות כי הפנה למנוחה איומים שיתן לה סטירה (ראו - עמוד 80 שורה 2).

מהאמור נובע כי בחקירתו הודה הנאשם מפורשות כי הוא (ולטענתו גם המנוחה כלפיו) הפנה כלפי המנוחה איומים ולפיהם ינקוט כלפיה באלימות פיזית וכן, שידע שנה לפני הרצח שאחד מהם ירצח. יתרה מכך הנאשם הודה שאמירתו בשאלה למנוחה בתחילת האירוע "אם היא רוצה למות", אינה דבר חדש אלא דבר שקיים כבר שנה אחורה.

19. אציין שכפי העולה מתוך המפורט לעיל, בעדויותיו בחקירות, כמו גם בבית המשפט, טען הנאשם כי לא היה מדובר רק במחשבה שלו בדבר מותה של המנוחה אלא שמדובר במחשבה הדדית שלו כלפי המנוחה ושלה כלפיו ולפיה הוא או המנוחה יסיימו את חייהם. זאת ועוד, כתימוכין לטענתו בדבר אלימות של המנוחה כלפיו, המלמדת כביכול על כך שיכול שגם הוא היה מסיים חייו בשל העימות בינו לבין המנוחה - טען הנאשם כי באחד הריבים בינו לבין המנוחה, הטיחה בו המנוחה סכין (ראו - הודעתו מיום 4/4/18 ת/7 בשורה 251).

המנוחה אף היא איימה כלפיו, נקטה כלפיו באלימות פיזית וכן טענתו ולפיה המוות ריחף מעל ראשי שניהם - קרי מעל ראשו כמו גם מעל ראשה של המנוחה - נתמכה בעדותו של הנאשם בלבד, אשר על העדר המהימנות שיש ליחס לה הרחבתי את הדיבור לעיל ומשכך, לטעמי לא הוכחה על ידי הנאשם.

20. מהמקובץ עולה שהנאשם בעדותו תמך בכך שקינא למנוחה, שהתנהג כלפיה באלימות למצער מילולית, שאיים על המנוחה שינקוט כלפיה באלימות פיזית ("שיפוצץ אותה") ויתרה מכך, שגמלה בלבו הכוונה לסיים את חייה של המנוחה לפחות שנה לפני האירוע. יחד עם זאת, כאמור טען הנאשם כי המחשבה שאחד מהם יסיים את חייו הייתה הדדית ואולם- כאמור טענתו זו של הנאשם לא נתמכה בראייה כלשהי מלבד עדותו הוא, אשר מהימנותו מוטלת בספק. לאמור יש להוסיף כי אין חולק שהמנוחה סיימה את יחסיה הזוגיים עם הנאשם, קרי במעשיה בפועל גילתה דעתה באשר לדרך בה יסתיים הקשר ביניהם. קרי, התנהגותה מלמדת על כך שלא חשבה לסיים את הקשר עם הנאשם באופן אלים. תימוכין לכך ניתן למצוא בעדותו של הנאשם בפני בית המשפט מיום 24/11/19 - בעמוד 78 שורות 12-14:

"ש. אני אומרת לך שאליזבט כבר נפרדה ממך ואתה לא הרפית ממנה.

ת. אליזבט כן רצתה להיפרד ממני ואני גם רציתי להיפרד ממנה אבל אני כן רציתי את החלק שלי מ- 6 שנים שחיינו יחד."

הנה כי כן - כל שנותר מעדותו של הנאשם לעניין זה, הוא הודאתו ולפיה מזה כשנה קודם לאירוע, התגבש במוחו קו מחשבה ולפיו הוא יגרום למותה של המנוחה ואיומים אשר איים על המנוחה.

21. לכל זאת יש להוסיף כי אף לגרסת הנאשם עצמו, בתקופה שקדמה לאירוע חלה ביחסים העכורים ממילא תפנית לרעה נוספת על רקע קשיים כלכליים אליהם נקלעו הצדדים. כך, לעניין זה תיאר הנאשם בעדותו בבית המשפט מיום 24/11/19, בעמוד 75 שורות 11-13, כי המנוחה הייתה זקוקה לכסף וכי הוא נטל הלוואה אשר העביר לידיה. עוד העיד הנאשם כי ביום בו העביר את כספי ההלוואה לידיה של המנוחה, החליפה זו את מנעולי הדירה ולמעשה סילקה אותו מדירתה. נוסף על כך העיד הנאשם כי ביום האירוע, הגיע למקום העסק אדם שביקש לגבות את החוב וכי הוא סבר שהמנוחה לא שילמה לזה את התשלום שהיה עליה לשלם לו. עדות לכך ניתן למצוא גם בקובץ 003 בת/32 (ובתמלול תרגומו בת/33), המתעד את המפגש הראשון בין המנוחה לנאשם ביום האירוע, ממנו נלמד כי הנאשם כעס על המנוחה על כך שלא שילמה את התשלום בגין החוב. קרי, ביום האירוע, גם לדידו של הנאשם חלה מבחינתו - הסלמה נוספת במערכת היחסים על רקע הקושי הכלכלי ומחדלה של המנוחה מהתשלום השוטף של ההלוואה שהוא נטל.(לעניין זה ראו גרסת הנאשם כפי שהיא מוצאת ביטויה בסעיפים 152-154 לסיכומי של ב"כ הנאשם).

22. תימוכין נוסף להחלטה אשר גמלה בליבו של הנאשם ניתן למצוא גם בעדויות העדים האחרים אשר העידו לפני בית המשפט ובהתאם להן איים הנאשם על המנוחה כי יפגע בה. כך, אליאנה העידה מעמוד 25 שורה 26 ועד לעמוד 26 שורה 20 כי הנאשם איים ש"יעשה למנוחה משהו רע, כלומר הוא אמר לה שהוא ידקור אותה. " ובנוסף ש: "לא יודעת מה הוא יעשה אבל הוא אמר שהוא יעשה למנוחה משהו כמו משוגע.

הוא לא אמר עם איזה כלי הוא יעשה לה אלא הוא יעשה בצורה משוגעת. "וכן, העידה ש:

" שבוע לפני הרצח היינו במועדון שתינו טקילה, הנאשם לקח את הטקילה והעיף אותה עם היד והוא אמר למנוחה "אם היה לי אקדח הייתי הורג אותך". הוא אמר את זה כי המנוחה הייתה מבסוטית באותו רגע והוא לא סובל לראות אותה שהיא מרוצה.

ש. ואת אמרת בחקירה וציינת מספר דרכים שבהם הוא איים עליה, אחד באמצעות נשק ובאיזה אופן בנוסף?

ת. דקירה, אני חושבת שזה סכין, כך אני מבינה."

עוד העידה על דבר איומיו של הנאשם ונסה, בתה של המנוחה בעמוד 56 שורות 10-16:

"ש. כשאת היית אצל התובעת בפרקליטות את סיפרת שם שהנאשם החזיק סכין ואיים לרצוח את אמא שלך.

ת. כן.

ש. את ראית את האירוע הזה?

ת. כן.

ש. מתי היה האירוע הזה?

ת. אני לא זוכרת את התאריך בדיוק. שנה שעברה."

אציין כי בחקירתה הנגדית נשאלה ונסה מדוע לא סיפרה זאת במשטרה והעידה שהייתה בשוק שורות 25-26, תשובה העולה בקנה אחד עם כך שחקירתה הייתה בסמוך לאחר האירוע.

אציין כי ב"כ הנאשם ביקש את בית המשפט בסיכומיו שלא לקבל את עדויות עדות אלו ולהעדיף על פניהן את עדותו של לאונרדו, אשר לטענת ב"כ הנאשם, הוא העד האובייקטיבי בתיק זה. אין בידי לקבל טענתו זו של ב"כ הנאשם ראשית לאור התרשמותי הישירה ובלתי אמצעית ממהימנותן של עדות אלו. יתרה מכך, אלו מול ממצאי המהימנות הנוגעים לעדות אלו, ספק בעיני באם ניתן להתייחס אל לאונרדו כאל עד אובייקטיבי ומהימן. זאת, בהינתן שאין חולק שעד זה הגיע למקום האירוע מיד לאחר שהנאשם דקר את המנוחה, הנאשם פתח לו את הדלת וסיפר לו שהוא דקר את המנוחה והרגה ולמרות זאת, לאונרדו לא נכנס לבית העסק על מנת להושיט עזרה למנוחה, אלא עזב את המקום ויתרה מכך, אין כל אינדיקציה המלמדת על כך שפנה להזעיק עזרה או להודיע למשטרה על האירוע. מבלי לגרוע מהאמור, הרי שממילא, כפי שכבר צוין לעיל, גם לאונרדו עצמו העיד בעדותו במשטרה (ת/69 בעמוד 8 שורות 9-14) שהנאשם המנוחה היו רבים בגלל החובות ובגלל שהם היו מקנאים אחד לשני וזה היה בלתי נסבל וכן, משנשאל האם הנאשם הפנה איומים כלפי המנוחה הוא השיב: "לא בחודש האחרון" (שם, בשורות 13-16) - קרי מתוך עדותו עולה שהנאשם איים על המנוחה אבל לא בחודש האחרון.

23. לבד מהראיות המלמדות על הכוונה שהתגבשה בלבו של הנאשם להוביל למותה של המנוחה, כמו גם איומים אשר איים על המנוחה. עולה מתוך הראיות ובפרט מתוך עדותו של הנאשם, התנהלות קנאית ואובססיבית של הנאשם - אשר לא השלים עם הפרידה מהמנוחה - כלפי המנוחה. התנהלות זו מלמדת אף היא חיזוק לכוונה מוקדמת אשר גמלה בלבו להוביל למותה של המנוחה. כך עדות ברורה וחד משמעית להתנהלות קנאית ואובססיבית של הנאשם כלפי המנוחה ניתן ללמוד מעדותו של הנאשם ולפיה, הגם שהמנוחה סיימה עמו את הקשר, הוציאה אותו מהבית והחליפה את המנוחה - הוא נטל בלא ידיעתה את המפתח של דירתה מתיקה, שכפל אותו ועשה בו שימוש על מנת להגיע לבית, באישון ליל ולראות אותה במיטה עם אחר. לעניין זה ראו ראשית - עדותו של הנאשם בפני בית המשפט בעמוד 75 שורות 16-24, אשר הובאה לעיל בסעיף 9 להכרעת הדין. עוד העיד הנאשם בעמוד 78 שורות 1-3:

ת. אני לא לקחתי את הדברים שלי בגלל שהיא החליפה את המנוחה בבית. בגלל זה אני עשיתי מפתח נוסף כדי שאני אוכל להוציא את הדברים שלי. אני הוצאתי את המפתח מהכיס שלה כאשר עבדנו יחד ואז עשיתי שכפול. לא מהכיס שלה אלא מהתיק שלה."

נוסף על כך העיד הנאשם בעמוד 86 משורה 20-27:

"ש. אתה ידעת שהיא החליפה את המנוחה כדי שאתה לא תיכנס ותצא מהדירה.

ת. כן. ידעתי. כשמשנים את המנוחה זה כדי שאני לא אכנס לדירה.

ש. ואתה אמרת פה בבית המשפט שלקחת מהתיק שלה מפתח והיא לא ידעה שאתה לקחת ושכפלת לך עותק.

ת. נכון.

ש. אתה רצית להיכנס כדי לראות אם באמת אליזבת נמצאת עם אותו גבר שסיפרו לך עליו.

ת. אני רציתי לראות בעצמי כי סיפרו לי, אני רציתי לראות בעיניים שלי שזה נכון. ראיתי, לא עשיתי שום דבר, הלכתי."

עוד יצוין כי במסגרת חקירתו הנגדית בפני בית המשפט התייחס הנאשם אל דירת המנוחה כאל "הבית שלי" (ראו ישיבה מיום 24/11/19, בעמוד 74 שורה 19) - קרי ראה בדירה זו ביתו הגם שהמנוחה נפרדה ממנו שלושה חודשים קודם לאירוע.

תימוכין נוסף לכך שהנאשם אהב את המנוחה ולא השלים עם דבר הפרידה ביניהם, ניתן למצוא בת/48 שהוא דו"ח החדירה למכשיר הטלפון הסלולארי של המנוחה, בו קיימת עדות לתחלופת הודעות בין המנוחה לבין הנאשם אשר התקיימה ביום 26/3/18 החל מהשעה 23:28 (יומיים לפני האירוע), במסגרתה אומר הנאשם למנוחה בין היתר כי הוא רוצה שהיא תשאיר לו את הדלת פתוחה כי הוא רוצה לנשק אותה והמנוחה מסרבת ומתנהלת ביניהם שיחה כדלקמן:

"אליזבת: עוד לא שכחתי את היריקה בפנים שלי.

מריו: זה היה טעים.

אליזבת: איך אתה יכול לשכוח את כל ההתעללות והקללות

מריו: אהובתי.

אליזבת: אני לא יודעת איזה סוג מזוכיסט אתה.

אליזבת: אתה מרביץ לי מקלל אותי ואחר כך אתה אומר לי שאתה רוצה אותי.

מריו: השקט הזה אומר שכן, להתראות מחר.

מריו: אני אוהב אותך תמיד.

מריו: תנוחי תמיד, אני רוצה אותך כל החיים

אליזבת: אותי או את הדברים שלי?

מריו: את התמזמזת איתי והדלת אותי או ולא.

מריו: לך אהובתי

מריו : אז אני בא עוד מעט את רוצה?"

קרי במסגרת שיחה זו מצהיר הנאשם כלפי המנוחה כי הוא עדיין אוהב אותה וכן, אין הוא מתכחש לכך שהוא איים עליה, התעלל בה והרביץ לה.

זאת ועוד, הנני סבורה כי חיזוק להתנהלותו הקנאית והאובססיבית של הנאשם כלפי המנוחה ניתן אף למצוא בשאלה אשר הופנתה לעדה אליאנה על ידי בא כוחו של הנאשם לבקשת הנאשם במסגרתה, מעמוד 39 שורה 30 עד עמוד 40 שורה 2 נשאלה העדה: "ש. האם נכון שאת ואליזבת המנוחה הייתן בנות זוג במשך כמה שנים?" ותשובתה אשר התרשמתי כי היא אותנטית ומהימנה הייתה: "ת. מה פתאום? איזו שאלה זאת? ממש לא, בגלל זה אמרתי שהוא הנאשם קנאי (מצביעה על הנאשם), הוא משוגע, המנוחה הייתה כמו אמא בשבילי. (העדה בוכה). אוף, כואב לי הלב."

עוד אציין כי תימוכין לכך שהנאשם קינא למנוחה והפנה כלפיה חשדות שאין בהם ממש, ניתן למצוא במחדלו מהצגת ראייה אשר לטענתו קיימת בידו בדמות סרט המלמד על כך שהמנוחה קיימה יחסים עם מאהבת בנוסף לשני גברים. כך, לעניין זה העיד כאמור הנאשם בעמוד 84 שורה 7 כי יש לו סרט המתעד קיום יחסים כאמור ולמרות זאת לא הציג הנאשם סרט זה, מחדל אשר מלמד חזקה שלילית כנגד גרסתו ולפיה אמנם קיים סרט כנטען על ידו וכפועל יוצא מכך, מלמדת תימוכין לכך שהנאשם קינא למנוחה באופן אובססיבי והפנה כלפיה חשדות בהם אין ממש.

24. אציין כי בסיכומיה הפנתה המאשימה לשינוי סטטוס הנאשם בחשבון הפייסבוק שלו ל"אלמן" כעדות נוספת לכך שבלבו של הנאשם גמלה ההחלטה להוביל למותה של המנוחה. אשר לכך, הוסיפה המאשימה וטענה כי שינוי זה נעשה זמן קצר קודם לאירוע. אלא, שטענה זו של המאשימה אין בידי לקבל הואיל ולדידי הטענה לא הוכחה עובדתית. כך, הנאשם טען לעניין זה כי שינה אמנם את הסטטוס לאלמן ואולם, עשה כן כשנה וחצי קודם לאירוע וזאת, לאחר שראה כי המנוחה שינתה את הסטטוס שלה ל"רווקה" (ראו עדותו מיום 24/11/19 בעמוד 74 שורות 33-35). במאמר מוסגר אציין לעניין זה כי בסיכומיו טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא ערך כל שינוי בסטטוס שלו בפייסבוק (ראו לדוגמא בהשלמת סיכומיו בעל פה החל משורה 30 בעמוד 105 ועד לשורה 25 בעמוד 106), אלא שטענה זו עומדת בסתירה לגרסתו של הנאשם בעדותו ולפיה אמנם שינה את הסטטוס שלו ואולם, עשה כן זמן רב קודם לאירוע. יחד עם זאת, אשר להבדל זה בטענתו של ב"כ הנאשם, הרי שאינני מוצאת לייחס לו חשיבות וזאת, בהינתן שאמנם - כפי שנטען על ידי ב"כ הנאשם - לא הוכח שהנאשם אמנם שינה את הסטטוס שלו בסמוך לאירוע ויתרה מכך, הראיות כפי שהוגשו מלמדות על כך שלמצער מהמועד בו פתח הנאשם את חשבון הפייסבוק שלו החדש בשנת 2017, הוא לא ערך בו שינוי כלשהו. אשר לכך, הרי שכעולה מת/66 ו - ת/67 שהם דו"חות פעולה של החוקר דניאל אבי, במהלך פעילות חשבון הפייסבוק של הנאשם מאז פתיחת החשבון (אוגוסט 2017) לא בוצע כל שינוי בסטטוס של הנאשם. עוד מתחזקת טענת הנאשם ולפיה לא שינה את הסטטוס שלו בסמוך לאירוע, בת/68 - שהוא מכתב תשובה מפייסבוק העולמית ולפיו רישומו של פרופיל הנאשם הוא מיום 3/8/2017 וכי בתקופה שהתבקשה על ידי המאשימה לא שינה הנאשם את הסטטוס שלו בפייסבוק. מהאמור עולה כי הטענה ולפיה עובר לאירוע שינה הנאשם את הסטטוס שלו בפייסבוק ל"אלמן" - לא הוכחה.

25. לסיכום, הראיות כפי שהוצגו בפני בית המשפט מלמדות באופן ברור וחד משמעי על כך שהנאשם קינא למנוחה, התנהל כלפיה באובססיביות וכי גמלה בליבו ההחלטה, עוד קודם לאירוע להביא למותה של המנוחה.

26. החוליה השניה - מעשי התכנון וההכנה - מהלכיו של הנאשם ביום האירוע;

כפי שהקדמתי וצינתי, בחינת החוליות בשרשרת האירועים נעשית תוך חלוקה לראשי פרקים ואולם, לא ניתן לבחון כל חוליה בשרשרת במנותק, אלא שברי כי בין החוליות מתקיימים יחסי גומלין, באשר בסיכומי של דבר, הדברים שזורים אלו באלו וכל חוליה כרונולוגית מהווה המשך החוליה הקודמת, באופן שממצאיה משמשים כ"נקודת מוצא" לחוליה האחרת. בהתאמה לאמור, גם את מעשי ההכנה אשר נעשו על ידי הנאשם ביום האירוע לא ניתן לבחון בהתעלם מהידע והממצאים הנוגעים למערכת היחסים בין המנוחה לבין הנאשם ובפרט לכך שכפי שפורט לעיל - הנאשם ידע, כבר מזה כשנה, שמערכת היחסים בינו לבין המנוחה תסתיים במותה והנאשם איים לנקוט באלימות כלפי המנוחה וזאת, במיוחד על רקע סירובה להתחלק עמו ברכוש אשר לידו מהווה רכוש משותף לשניהם.

משהאמור הובהר אפנה לבחון את מהלכיו של הנאשם ביום האירוע והממצאים והמסקנות הנובעים מהם. במסגרת מהלכיו אלו, אתמקד להלן בשניים - ראשית - בניתוק מצלמות האבטחה בעסק ושנית - בהכנת הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה - שניים אשר יש בהם תימוכין לכוונתו של הנאשם לפגוע במנוחה והכנתו לשם כך.

אשר לשניים אלו, בסעיפים 10 ו- 11 לעיל להכרעת הדין, הרחבתי את הדיבור בכל הנוגע להתפתחות והשינויים בגרסתו של הנאשם באשר לניתוק המצלמות ומיקום הסכין ששימשה לדקירת המנוחה. על הפרכות והסתירות בגרסאות הנאשם לענין זה אינני מוצאת לחזור, אלא שהנני מוצאת רק לרכז את השורה התחתונה והמסקנות העובדתיות הנובעות מגרסאותיו אלו של הנאשם.

27. כך בכל הנוגע לניתוק מצלמות האבטחה, מהמפורט בסעיף 10 לעיל להכרעת הדין, עולה ברורות כי הנאשם שינה גרסאותיו בכל הנוגע לניתוק מצלמות האבטחה וזאת, החל בטענה ולפיה המצלמות לא עבדו כבר מהיום לפני כן, המשך בכך שהמצלמות עבדו ביום שלפני כן וכי הוא גילה כי אינן עובדות רק כרבע שעה לאחר שהגיע לעסק ואף שוחח עם המנוחה בנוגע לאיש מקצוע שיטפל בנושא, המשך בגרסה ולפיה שוחח עם המנוחה עוד קודם שנכנס לעסק וניתק את המצלמות מיד עת נכנס לעסק וסיים בגרסה - כפי שהובאה בעדותו של הנאשם בפני בית המשפט ובהתאם לה - ניתק את המצלמות מיד משנכנס לבית העסק וזאת, בכוונת מכוון - הואיל וידע כי בינו לבין המנוחה עתיד להתקיים ויכוח והוא לא רצה שהוויכוח ביניהם יצולם והמנוחה תעשה בכך שימוש. הנני סבורה כי גרסתו המתגלגלת של הנאשם בכל הנוגע לניתוק מצלמות האבטחה, יש בה בכדי לחזק המסקנה ולפיה ניתוק זה נעשה בכוונת מכוון, כחלק מתכנון והכנה של מותה של המנוחה על ידי הנאשם.

כך ותחילה הנני סבורה שבעצם העובדה שהנאשם שיקר בכל הנוגע לניתוק המצלמות יש בכדי ללמד על כך שכוונת הנאשם הייתה להסתיר את התכלית האמיתית של ניתוק המצלמות וזאת, ביועדו שככל שיחשוף שניתק את המצלמות מיד עם הגיעו לעסק, יהא בכך בכדי ללמד על הכנה ותכנון מותה של המנוחה ורצון שהדברים לא יתועדו במצלמות. כפי שעלה לעיל, מתיאור השתלשלות והתפתחות גרסאותיו של הנאשם לענין זה, הרי שהנאשם התאים את גרסתו בכל פעם לראיות חיצוניות שהוצגו בפניו וזאת, כאשר באופן עקבי הוא דוחה - כמה שניתן ועד שלא ניתן עוד - את גילוי האמת, קרי את העיתוי והסיבה בעטיה ניתק את המצלמות. כאמור שקריו של הנאשם בנוגע לעיתוי ולסיבה לניתוק המצלמות מלמדים על ניסיונו להסתיר את הסיבה האמיתית בעטיה נותקו המצלמות. ודוק - לענין זה יש להוסיף ולהדגיש - בסיכומי של דבר, לאחר שלא נותרה בידו ברירה, הואיל והוצגו בפני הנאשם ראיות ברורות המלמדות על כך ששוחח עם המנוחה קודם לכניסתו לבית העסק וכן על כך שניתק את המצלמות מיד עת נכנס לבית העסק - והוטח בפניו שהתנהלותו אינה עולה עם שורת ההיגיון שכן - מדוע ינתק מצלמות עובדות?! - סיפק הנאשם הסבר לניתוק והוא שלא רצה שהוויכוח בין הצדדים יתועד. אשר להסברו זה של הנאשם הנני מוצאת לציין שלושה - ראשית ההסבר שניתן על ידי הנאשם מלמד על כך שבניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשם בסיכומיו, גם הנאשם עצמו ידע כי בין בני הזוג אשר הנאשם עצמו טוען כי רבו רבות - עתיד להתפתח ויכוח לא רגיל, ויכוח כזה אשר הנאשם לא רצה שיתועד. שנית - גרסתו של הנאשם לענין זה, היא בגדר "גרסה כבושה" אשר סופקה על ידו רק משנותר ו"גבו לקיר" ולא נותרה לו ברירה אלא להודות בכך שהניתוק נעשה בכוונת מכוון. בהינתן שגרסה זו הועלתה רק בבית המשפט, בהיעדר הסבר לכבישתה וחשיפתה המאוחרת, הרי שבהתאם להלכה הפסוקה, שואף משקלה הראייתי של גרסה זו לאפס (ראו לשם הדוגמא - ע"פ 4297/98 הראל הרשטיק נ' מדינת ישראל, נד(4) 673, 687). שלישית - עצם ההתפתחות בגרסת הנאשם לענין זה מלמד על הספק שיש להטיל גם בהסבר זה שאינו בהכרח סוף פסוק אלא שדומה שאף הוא מהווה רק חלק מניסיון הנאשם להוסיף ולהסוות - ככל הניתן גם עתה - את הסיבה האמיתית בעטיה ניתק את המצלמות. אשר לכך, יש להוסיף כי ספק בעיני באם גרסתו זו של הנאשם היא אמנם בגדר "סוף פסוק" וזאת, בהינתן שאף היא אינה נקייה מקשיים ובכלל כך אקשה - אם אמנם ביקש הנאשם שהוויכוח בין בני הזוג לא יתועד מדוע ניתק הנאשם את המצלמות אשר הן

ללא קול אלא רק מצלמות חזותית ומה הרבותא בכך?! (ראו סיכומי המאשימה בעמוד 101 שורות 30-32 לפרוטוקול הדיון מיום 13/7/20).

מן האמור צא ולמד- הנאשם ניתק את המצלמות בכוונת מכוון, למצער משידע (ובכך הודה) שבינו לבין המנוחה יתפתח ויכוח כזה אשר אין הוא רוצה שיתועד ויתרה מכך, ככל הנראה - גם בשים לב לממצאים העולים מתוך מערכת היחסים של הצדדים קודם לאירוע - משום שתכנן לפגוע במנוחה ולא רצה שהדברים יתועדו.

אציין כי במסגרת סיכומי מתייחס ב"כ הנאשם ארוכות לניתוק המצלמות וטוען כי אין לראות בניתוק המצלמות כחלק מפעולות הכנה ותכנון מותה של המנוחה על ידי הנאשם והראייה לכך- בין הצדדים התקיים מפגש ראשון אשר הסתיים מבלי שהנאשם פגע במנוחה וכאשר המנוחה עזבה את המקום בעידודו של הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, המפגש הראשון אשר הסתיים בלא כל פגיעה במנוחה, יש בו בכדי לנתק את הקשר הסיבתי בין ניתוק המצלמות לבין מותה של המנוחה. ביתר דיוק - לטענת ב"כ הנאשם לו אמנם הייתה גומלת בליבו של הנאשם, קודם למפגש הראשון בינו לבין המנוחה, בשעה שניתק את המצלמות, הכוונה לרצוח את המנוחה ותכלית ניתוק המצלמות הייתה שרצח זה לא יתועד - הרי שלכאורה היה על הנאשם לרצוח את המנוחה כבר בעת המפגש הראשון ולא לאפשר לה לעזוב. זאת ועוד, לטענת ב"כ הנאשם, לא זו בלבד שהנאשם איפשר למנוחה ללכת - עובדה השוללת כשלעצמה לדידו את הטענה ולפיה ניתוק המצלמות נבע מכך שבשלב זה כבר גמלה בליבו הכוונה לרצוח את המנוחה - אלא שב"כ הנאשם מפנה לכך שהוא כלל לא ידע שהמנוחה תחזור ויהיה ביניהם מפגש שני. קרי לטענת ב"כ הנאשם, עצם המפגש השני הוא אקראי לדידו הואיל והמנוחה היא זו אשר החליטה לחזור לעסק וזאת, מבלי שהנאשם ידע על החלטתה זו או שתהיה לו השפעה על כך ומשכך, טוען ב"כ הנאשם כי ברי שניתוק המצלמות קודם למפגש הראשון, אין בו בכדי ללמד על כך שהנאשם ניתק את המצלמות על מנת שלא תתעדנה את מותה של המנוחה בעת המפגש השני, אשר הנאשם כלל לא ידע שיתקיים. בהתאמה לאמור טוען ב"כ הנאשם כי לא ניתן לראות בניתוק המצלמות כחלק מפעולות ההכנה כנטען.

אינני מוצאת לקבל טענתו זו של ב"כ הנאשם והנני סבורה כי ניתוק המצלמות מהווה חלק מפעולות ההכנה של הנאשם לקראת גרימת מותה של המנוחה. מסקנתי זו מבוססת ראש וראשונה על חוסר המהימנות שניתן לייחס לגרסת הנאשם בכל הנוגע לניתוק המצלמות כפי העולה מהמתואר לעיל, עובדה שיש בה בכדי ללמד כי הנאשם ניסה להסתיר את הסיבה האמיתית בעטייה ניתק את המצלמות. בהקשר זה וכפי שכבר נכתב לעיל, שקריו של הנאשם וכבישת גרסתו האחרונה, אשר להם לא ניתן כל הסבר המניח את הדעת, מלמדים על ניסיונו של הנאשם להרחיק את עצמו מהמעשה ובכך נמצא חיזוק לכך שניתוק המצלמות נעשה בכוונת מכוון אותה ביקש הנאשם להסתיר. עוד ניתן להוסיף בהקשר זה כי ניתוק המצלמות, מהווה ראייה נסיבתית. אשר לראייה זו, הרי שראשית, בהינתן שהמצלמות תיעדו את בית העסק בו דקר הנאשם את המנוחה, הרי שברי כי על ראייה זו ניתן להשתית מימצא עובדתי ובהתאם לו, ניתוק המצלמות נעשה כהכנה לגרימת המוות וזאת, על מנת שמעשי הנאשם לא יתועדו. בהמשך לקביעה זו, בהינתן שכאמור פעולת הדקירה בוצעה בבית העסק, הרי שעל פניו יש בניתוק המצלמות בכדי לסבך את הנאשם בביצוע העבירה באשר, יש בו בכדי ללמד על קיום יסוד ההכנה לקראת גרימת מותה של המנוחה. לאור קביעותי אלו, יש לבחון האם הציג הנאשם הסבר אשר יש בו בכדי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת כנגדו (ראו - ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' מאיר קריאף (21.01.2015), בעמוד 34 והאסמכתאות המובאות שם). במקרה לפנינו כפי שפורט לעיל בהרחבה, הנאשם הציג שלל הסברים לניתוק המצלמות- הסברים אשר נשללו אחד לאחד. זאת ועוד, הנני סבורה כי יש מקום אף לשלול את ההסבר האחרון

אשר הוצג על ידי הנאשם ולפיו ניתק את המצלמות הואיל ולא רצה כי יוכוח בינו לבין המנוחה יתועד. הסבר זה יש לשלול ראשית הואיל וכאמור מדובר בגרסה כבושה אשר ככלל ובפרט בהינתן קביעותי באשר לחוסר מהימנותו של הנאשם אין ליתן בה אמון. נוסף על כך וכפי שפורט לעיל, גם הסבר זה אינו מניח את הדעת בהינתן שמדובר במצלמות אשר מתעדות ויזואלית את החלל ואין בהן הקלטת שמע ובכך ממילא יש בכדי לשלול טענת הנאשם ולפיה ניתק את המצלמות הואיל וביקש כי הוכוח בינו לבין המנוחה לא יתועד. מהאמור עולה כי הנאשם לא הציג הסבר סביר לניתוק המצלמות והמסקנה הנובעת מכך היא שעשה כן בכוונת מכוון וזאת, כחלק מפעולות ההכנה לקראת גרימת מותה של המנוחה ועל מנת שזו לא תתועד.

זאת ועוד, מסקנתי זו מתחזקת בשים לב לכך שכאמור ניתוק המצלמות הוא חוליה בשרשרת הכרונולוגית, אשר לה קדמה חוליית מערכת היחסים בין בני הזוג המלמדת כי בלבו של הנאשם גמלה ההחלטה לפגוע במנוחה והוא אף איים כי יעשה כן.

הנני סבורה כי צירוף כלל הנתונים ובכלל כן - הוכחת ההחלטה אשר גמלה בליבו של הנאשם לגרום למותה של המנוחה, ניסיון הנאשם להסתיר את הסיבה בעטיה ניתק את המצלמות, כבישת עדותו של הנאשם, הודאתו של הנאשם בסופו של דבר מפורשות ולפיה הניתוק נעשה בכוונת מכוון וזאת, על מנת שהוויכוח בין בני הזוג לא יתועד, העדר הסבר המניח את הדעת לניתוק המצלמות וכן, הכנת הסכין אשר אליה אתייחס בהמשך - כל אלו מלמדים לידי כי אמנם המפגש הראשון בין הצדדים הסתיים מבלי שהמנוחה נפגעה ואולם, אין בכך בכדי לאיין את מסקנה ולפיה הניתוק מהווה חלק מפעולות ההכנה שנעשו על ידי הנאשם באותו יום ומבטא אף הוא את כוונת הנאשם לפגוע במנוחה באותו יום - כוונה אשר הגם שלא הגיעה לכדי ביצוע במפגש הראשון, בוצעה במפגש השני.

אשר לכך הנני מוצאת להוסיף ולהדגיש כי תכנון רצח אינו בהכרח כתכנון מבצע צבאי, בו מתוכנן המעשה מתחילתו ועד סופו לרבות הקדשת מחשבה לתרחישים שונים ולשינויי ההתנהלות בהתאם להם. אלא, שיכול שתכנון גרימת המוות לא יהיה "סגור" בכל היבט אפשרי ומשכך, לא תהיה בו משום היערכות לכל תרחיש אפשרי. במיוחד הדברים אמורים בנאשם אשר אינו רוצח שכיר או חייל מיומן, אלא הוא גבר קנאי, אובססיבי ורכושני, אשר סירב להשלים עם דבר פרידתו מהמנוחה, עם יחסיה עם אחר, כמו גם סבר שהוא זכאי לקבלת רכוש מהמנוחה (הכל בהתאם לעדותו הוא), אשר בליבו קיננה ההחלטה לגרום למותה מזה כתקופה. כיוון שכך, הרי שגם ככל שזה תכנן לגרום למותה של המנוחה באותו יום, עדיין אין להתפלא על כך שלא הוציא את תכניתו הזדונית בהזדמנות הראשונה אשר נקרתה בדרכו ובוודאי שאין להסיק מכך מסקנה השוללת החלטתו וההכנה לקראתה. ההיפך הוא הנכון, ניתן לומר כי דווקא הציפיה ממי שהוא כאמור לא רוצח מיומן, לרצוח את המנוחה בדם קר מיד עם פגישתם היא הבלתי סבירה ודחיית הביצוע בשל חשש פתאומי, העדר הכנה מספק, חרטה רגעית, חוסר אומץ רגעי - היא בגדר אופציה סבירה לא פחות. כיוון שכך, ובהתאמה לאמור הנני סבורה כי ניתוק המצלמות מהווה חלק מהתכנון וההכנה של מותה של המנוחה על ידי הנאשם.

28. מכאן אפנה לבחינת הכנת הסכין ששימשה לדקירת המנוחה - גם באשר למיקום הסכין, כמפורט בסעיף 11 לעיל להכרעת הדין, שינה הנאשם גרסאותיו וגם בהקשר זה עשה כן רק לאחר שהוטחו בפניו ראיות אובייקטיביות העומדות בסתירה לגרסתו. כך, הנאשם העיד כי נטל את הסכין מהבר, עוד הוסיף הנאשם והעיד - על מנת לשלול יסוד ההכנה של הסכין מבעוד מועד - כי הסכין הייתה מונחת על הבר כבר מהיום שקדם לאירוע.

הנני סבורה כי ריכוז עדויותיו של הנאשם מלמד כי אמנם הנאשם נטל את הסכין מהבר (ולא מדלפק ליד הבר או מהמטבח) וזאת, כפי שהעיד באופן ספונטני ומפורש במסגרת השחזור ואף בהודעותיו הראשונות, עת תיאר שנטל את הסכין מהבר ואף הדגיש כי לא הלך מסביב לבר על מנת ליטול את הסכין, אלא רק הושיט ידו ונטל אותה. לענין זה כאמור בעדותו בבית המשפט, שינה הנאשם את גרסתו וטען כי הסכין הייתה בדלפק שהוא בסמוך לבר ומתחת לו, במיקום שלא ניתן לראותו במצלמות האבטחה ויתרה מכך, שעל מנת ליטול את הסכין היה עליו ללכת מהצד ולא רק להושיט את ידו וליטול את הסכין - ואולם, שינוי גרסה זה נעשה על ידי הנאשם רק לאחר שהוצגו בפני הנאשם צילומי מצלמות האבטחה המלמדים על כך שבמיקום עליו הצביע הנאשם בתחילה, לא הייתה סכין, בשעה שהנאשם הגיע לבית העסק ועד לניתוק המצלמות על ידו. כיוון שכך, הנני מוצאת להעדיף את גרסתו הראשונה של הנאשם ולפיה אמנם נטל את הסכין שהייתה מונחת על הבר.

שילוב קביעתי ולפיה הנאשם נטל את הסכין מהבר עם העובדה שאינה שנויה במחלוקת ולפיה בצילומי מצלמות האבטחה לא נראית הסכין על הבר - מלמד על כך שלאחר המועד בו ניתק הנאשם את המצלמות ועד למועד בו נטל הנאשם את הסכין, על מנת לעשות בה שימוש לדקירת המנוחה, הניח הנאשם את הסכין במיקום האמור. קרי הנאשם בחר סכין (שכן טענתו ולפיה נטל סכין אקראית אשר נותרה על הבר נדחתה), והניחה על הבר וזאת, כהכנה לבאות - והכל בין קודם למפגש הראשון בינו לבין המנוחה לאחר ניתוק המצלמות ובין לאחר המפגש הראשון וקודם למפגש השני.

אשר למיקום הסכין על הבר הנני מוצאת להדגיש כי מעדותה של עדת תביעה מספר 10 - דיקלה קלאודיה אוריאל הוטדו (להלן: "קלאודיה"), אשר העידה ביום 26/5/19 ואשר הודעותיה הוגשו בהסכמה חלף חקירה ראשית וסומנו כת/83 ו-ת/84 עולה כי כל הסכינים במטבח היו על פס מגנטי. עוד זיהתה עדה זו את הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה והעידה כי גם סכין זו הייתה חלק מהסכינים אשר מקומן הקבוע הוא על הפס המגנטי במטבח (ראו עדותה מיום 10/4/18 - ת/83ב' בעמוד 3 שורות 28-35 וכן, עדותה מיום 11/4/19 - ת/84ב' אשר כולה הוקדשה לנושא הסכינים ומיקומן וכן, הודעתה מיום 12/4/18 - ת/84א' אשר במסגרתה אף אישרה תמונות המתעדות את הפס המגנטי במטבח). אציין כי בסיכומי לא שלל ב"כ הנאשם את עדותה של קלאודיה בדבר מיקום הסכינים במטבח, אלא הסכים כי זה מיקומם הרגיל של הסכינים (ראו סעיף 199 לסיכומי ב"כ הנאשם). שילוב האמור תומך אף הוא בכך שהנאשם מיקם את הסכין על הבר, בכוונת מכון ועל מנת שתהיה לו זמינה וקרובה יותר ממיקומם הרגיל של הסכינים במטבח.

29. כריכוז האמור, בכל הנוגע לחוליית האירועים השנייה - נאמר כי הנאשם ביצע פעולות הכנה למפגש בינו לבין המנוחה שכללו - ניתוק מצלמות האבטחה על מנת שלא יתעדו את המפגש ביניהם וכן, הכנת סכין במיקום שאינו בתוך המטבח אלא על הבר מיקום שהוא נגיש וקרוב יותר.

30. המפגש הראשון בין הנאשם והמנוחה;

אשר למפגש הראשון בין הנאשם לבין המנוחה, הרי שתיעוד מדויק ומכלי ראשון לכל שאירע בין הצדדים במפגש הראשון, ניתן למצוא בת/32 קובץ 003, שהוא הקלטה אשר בוצעה על ידי המנוחה של מפגש זה (וכן של המפגש האחרון בו מצאה את מותה - המוקלט בקובץ 004 בת/32 ותמלולם תוך תרגומם שהוגש וסומן כת/33 ותיקונו בפסקה האחרונה לו סומן כת/33א'). כיוון שכך, הלכה למעשה אין מחלוקת בין הצדדים לאשר אירע בין המנוחה

לבין הנאשם באותו מפגש.

בכלל כך האזנה לקובץ האודיו המתעד מפגש זה, תוך קריאת תמלולו ותרגומו לעברית (ת/33 ות/33א'), מלמד כי בתחילת המפגש מטיח הנאשם במנוחה כי לא שילמה תשלום כלשהו (ככל הנראה תשלום החזר ההלוואה שנטלו), בין הצדדים מתנהל דין ודברים על רקע החזר ההלוואה, במסגרת ויכוח שמתנהל בין הצדדים נאמרות מילים בוטות על ידי המנוחה כלפי הנאשם וניכר מתוך תוכן הדברים, כמו גם מתוך האזנה לאופן אמירת הדברים שהמנוחה אינה מפחדת מהנאשם. עוד עולה שהנאשם מודע לכך שלמנוחה מערכת יחסים עם גבר אחר "ג'ונתן" והנאשם אף מטיח בפני המנוחה שיש לו תמונה שהוא יכול להראות לה שמלמדת על כך. אין חולק כי משך כל הקלטה זו הוא 19:39. יחד עם זאת, כל המפגש בין הצדדים, המתועד בשיחה זו, אורך בסך הכל פחות מחמש דקות (החל מנומרטור 02:16:45 ועד לנומרטור 07:14), כאשר אין חולק שבמהלך אותן חמש דקות הלך הנאשם לשירותים וככל הנראה בזמן זה נטלה המנוחה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו. שיחה זו מסתיימת בכך שהמנוחה והנאשם נפרדים תוך שהמנוחה אומרת לנאשם שהיא לא באה לריב ואילו הוא אומר לה "תסתלקי [הערת תרגום - או תעופי או תלכי מכאן] עם הגבר שלך".

לשם שלמות היריעה אציין כי בין היתר נאמרים על ידי המנוחה והנאשם דברים כדלקמן:

"המנוחה: מי אמר שאני לא שילמתי, פטפטן. אתה כמו אישה כמה שאתה פטפטן. אתה ממציא שטויות.

הנאשם: כן כן. שטויות את תראי מה זה שטויות.

המנוחה: לא, כן. אתה יותר גרוע מזונה זקנה אתה מזיז את הלשון.

הנאשם: כן אני יותר גרוע מזונה זקנה.

מנוחה יותר גרוע,

הנאשם: כן בסדר. כן אני זונה זקנה.

המנוחה כן יותר גרוע.

הנאשם כן אני יותר גרוע מזונה זקנה

המנוחה: כן אה ממציא שאני לא שילמתי. אני שילמתי ואתה אומר לאנשים שאתה משלם על החובות, על איזה חובות אתה משלם?

הנאשם: מי אני בשביל לשלם את החובות?

אישה: אז בגלל זה מה אתה אומר לאנשים?

הנאשם: לשלם את החובות, זה מה שאת צריכה לעשות. עזבי את השטויות שלך, מה שאת עושה לא ייקח אותך לשום מקום. להפך זה יוציא אותך. עזבי את השטויות. .."

"המנוחה: אתה כמו אישה פטפטנית. היית צריך לחתוך את הביצים האלה שיש לך. הם לא טובים לך לשום דבר (מקללת "זונה חרא" - צורת ביטוי).

גבר - [לא ברור]... שמנה

המנוחה: כן בשביל הכוס השמן הזה אתה מת, אתה מת.

הנאשם: זה כבר עבר לי, זה כבר עבר לי.

המנוחה: הרוק נוזל לך.

הנאשם כבר עבר לי

המנוחה: על הכוס השמן הזה

הנאשם: עבר לי

המנוחה: שמנה

הנאשם: עבר לי עבר לי

המנוחה : למי אכפת

הנאשם : לג'ונתן זה לא מעניין.

המנוחה: לא הוא לא אכפת לו. למי זה מעניין אם אני שמנה."

"המנוחה: אתה לא מכבד, אתה מסתבך עם העורך דין וכל העולם, תכבד כי כל העולם לא אשפה כמוך.

הנאשם: אני? המלכה זו את. את תראי איך אני אוריד לך את המסכה.

המנוחה: נו תוריד לי את המסכה אני לא מפחדת ממך...

הנאשם: לא, אותי זה לא מעניין אני לא מפסיד כלום

המנוחה: מגעיל

הנאשם: [לא ברור]

המנוחה: האנשים האלה, אני לא הפסדתי כלום

הנאשם אז מי יפסיד אני?

המנוחה: מה אני מפסידה?

הנאשם: אני לא יודע.

המנוחה: האנשים אומרים שאתה מגוחך. אתה לא מכבד אפילו את עצמך ומדבר על האישה שלך, האקס אישה שלך. .."

"המנוחה: חברה שלי, תגיד את השמות של מי שאתה הראית להן את התמונות, מגוחך. אה נו תראה אותם.

הנאשם: אני אראה לך את התמונה שיש לי.

המנוחה: תראה לי תראה.

הנאשם: אין לך מושג.

המנוחה: לא באתי לכאן לריב איתך

הנאשם: בסדר.

המנוחה: אני מדברת איתך.

הנאשם: תסתלקי [הערת תרגום - או תעופי או תלכי מכאן] עם הגבר שלך

המנוחה: [לא ברור] אתה הולך."

ובכך מסתיים המפגש בין הצדדים.

אין חולק שלאחר מפגש זה התחוויר לנאשם כי מכשיר הטלפון הסלולארי שלו נעלם וככל הנראה המנוחה נטלה אותו. כיוון שכך, פנה הנאשם לבעל בית עסק סמוך ועשה שימוש במכשיר הטלפון שלו, על מנת להתקשר למנוחה - אשר לא ענתה לו וכן, לחברו לאונרדו - לו סיפר על כך שהמנוחה לקחה לו את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו וזה אמר לו מנגד שיגיע לעסק. (לעניין זה ראו - ת/46 שהוא תדפיס השיחות של אולגון ירליקיה- השכן של העסק שהנאשם השתמש במכשיר שלו על מנת להתקשר, ממנו עולה שבשעה 16:28 ניסה הנאשם להתקשר למכשיר הטלפון שלו, בשעה 16:29 הוא התקשר למנוחה ללא מענה ובשעה 16:33 הוא התקשר ללאונרדו ושוחח איתו. כן ראו - הודעתו של לאונרדו מיום 3/4/18 (ת/69א) בשורות 92-99).

31. המפגש האחרון בין הצדדים ומותה של המנוחה;

מכאן אפנה לבחון את המאורעות במפגש האחרון בין המנוחה לבין הנאשם, מפגש אשר תוצאתו הטרגית היא המתתה של המנוחה בדקירות סכין על ידי הנאשם.

כפי שהקדמתי וצינתי, בסיכומי מבקש ב"כ הנאשם ללמוד על הלך האירועים במפגש זה מתוך האזנה לת/32 קובץ 004- שהוא הקלטת האודיו של המפגש כפי שתועד במכשיר הטלפון הסלולארי של המנוחה. לטענת ב"כ הנאשם, הקלטה זו מלמדת חיזוק לגרסתו של הנאשם. בכלל כך, טוען ב"כ הנאשם, במסגרת סיכומי, כי הלך ליבת האירועים הוא כדלקמן: בדקות הראשונות, הנאשם מתעסק בשטיפת כלים ובין לבין, בינו לבין המנוחה מתנהל דין ודברים במסגרתו הוא מחד דורש מספר פעמים את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו ואילו היא מסרבת להשיבו וטוענת כי המכשיר אינו נמצא בידה כרגע. עד לדקה 4:31 הנאשם שב לרחוץ או לסדר כלים. הואיל ולא נשמע משחק המנוחה עם המפתחות שהיו בידה בין הדקות 3:57 ועד לדקה 5:18 - ככל הנראה המנוחה לא הייתה ליד מכשיר הטלפון. מדקה 4:46 נשמעת קריינות בעוצמה חזקה יותר ממכשיר הטלוויזיה - אשר לכך הרי שלטענת ב"כ הנאשם הואיל והמנוחה היא שנכחה בחלל זה באותו זמן, אין זאת אלא שהיא הייתה זו שהגבירה את מכשיר הטלוויזיה (ולא הנאשם כפי שנטען על ידי המאשימה כחלק מההכנה לרצח ועל מנת שהקולות לא ישמעו). מנומרטור 5:18 התחדשה השיחה בין המנוחה לבין הנאשם כשהנאשם שב ודרש את מכשיר הטלפון שלו ואילו המנוחה אמרה שאינו בידה כשקולה נשמע בקול רם ומשכך, אין זאת אלא שהייתה ליד מכשיר ההקלטה. ב"כ הנאשם מפנה לכך שהחל מהדקה 5:34 קולו של הנאשם נחלש, דבר המעיד על כך שהתרחק, בדקה 5:32 נשמעות שתי נקישות המעידות על כך שהנאשם נטל את הסכין ומדקה 5:38 נשמע הנאשם בתנועה כשהוא מתקרב למנוחה. בדקה 5:40 נשמעת המנוחה אומרת בקול רם יחסית שאינו מתאים לטון דיבורה - ככל הנראה הואיל וקלטה בחושיה משהו מאיים או מטריד ש"אין לה את המכשיר כאן", שנייה לאחר מכן (5:42) נשמע רעש של צרור המפתחות ומשכך אין זאת אלא שהנאשם הכה קודם לכן את המנוחה - כפי שנטען על ידו - בחלקו הכהה של הסכין על ירכה (והנאשם מפנה לכך שדו"ח הניתחה מלמד על כך שנמצא סימן פיזי המתעד זאת) ומיד לאחר מכן נשמע בדקה 5:43 קול נפילה של חפץ - שב"כ הנאשם טוען שהוא הסכין שנפלה. לטענת ב"כ הנאשם מאותו שלב נשמעים קולות מאבק, הזזת רהיטים, צרחות המנוחה וקולו של הנאשם שלובים זה בזה וכן, קול צרור המפתחות באמצעותו ככל הנראה ניסתה המנוחה לחבוט שוב בנאשם להגנתה. לטענת ב"כ הנאשם, על סמך הזעקות ועוצמתן לא דקר הנאשם את המנוחה, אלא לאחר נפילתה על הקרקע. עוד מפנה ב"כ הנאשם לכך שהחל מהדקה ה - 5:42 ועד לדקה 6:28 הקולות מתחזקים ונחלשים, עובדה שלטענתנו מעידה על כך שהמנוחה והנאשם במאבק ומשכך, הם מתקרבים ומתרחקים ממכשיר ההקלטה. לטענת ב"כ הנאשם בדקה 6:36 נשמע קול חבטה עז שהוא קול נפילת המנוחה והנאשם על השולחן בסמוך ושברתו ומאותו רגע, לטענת ב"כ הנאשם, זעקות המנוחה משתנים, הואיל והיא כבר לא זועקת במלוא ריאותיה אלא באופן רפה קצר וחלש יותר - עובדה ממנה מבקש ב"כ הנאשם ללמוד כי רק בשלב זה נפגעה המנוחה ונדקרה ומשכך, כוחה נחלש. לטענת ב"כ הנאשם, עובדות אלו מלמדות על כך שרק בשלב זה- קרי לאחר שנפלו על הרצפה, נטל הנאשם את הסכין והתחיל לדקור את המנוחה וזאת עד לדקה 7:33 שאז מפסיקות זעקותיה של המנוחה ונשמעים קולות אחרים של מעשי הנאשם (אליהם אתייחס בפרק הבא).

מהמקובץ עולה כי באופן ממוקד לטענת ב"כ הנאשם ולדידו כנתמך בת/32 - הנאשם לא הגביר את קולות הטלוויזיה ברקע; הוא אמנם הביא את הסכין אשר הייתה מונחת על הדלפק ליד הבר ואולם זאת, בכוונה לאיים על המנוחה ותו לא ולא על מנת לפגוע בה; עד לשלב בו הטיחה המנוחה את המפתחות בראשו, לא התכוון הנאשם לפגוע במנוחה אלא רק לאיים עליה; משהוטחו המפתחות על ראשו של הנאשם והסכין נפלה, החל בין צדדים מאבק, במהלכו ועד לנפילת שניהם על הרצפה הוא לא דקר את המנוחה; רק לאחר ששניהם נפלו על הרצפה, הוא נטל את הסכין ודקר את המנוחה בבטנה.

32. הנני סבורה כי שילוב של שלושה עיקריים- הקלטת האירוע, דו"ח נתיחת הגופה של המנוחה ועדותו של הנאשם - מלמד כי הלך האירוע אינו כגרסת הנאשם, אלא שהראיות תומכות בכך שהנאשם תכנן להוביל למותה של המנוחה עוד קודם למפגש (וזאת, כעולה מהראיות אשר פורטו כבר בחוליות הקודמות) ומשכך אף הכין לשם כך סכין לשם דקירת המנוחה, יתרה מכך, הנאשם הביא את הסכין, לא כטענתו על מנת לאיים על המנוחה ותו לא, אלא מתוך כוונה ברורה להמיתה ואילו פציעתו על ידי המנוחה באמצעות המפתחות, נבעה מניסיונה של המנוחה להגן על עצמה.

33. קודם לפירוט הראיות כאמור ומהלך האירועים העולה מהם, הנני מוצאת להעיר כהערה מקדימה, כי ב"כ הנאשם בסיכומיו מתאר ארוכות את שנשמע במסגרת הקלטת האירוע ומנתח את כל המתרחש וזאת, לרבות תוך התמקדות בקולות המתרחקים ומתקרבים, קולות נפילה, קולות מים, קולות הזזת כלים - להם נותן ב"כ הנאשם פרשנות נרחבת. דא עקא, שמתוך התיאור המפורט של המתועד בהקלטה המשתרע על עמודי סיכומים רבים בהקשרים רבים ושונים - נפקדות מילותיו של הנאשם המתועדות במהלך הדקירה ובכלל כך בפרט אמירתו למנוחה מיד משהביא את הסכין: "אז את רוצה למות" וכן, אמירותיו החוזרות ונישנות במהלך דקירות המנוחה "אני הורג אותך" שוב ושוב ושוב. בהינתן שב"כ הנאשם פירט כאמור כל דקה ושנייה בהקלטת האירועים, ברי כי לא בכדי נפקד מקומן של אמירותיו - שהן מפורשות ואין צורך לפרשן - באשר ב"כ הנאשם, כמו כל מי שמאזין להקלטה, יודע אל נכון שאמירותיו של הנאשם מלמדות על כוונתו ועל תכליתו מתחילת האירוע ועד סופו ויש בהן בכדי לשלול טענותיו של הנאשם באשר לאופן בו התנהל האירוע מניה וביה.

34. מכאן אפנה לראיות וניתוחן. אפתח בהקלטה אשר בהקשר אליה אציין ראשית, כי אמנם, כפי שנטען על ידי ב"כ הנאשם, ניתן לזהות בהקלטה קולות חלשים יותר וחזקים יותר ויש בכך בכדי ללמד על קרבה או ריחוק ממכשיר ההקלטה. יחד עם זאת, יודגש ישנם בהקלטה ביטויים מובהקים המלמדים על שמתרחש ומתועד, זאת לעומת רעשים או ביטויים אשר אינם מובהקים אשר אליהם יש להתייחס בזהירות המתבקשת.

תוך שאנו מונחים כאמור, נבחן את ההקלטה ובעיקר את חלקיה הרלוונטיים וזאת, תוך שילוב האמור בה עם הראיות האחרות.

כך, אין חולק כי הדקות הראשונות של ההקלטה, מתעדות שיח בין הנאשם לבין המנוחה באשר למכשיר הטלפון שלו, כאשר הנאשם שב ודורש אותו מהמנוחה וזו משיבה כי אינו בידה. הדקות הראשונות מתנהלות כאשר ניכר כי הנאשם כועס ואולם, לא ניכר שאין הוא שולט בעצמו - כך הנאשם נשמע נחוש בדרישותיו ואולם, אין הוא מרים את הקול או צועק. יתרה מכך, אגב דרישת מכשיר הטלפון שלו, הנאשם מבצע פעולות נוספות כגון סידור כלים (כך בין הדקות 4:04-4:40 שומעים כלים מוזזים וזרם מים עד לנומרטור 4:34). עוד אמנם עולה מההקלטה שבנומרטור 4:40 קולה של הטלויזיה ברקע מוגבר - יחד עם זאת, אשר לזהות המגביר, צודק הנאשם בטענתו ולפיה אין כל אינדיקציה לכך שהוא היה זה אשר הגביר את קולה של הטלויזיה. בהקשר זה אציין כי בהשלמת סיכומיה בעל פה טענה המאשימה כי גם מיקום שלט הטלויזיה על הדלפק שהיה קרוב יותר לנאשם מלמד על כך שהוא היה זה שהגביר את הקול (פרוטוקול הדיון מיום 13/7/20 בעמוד 101 שורות 7-10) ואולם, גם אשר לכך, הנני מוצאת לקבל טענת הנאשם ולפיה מדובר בהשערה שאין לה כל ביסוס, באשר באותה מידה יכלו המנוחה או

הנאשם לעשות שימוש בשלט הטלוויזיה על מנת להגביר את קולה.

בנומרטור 5:08 שומעים את המנוחה זזה שוב ליד הטלפון ובנומרטור 5:17 המנוחה אומרת לנאשם שהטלפון לא אצלה, נשאלת על ידו "איפה הוא" ומסבירה שהיא שמרה אותו במקום אחר כי היא צריכה ראיות וכבר יש לה אותן. המנוחה מוסיפה ואומרת לנאשם שהיא תשיב לו את הטלפון "עוד מעט" והוא משיב לה "לא עוד מעט עכשיו" (נומרטור 5:26), בתגובה לכך משיבה המנוחה תוך הרמת הקול: "זה לא פה" (נומרטור 5:28). לאחר דרישה נוספת של מכשיר הטלפון שלו נשמע קולו של הנאשם מתרחק ובנומרטור 5:35 (שלוש שניות לאחר מכן) נשמע אמנם קול נקישה שהנאשם מייחס לנטילת הסכין והקול - כמו גם עיתוי הקול - אמנם תואמים נטילת הסכין על ידי הנאשם באותו שלב וכן, הואיל וההתרחשות לאחר מכן היא תוך שניות ספורות- ניתן ללמוד מאלו על כך שהסכין הייתה במקום קרוב (עובדה התומכת שוב בכך שהנאשם אמנם הושיט ידו לבר עליו הונחה הסכין, מבעוד מועד, ונטל אותה).

כאן נעשה "פאזזה" בבחינת ההקלטה ונעבור לעדותו של הנאשם אשר להלך רוחו בשלב זה, כך בת/1 שהוא תשאולו של הנאשם מיום 28/3/18 בשורות 235-239 מעיד הנאשם בחקירה:

"שאלה: כשהיא לקחה לך את הטלפון כבר רצית לפגוע בה?

תשובה: כשהיא חזרה ואני ביקשתי ממנה שוב בצורה מנומסת וזה צריך להיות מוקלט אצלה כי היא שמה את הטלפון להקלטה, הטלפון שלה ואני ביקשתי ממנה בצורה מאוד מנומסת שתחזיר לי את הטלפון.

שאלה: כשהיא לא נשמעה לבקשה שלך אתה כבר ידעת שאתה הולך לפגוע בה נכון?

תשובה: כן."

קרי הנאשם עצמו בהודעתו הראשונה מודה בכך שבשלב הזה הוא כבר ידע שהוא הולך לפגוע במנוחה.

תימוכין לכך ניתן למצוא גם בהקלטה. כך וכפי שכבר צויין, בנומרטור 5:35 נוטל הנאשם את הסכין, בנומרטור 5:38 הוא נשמע עדיין מרחוק כשהוא דורש את הטלפון שלו, בנומרטור 5:39 משיבה לו המנוחה תוך שקולה נשמע לחוץ וגבוה - קול אשר אף הנאשם בסיכומיו מודה בכך שהוא מלמד על לחץ שנובע מכך שהיא הרגישה מאויימת (ראו בסעיף 64 לסיכומי הנאשם) שהטלפון לא אצלה פה, 3 שניות לאחר מכן, בנומרטור 5:42 שומעים את הנאשם מתקרב אל המנוחה, ותוך כדי תנועה דורש את המכשיר ומתוך קולו ניתן לשמוע שהוא חובט בה אגב הדרישה לקבל את הטלפון מחדש - קולו נשמע מאומץ עובדה המעידה על פעולה פיזית תוך כדי הדיבור(נומרטור 5:42) - לטענת הנאשם באותו שלב הכה את המנוחה רק עם החלק הכהה של הסכין ואולם ההקלטה אינה מלמדת על כך, אלא שנובע ממנה רק שהמנוחה הותקפה על ידי הנאשם. מיד לאחר מכן אמנם נשמע קול מפתחות - עובדה שיכול שהיא נבעה מהכאת הנאשם על ידי המנוחה עם המפתחות ואולם אציין כי בניגוד לטענת הנאשם ולפיה נחבל באופן קשה יחסית ממכה זו - לא נשמע קולו של הנאשם בזעקת כאב. לאחר קולם של המפתחות, נשמע משהו נופל - הנאשם מייחס זאת לנפילת הסכין ואולם, אין אינדיקציה ברורה בהקלטה התומכת בכך (בין היתר הואיל ובין השניים מאבק ומשך, יכול שנפל גם פריט ריהוט), ההפך- מיד לאחר מכן שומעים את המנוחה צורחת "אי מריו"- זעקה המעידה דווקא על כך שבשלב זה נדקרה על ידי הנאשם. שניות לאחר מכן בנומרטור 5:48 (ויודגש מתחילת תנועת הנאשם לכיוון המנוחה ועד עתה חלפו 6 שניות) אומר הנאשם למנוחה

"את רוצה למות?"

גם כאן נעשה פאזזה בהקלטה ונפנה לעדותו של הנאשם בנוגע לאמירתו זו. כך, בת/14 - הודעת הנאשם מיום 15/4/19, שורות 389-391: מעיד הנאשם באשר לאמירתו זו כדלקמן:

"ש. אני אומר לך שבתחילת ההקלטה אתה אומר לה: אז את רוצה למות? אתה יודע שאתה הולך לרצוח אותה.

ת: זה משהו שקיים כבר שנה אחורה, לא משהו חדש".

מיד לאחר אמירתו זו של הנאשם צורחת המנוחה בנומרטור 5:51 "אי מריו מריו" ושוב בנומרטור 5:53. שניה לאחר מכן נשמע הנאשם אומר למנוחה "אני הולך להרוג אותך", מיד לאחר מכן בנומרטור 5:57 שומעים את המנוחה בוכה וצורחת ושומעים את המפתחות (6:00) - תיעוד זה ובכלל כך - קולות הצרחה של המנוחה "אי איי", אמירתו של הנאשם שהוא הולך להרוג את המנוחה וצליל המפתחות- מלמדים על כך שמדובר באירוע רצוף שבו הנאשם דוקר את המנוחה שוב ושוב.

שניות לאחר מכן - בנומרטור 6:08 ניתן לשמוע את הצרחות מתרחקות, דברים זזים והמנוחה מתנשפת. בנומרטור 6:15 ניתן לשמוע את המנוחה צורחת מרחוק, רעש של דברים נופלים, בנומרטור 6:18 שומעים את המנוחה צורחת שוב ושוב איי וכן צורחת, צועקת הצילו ובוכה (נומרטור 6:30) - כל אלו מרחוק - ומנומרטור 6:57 במקביל לצרחותיה של המנוחה - זעקותיה "הצילו" ו"לא מריו" בגרונה שכבר ניחר - שומעים את הנאשם אומר שוב ושוב "הורג אותך" "הורג אותך" תוך שמיעת חבטות. בשנייה 7:27 שומעים שוב את המפתחות מוטחים, הנאשם נשמע אומר שוב שלוש פעמים הורג אותך וזאת, כשהמנוחה אינה מגיבה אלא מחרחרת ונושמת בכבדות. הנני סבורה כי חלק זה בתיעוד מלמד על כך שהמנוחה ככל הנראה ניסתה למלט עצמה ולברוח, הנאשם תוך כדי מאבק לא איפשר לה ועל הרצפה במיקום המרוחק קצת יותר מהמכשיר המקליט, המשיך ודקר אותה עד למותה. כפי שיפורט להלן, תימוכין לאמור ניתן למצוא הן בעדותו של הנאשם בשחזור והן בפצעי הדקירה אשר נמצאו על גופה של המנוחה.

עינינו הרואות- בניגוד לנטען על ידי הנאשם, ההקלטה מלמדת ברורות על אירוע שבו הנאשם דוקר את המנוחה שוב ושוב וזאת מתחילת האירוע - והבאת הסכין - ועד נשימותיה האחרונות של המנוחה. זאת ועוד, ההקלטה משקפת ברורות שמהשניות הראשונות הנאשם מטיח במנוחה שהוא עומד להרוג אותה ושהיא עומדת למות ומהשניות הראשונות המנוחה צורחת גם מפחד אבל גם מכאבים הנובעים מדקירותיה על ידו.

35. תימוכין נוסף לכך שהנאשם לא דקר את המנוחה רק באזור הבטן ורק כאשר היא הייתה שכובה על הרצפה כפי שנטען על ידו בעדותו בבית המשפט, ניתן למצוא בדו"ח נתיחת הגופה של המנוחה (ת/60 (התקציר ו- ת/60א' - הדו"ח המלא) - בדו"ח זה מתוארים תשעה פצעי דקירה: פצע דקירה בבטן מימין, פצע דקירה בגב מימין, פצע דקירה בסמוך לטבור, פצע דקירה זוויתי בבטן משמאל, פצע דקירה במותן הימנית, פצע דקירה בבטן משמאל, פצע דקירה בגב מימין, פצע דקירה נוסף בגב מימין, פצע דקירה בירך

השמאלי. בנוסף, חתכים בכפות הידיים, חתכים בפטמה, בעטרה ותחת העטרה בשד הימני, פצע חתך בשוק השמאלית, פצע חתך שטחי בשקע הברך משמאל. אשר לכל פצעי הדקירה תואר כי הפצעים נגרמו מחפץ חד, בעל שפה אחת מושחזת כגון סכין.

עוד נמצאו בכפות הידיים של המנוחה פצעי חתך, שנגרמו מחפץ חד או מושחז וצוין כי מיקומם של הממצאים יכול להתיישב עם פצעי הגנה והם יכולים להיגרם מלהב סכין.

כן נמצאו ממצאים חבלתיים נוספים- שטף דם תת עורי בפנים מימין - כתוצאה ממכה או מנפילה בסמוך למותה של מנוחה, מספר חבלות קהות בראשה ככל הנראה בשל מכות בעצם נוקשה יחסית וממצא בירך השמאלית הוא תבנית וייתכן שנוצר כתוצאה מהיתקלות בחפץ בעל זווית או ממכה באמצעו חפץ קהה מאורך. אשר לממצא זה האחרון אציין כי הנאשם מפנה לכך שפגיעה זו תואמת גרסתו ולפיה בתחילה הכה בירכה של המנוחה באמצעות החלק הכהה של להב הסכין ואולם, כפי העולה מהדו"ח הממצא יכול להתיישב עם פגיעה כפועל יוצא מלהב הסכין ואולם, גם כפועל יוצא מהתקלות בחפץ בעל זווית.

שלוש הדקירות בגבה של המנוחה, כמו גם החתך בשוק השמאלי ובשקע הברך משמאל- כל אלו תומכים בכך שבניגוד לנטען על ידי הנאשם, כאשר המנוחה מפנה אליו גבה - קרי מנסה להימלט ואינה מסכנת אותו - דקר הנאשם את המנוחה שוב ושוב גם מאחור. תימוכין נוסף לאמור ניתן למצוא גם בשחזור שנערך על ידי הנאשם, במסגרתו הוא תיאר שהמנוחה הגיעה למקום ברצפה בו נותרה בסופו של דבר - "בזחילה" (ראו ת/6, עמוד 8 בשורה 39 וכן, בעמוד 18 שורות 23-26).

36. מלבד הממצאים כפי שפורטו, המלמדים על כך שהאירוע היה אירוע רציף בו הנאשם גילה דעתו על כוונתו להרוג את המנוחה מתחילתו ולשם מימוש כוונתו זו הוא דקר אותה שוב ושוב, כשהיא מתגוננת, צורחת לעזרה, מתחננת ומנסה להימלט - עדויותיו של הנאשם תומכות אף הן בכך שהתכוון לגרום למותה של המנוחה במהלך האירוע. כך בת/3 - הודעתו של הנאשם מיום 28/3/18 - בשורות 455-457 מוטח בנאשם: " אני אומר לך שאחת הדקירות היא בעומק כה גדול שחתך את העורקים בבטן של המנוחה, זה מוכיח שהתכוונת שהיא לא תחיה יותר, מה תגובתך?" ועל כך הנהן הנאשם בחיוב.

עוד העיד הנאשם באשר לאמירותיו "הורג אותך" שוב ושוב, הנשמעות לאורך כל האירוע, בת/14 שהיא הודעתו מיום 15/4/18 בשורות 268-270:

"כן, כן, זה מה שאמרתי. אמרתי את זה בתור ביטוי.

ש: מה זה בתור ביטוי? אתה באמת הרגת אותה

ת: כן אני הרגתי אותה, אני כיוונתי את זה, אני הודיתי בזה".

וכן, בשורות 383-384:

"ש: פה אתה אומר לה "אני הורג אותה", אז אתה מבין טוב מאוד מה אתה עושה?

ת: כן, כן, בהחלט."

עוד אשר לסיבות בגין בחר לדקור את המנוחה, תחת לפנות למיצוי זכויותיו כדין, העיד הנאשם בחקירתו מיום 15/4/18 כדלקמן:

"למה לא עזבת והלכת להגיש תלונה במקום מה שקרה

נחקר לא, לא, למה..

אחרי כל מה שאני עברתי..

מתנשקת עם אחר בעסק. אחרי... מנהלת קשרים במיטה שלי עם אחר.. אם זה היה עם אחד מילא.. כל האנשים ידעו חוץ ממני"

(ראו ת/15, מעמוד 79 שורה ועד לעמוד 80 שורה 12).

בדומה העיד הנאשם גם בעדותו בפני בית המשפט מיום 8/12/19 בעמוד 100 שורות 8-9:

"ש. כשאתה דקרת אותה כבר ידעת שאתה הורג אותה.

ת. אני חושב שכן. כן."

37. מבלי לגרוע מכלל הממצאים הנתמכים בראיות ברורות כפי שפורטו לעיל, המלמדים על הלך האירוע, הרי שחיזוק נוסף לכל האמור ניתן למצוא בקביעותי כפי שפורטו בסעיפים 8-13 לעיל להכרעת הדין הנסבות על כך שלא ניתן לייחס לגרסתו של הנאשם מהימנות כלשהי וזאת, בהינתן חוסר הקוהרנטיות בגרסתו ושינויי הגרסה על ידי הנאשם תוך התאמתה לראיות כפי שהוצגו והוטחו בפני הנאשם. בהינתן האמור וכפי שנקבע לעיל, כל אלו יש בהם בכדי לפגוע משמעותית במשקל אשר ניתן לייחס לעדותו של הנאשם וזאת, במיוחד מקום בו היא מתנפצת אל מול הראיות האובייקטיביות החיצוניות המדברות בעד עצמן.

38. התנהלות ואמירות הנאשם לאחר האירוע כמלמדים על כוונתו של הנאשם;

החוליה האחרונה בשרשרת האירועים, מרכזת את התנהלותו של הנאשם לאחר האירוע, כמו גם אמירותיו לאחר האירוע - אשר אף מהן עולים ממצאים באשר לכוונתו של הנאשם באירוע והלך רוחו מיד לאחריו. כך וכפי שאראה להלן, התנהלותו של הנאשם מיד לאחר האירוע אינה מלמדת על סערת רגשות ויתרה מכך, בניגוד לנטען על ידי הנאשם, הנאשם פועל לשינוי הזירה לפחות בשניים - שינוי מיקום הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה והטמנתה במטבח ושינוי מיקום המפתחות שהיו לטענת הנאשם בידיה של המנוחה והכנסתם לתיקה.

ראשית, בכל הנוגע לטענת הנאשם ולפיה היה בסערת רגשות, הרי שבהקלטת האירוע (ת/32 קובץ 004), לא

נשמע הנאשם כמי שמצוי בסערת רגשות מיד לאחר מותה של המנוחה. כך עד לנומרטור 7:33 נשמעות זעקות המנוחה ולאחר מכן ועד לסיום ההקלטה בדקה 11:20 כפועל יוצא משיחת הטלפון של הנאשם אל המשטרה - לא נשמע הנאשם כמי שהוא נרגש או נסער - הנאשם אינו זועק לעזרה, אינו מנסה להציל את המנוחה בעצמו, אינו מתייפח - אלא פועל במרחב ובין היתר - לפי עדותו הוא - נוטל את הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה ומחביא אותה במטבח, נוטל את צרור המפתחות אשר היה בידיה של המנוחה, מוסיף לו את המפתח אשר שכפל על מנת להיכנס לדירתה ואז מכניס את כל הצרור לתיק של המנוחה. עוד עולה מתוך ההקלטה - כמו גם מתוך הראיות - כי בערך בנומרטור 10:36, עת נשמע הנאשם אומר "לאו" ונשמעים קולות רחוב - הגיע חברו לאונרדו למקום, הנאשם פתח לו את הדלת, אמר לו שהוא הרג את המנוחה, שיקרא למשטרה ולאונרדו עזב את המקום. (ראו גם - ת/15, שהוא תמלול החקירה מיום 15/4/18, החל מעמוד 82 שורה 36)

לאחר מכן בדקה 11:14 נשמע שוב רוכסן של תיק המלמד על כך שהתיק של המנוחה נפתח, נשמע שוב שקשוק מפתחות ובשנייה 11:20, מופסקת ההקלטה כאשר סיומה נובע מכך שהנאשם עשה שימוש במכשיר הטלפון של המנוחה על מנת להתקשר למשטרה. (תימוכין לאמור ניתן למצוא גם בת/19 המלמד על כך שהקריאה הראשונה במשטרה התקבלה בשעה 16:47. כן ראו ת/15 בעמוד 83 שורות 7-16).

עוד על הלך רוחו של הנאשם בזמן הדקירות, כמו גם על התייחסותו למותה של המנוחה, ניתן ללמוד מחלקים בעדויותיו במשטרה המלמדים על כך שהנאשם לא חש כל חמלה וצער על מעשיו - ההיפך, גם לאחר מותה של המנוחה, יחסו אל המנוחה ואל גורלה היה מזלזל ומבזה. כך, בת/15 עת נשאל הנאשם בנוגע לדקירות אשר דקר את המנוחה ובמיוחד מדוע דקר אותה מספר כה רב של פעמים והוא משיב בעמוד 88 שורות 30-38:

"היא מלאה בסיליקון .. זה לא דקירה, זה מהמאבק. זה לא רואים שאני הכנסתי לה את הסכין אלא חתכתי אותה... אם הייתי מכניס יותר.. אם היא מלאה בסיליקון... היא הכל מלאה בסיליקון היא ורואים את זה. זה עלה לי הרבה כסף גם."

בתגובה לכך מטיח בו החוקר: "תגידי לו יש פה אישה מתה שהוא רצח אותה היא מתחננת על חייה ואתה דוקר אותה ואתה מדבר איתי על כסף שהוצאת על סיליקון"

ובמענה לכך מהנהן הנאשם ואף מוסיף: "שלושת הרכבים, שני העסקים ואת הבית.." (עמוד 89 שורות 1-13).

בדומה מעיד הנאשם בעמודים 90 משורה 38 ועד לסוף עמוד 91 במענה לשאלה: "למה היית צריך לדקור אותה ככה שמעיים שלה יצאו?" כדלקמן:

"טוב. דקרתי אותה שם. זהו שם.. איפה שהסיליקון.. בגלל זה יצא הכל החוצה לא?.. כי היא הייתה שמנה.."

הנאשם נשאל מה קשור זה שהיא הייתה שמנה למה שעשה לה ומשיב:

"לא. לא. בסדר. זו הייתה הדקירה הראשונה, יצאה לה כל הסיליקון זה הכל" כשנאמר לו שהוא לא רופא שמבין שהמעיים יצאו בגלל הסיליקון הוא משיב שכמובן שהוא לא רופא אבל זה ברור שאם הוא נותן "דקירה בחזה יצא לה הסיליקון לא?" (עמוד 91).

נוסף על כך, בת/3 הודעתו מיום 28/3/20 שורות 330-339 מעיד הנאשם:

"אתה מבין שאתה רצחת את אליזבת?"

תשובה: כן אני מבין.

שאלה: אתה רוצה להגיד משהו על זה?

תשובה: לא כרגע.

שאלה: אתה חושב שמגיע לה?

תשובה: אף אחד מאיתנו לה היה מגיע לו החוויה שהייתה לנו, היה פתרון אבל היא לא רצתה.

שאלה: היא לא השאירה לך פתרון חוץ מזה?

תשובה: לא

שאלה: כל זה בגלל שהיא לא הסכימה לך לקחת את מחצית הרכוש ובגלל שהיא בגדה בך?

תשובה: כן אדוני."

עוד נשאל הנאשם האם הוא רוצה להתנצל בפניי מישוהו והוא משיב שהוא רוצה להתנצל בפני בתה של המנוחה ונסה שגרה באיטליה אבל לא בפני בתה המתגוררת בארץ (עמוד 96 שורות 1-11).

נוסף לכל האמור, הרי שכפי שצוין לעיל, הנאשם שינה את הזירה. אשר לכך הרי שראשית הנאשם הודה שהוא נטל את הסכין ושם אותה מעל המקרר במטבח (ראו עדותו בפני בית המשפט מיום 24/11/19 בעמוד 77 שורות 4-5), קרי במיקום המרוחק מהזירה. תיעוד למיקום הסכין נמצא גם בצילומים 9 ו-10 המהווים חלק מת/42 בהם ניתן לראות שהסכין נמצאה מעל המקרר מונחת בין אריזת קרטון וסלסלה במקום שאינו גלוי לעין אלא מוסתר יחסית.

עוד מתאר הנאשם העיד הנאשם, במסגרת השחזור, בנוגע למפתחות שלטענתו היו בידה של המנוחה ואשר באמצעותם הייתה בו בראשו:

"את המפתחות היא החזיקה ביד"

נשאל: "זה היה ביד שלה גם כשהמטרה באה?"

משיב: "לא. לא. לא. המפתח היה, אחר כך אני לקחתי את המפתח ושמתי אותו בתיק שלה" (ת/6 בעמוד שורות 33-34). משנשאל הנאשם מדוע נטל את המפתחות הוא משיב: "כי הם היו על הרצפה..." נשאל: "זה היה חשוב לך לשים את זה בתיק?" ומשיב: "כן. כן. הכנסתי את זה לתיק. הכנסתי את זה לתיק כדי שאף אחד לא יקח את זה" (ראו ת/6 בעמוד 20 שורות 29-30).

זאת ועוד, הנאשם העיד שלא זו בלבד שהכניס את המפתחות שבהם אחזה המנוחה לתיקה של המנוחה, אלא שקודם לכן הוא הוסיף לצרור מפתחות זה את המפתח אשר שכפל לדירת המנוחה (ראו - ת/11 הודעת הנאשם מיום 10/4/19, בעמוד 6 שורות 144-146).

מן האמור עולה כי התנהלותו של הנאשם לאחר האירוע אינה מלמדת על סערת רגשות כנטען על ידו - ההיפך, הנאשם התנהל לאחר האירוע בקור רוח, שינה את הזירה תוך הזזת אלמנטים אשר קשורים לאירוע ובכלל כן בפרט הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה והמפתחות אשר החזיקה בידה. יתרה מכך, גם בעדויותיו לא גילה הנאשם חמלה או חרטה על מעשיו, אלא השתמש כלפי המנוחה בביטויים פוגעניים ומזלזלים - באופן המלמד ותומך אף הוא בכך שהריגת המנוחה לא הייתה אקט ספונטני, אלא אקט מתוכנן אשר בתוצאתו חפץ הנאשם.

המתווה הנורמטיבי - עבירת הרצח;

39. כבר בפתח הדברים אציין כי ביום 10/1/19, נכנס לתוקפו תיקון 137 לחוק העונשין, אשר במרכזו יצירת מדרג בין עבירות ההמתה השונה משמעותית מהמצב החוקי הנוגע לעבירות המתה אשר קדם לו. (על התיקון, כמו הרקע אשר הוביל לו ראו בהרחבה - תפ"ח (מחוזי ת"א) 57564-12-15 מדינת ישראל פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) נ' רם גרנות (11.07.2019) (להלן: "עניין גרנות"). הוראת המעבר הקובעת ההסדר החוקי אשר יחול על מי שביצע את העבירה המיוחסת לו קודם כניסתו לתוקף של התיקון לחוק, מצויה בסעיף 25 לתיקון הקובע:

"25. תחילה, תחולה והוראות מעבר

(א) תחילתו של חוק זה שישה חודשים מיום פרסומו (להלן - יום התחילה), והוא יחול על עבירות שבוצעו מיום התחילה ואילך.

(ב) על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי; לעניין זה, בבואו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לעניין גרימת מוות ערב יום התחילה (להלן - הדין הישן).

...(ג) "

40. במקרה דנן, העבירה המיוחסת לנאשם בוצעה קודם ליום התחילה וטרם ניתן פסק דין בעניינו. כיוון שכך ובהתאם להוראות סעיף 25(ב) לתיקון, חלות על עניינינו הוראות סעיף 5(א) לחוק העונשין הקובעות:

"5. שינוי חיקוק לאחר עשיית העבירה

(א) נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על הענין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה."

41. קרי ולאור המרוכז, עלינו לבחון את שאלת אחריותו של הנאשם בהתאם לדין הקודם וכן לבחון את שאלת אחריותו בהתאם לדין החדש וככל שבמכלול מקל הדין החדש עם הנאשם ביחס לדין הישן, שומה עלינו להחיל על הנאשם את ההקלה.

במאמר מוסגר אציין שבהתאמה לכך, הודיעה המאשימה ביום 12/2/19, כי בנסיבות תיק זה מדובר ברצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(1) כפי שנכנס לתוקפו ביולי 2019 וזאת, הואיל ומדובר ברצח שקדם לו תכנון ושקילה, שני רכיבים שהם חלופיים ולפיכך, התבקשה ההגנה, עוד טרם תחילת שמיעת העדויות, להיערך לטיעון זה ולחקור את העדים בהתאם. הסנגור מצדו הודיע באותו מעמד כי הוא ער לכך (ראו עמוד 14 לפרוטוקול הדיון).

42. אחריותו של הנאשם בהתאם לדין הישן:

סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין לחוק עובר לתיקונו קבע כך:

"300. רצח

(א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ...

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם..."

הגדרת "כוונה תחילה" מצויה בהוראת סעיף 301 לחוק העונשין הקובע:

"(א) לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו

...

(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני לפני המעשה."

בהינתן שבמקרה לפנינו אין חולק - והנאשם מודה בכך מפורשות - שהוא גרם בהתנהגותו ובדקירות הסכין אשר דקר את המנוחה, למותה והראיות על כך הן חד משמעיות, הרי שלשם הרשעה בעבירת הרצח על המאשימה להוכיח שלושה יסודות - כי הנאשם החליט להמית את המנוחה, בהיעדר קנטור, תוך שהכין מכשיר בו המיתה.

43. ההחלטה להמית את המנוחה;

בהתאם לפסיקה "ההחלטה להמית דורשת, הן הוכחה של חיזוי מראש של אפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית או צפייתה על-ידי הנאשם, והן הוכחה של רצון הנאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית" (ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל (6/3/10) (להלן: "**עניין והבה**") בפסקה 132). החלטה זו אינה חייבת להיות פרי תכנון ממושך מראש והיא יכולה לקום ולהתגבש גם לקראת המעשה עצמו ממש ואף במהלכו (ע"פ 2507/11 אוסקר נ' מדינת ישראל (30/9/13) (להלן: "**עניין אוסקר**") בפסקה כ"ב לפסק הדין). עוד נקבע כי: "לנוכח הקושי להתחקות אחר נבכי נפשו של הנאשם, ניתן ללמוד על ההחלטה להמית דרך "חזקת הכוונה", לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו" (ראו, למשל, עניין והבה בסעיף 132; ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365 (2003); ע"פ 7392/06 אבו סאלח נ' מדינת ישראל (28.6.2010)). יפים לעניין זה דברי כבוד השופט רובינשטיין בעניין אוסקר בסעיפים כ"ג-כ"ד לפסק הדין:

"נוכח הקושי להתחקות אחר צפונות ליבו של אדם, ומשהחלטה להמית היא למעשה מחשבה סובייקטיבית של הנאשם, הוכרה בפסיקה "חזקת הכוונה", אשר "לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו" (ע"פ 686/80 סימן טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו (2) 253, 262 (1982)). הוותו מספר מבחני עזר כדי לעמוד על קיומה של כוונה: כך שימוש בנשק קטלני עשוי להצביע על קיומה של כוונה. אינדיקציות נוספות הן ריבוי הפגיעות, טיבן ומיקומן (ע"פ 418/77 ברדריאן נ' מדינת ישראל, לב(3) 3, 10 (1978); ע"פ 290/87 סבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ב (3) 358, 366-368 (1988)).

כ"ד. לעתים די בהצטברותם של מאפיינים אובייקטיביים אחדים, כגון חדות החפץ ששימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף הקרבן, כדי להסיק על כוונת הנאשם לגרום חבלה חמורה. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים. היא אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, כדי להפריכה (ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006), פסקה 16; ע"פ 413/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2011), פסקה 14).

אשר לתגובה ספונטנית רגעית, כעונה אחר דרישת ה"החלטה להמית", יפים דברי כב' השופט סולברג בע"פ 8667/10 ניג'ם נ' מדינת ישראל (27/12/12) בפסקה 22 לפסק הדין:

"עוד נקבע בפסיקה לא אחת כי ההחלטה להמית יכולה להתגבש גם כתגובה ספונטנית רגעית, ולא דווקא לאחר מחשבה ותכנון מוקדמים (ע"פ 512/89 דניאלס נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 496 (1991)). "יסוד 'ההחלטה להמית' יכול להתגבש כהרף עין, אף במהלכו של האירוע הקטלני גופו... המבחן היחיד להתקיימותו נעוץ בשאלה אם גם בפרק זמן קצר ביותר אכן חזה הממית את תוצאות מעשיו וחפץ בהגשמת כוונתו" (ע"פ 7520/02 חמאתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 710, 716 (2004)). ההבחנה בין החלטה שנתקבלה באופן ספונטני לבין החלטה שנתקבלה בשיקול וביישוב דעת אינה מעוגנת ביסוד ההחלטה להמית, אלא בשני היסודות האחרים שבהגדרת ה"כוונה תחילה" - יסוד ההכנה והעדר הקינטור (ראו: ע"פ 290/87 סבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(3) 358, 364 (1988); ע"פ 266/88 בצלאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4), 103, 109 (1989)). יפים לעניין זה דבריו של השופט אגרוט בע"פ 396/69 בנו נ' מדינת ישראל, פ"ד כד(1) 561, 570 (1970) (להלן: עניין בנו):

"דעתי היא איפוא, כי היסוד של 'החלטה להרוג'... מצריך אך ורק כי בשעת מעשה קיננה בלב העברין כוונת קטילה ממשית, זאת ותו לא; ואילו לשם מילוי הדרישה שכוונה כזו לא תהא ספונטנית, כי אם כוונה שנוצרה מתוך שיקול ויישוב-הדעת, הסתפק המחוקק בקביעת היסודות של 'העדר קינטור'... ו'הכנה'".

בנסיבות המקרה לפנינו, מלמדות הראיות, כפי שהוצגו לעיל, באופן ברור, חד ונחרץ על החלטתו של הנאשם להמית את המנוחה וזאת, הן קודם לאירוע והן במהלכו. אשר להחלטתו של הנאשם להמית את המנוחה קודם לאירוע הנני מוצאת להפנות ראש וראשונה לדברי הנאשם ועדויותיו המפורטים בסעיפים 17-21 לעיל לפסק הדין - מהם עולה ברורות כי בלבו של הנאשם גמלה ההחלטה להביא למותה של המנוחה עוד קודם למפגש בינו לבין המנוחה. לכך יש להוסיף אמירותיו המפורשות של הנאשם במהלך האירוע - "את רוצה למות" ו"הורג אותך, הורג אותך" שוב ושוב וכן, הפרשנות אשר ייחס הנאשם עצמו לאמירותיו אלו ובהתאם לה, ידע שהוא עומד להרוג את המנוחה והורג אותה בפועל, הבין את מעשיו והתכוון לתוצאתם (ראו בהרחבה סעיפים 34 ו- 36 לעיל).

די באמור על מנת לבסס את יסוד ההחלטה להמית את המנוחה, כמו גם להקים את חזקת הכוונה להוביל למותה ויחד עם זאת, מבלי לגרוע מהאמור, יש להוסיף כי חזקת הכוונה מתחזקת בהינתן הכלי אשר שימש את הנאשם לדקירות המנוחה - שהוא סכין גדולה בעלת להב של 20 ס"מ, המיועדת לחיתוך בשר. חיזוק נוסף לכוונת הנאשם להוביל לתוצאות מעשיו ניתן למצוא בכך שמספר הדקירות והפגיעות אשר ביצע הנאשם כלפי המנוחה היה רב, הדקירות כונו למקומות רגישים וחלק מהדקירות היו בגבה של המנוחה - עובדה המלמדת על כך שהנאשם דקר את המנוחה מתוך כוונה לפגוע בה, גם כשלא היוותה כלפיו ולו לכאורה סכנה כלשהי. עוד ניתן להפנות לכך שמתוך הקלטת האירוע נלמד כי הנאשם המשיך ודקר את המנוחה - לפי עדותו גם לאחר שאיבדה את הכרתה ולא שעה לתחנוניה וזעקותיה.

44. יסוד ההכנה;

לטענת הנאשם, כפי המפורט לעיל בהרחבה, אמנם ניתק את מצלמות האבטחה ואולם, לא עשה כן כחלק מהכנה לגרימת מותה של המנוחה. עוד נטען על ידי הנאשם כאמור לעיל כי לא הכין את הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה מבעוד מועד. משכך, נטען כי לא מתקיים בנאשם יסוד ההכנה. טענותיו אלו של הנאשם נדחו על ידי עובדתית, כפי שפורט לעיל בהרחבה וזאת, תוך שנקבע על ידי שניתוק המצלמות היה בכוונת מכון על מנת שגרימת מותה של המנוחה לא תתועד ומשכך מהווה חלק מפעולות ההכנה. נוסף על כך הוכנה על ידי הנאשם הסכין אשר שימשה הכלי באמצעותו דקר הנאשם את המנוחה והביא למותה. בכך לטעמי מתקיים יסוד ההכנה.

יתרה מכך, ממילא לאור הדין וההלכה הפסוקה - מתקיים יסוד ההכנה בעניינו. זאת, בהינתן שהעובדות אשר אינן שנויות במחלוקת הן - שהנאשם הביא סכין על מנת לאיים על המנוחה, ואפילו לדידו היכה את המנוחה עם הסכין ולאחר מכן עשה בסכין שימוש על מנת לדקור את המנוחה.

אשר לכך וראשית מורנו מפורשות סעיף 301(ג) לחוק: "כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות... שהמכשיר שבו בוצעה [העבירה] הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה".

בהתאמה לכך ובהתאם להלכה העקבית והמושרשת, כדי שיתקיים יסוד ההכנה אין צורך בתכנון מראש ויכול שזה ישתלב בתוך מעשה ההמתה. כך, בדנ"פ 1042/04 דוד ביטון נגד מדינת ישראל, סא(3) 646, נקבע כי:

"ברשימה ארוכה של פסקי דין נקבע כי יסוד ה"הכנה" הוא יסוד פיזי טהור. עם זאת, אופיו הפיזי של מעשה ההכנה בא ליישם את מהותו של יסוד ה"הכנה", אשר נועד לשלול את אופייה הספונטני של הכוונה ואשר נועד להצביע על כוונת קטילה שבאה מתוך שיקול ויישוב דעת. לעתים הוא קודם בזמן למעשה ההמתה עצמו; לעתים הוא שלוב

במעשה ההמתה, "עד שכמעט אין פסק זמן ביניהם, ולעתים אין הם ניתנים להפרדה"

(ראו גם - ע"פ 759/97 אליאבייב נגד מדינת ישראל, נה(3) 459, 470; ע"פ 2760/14 אוהיון נ' מדינת ישראל (7/10/15), בפסקה 69 לפסק הדין)

זאת ועוד, במסגרת הפסיקה נקבע מפורשות כי גם שלפית סכין לשם דקירה מהווה פעולת הכנה. יפים ורלוונטיים לעניין זה דברי בית המשפט בעליון בע"פ 2534/93 מליסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 597, 610:

"גם בהפניית הסכין לעבר המנוחה היה כדי למלא את יסוד ההכנה; ועל-כל-פנים, נעיצת הסכין בגופה, שוב ושוב, מעידה על הכנה".

בעניינו - יסוד ההכנה מתקיים אפוא משכאמור נקבע כי הנאשם ניתק את מצלמות האבטחה על מנת שלא יתעדו את גרימת מותה של המנוחה. עוד מתקיים יסוד ההכנה משהובאה הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה על ידי הנאשם וזאת גם ככל שנקבל את גרסתו של הנאשם (אשר כאמור נשללה על ידי עובדתית) ולפיה לא הוכנה הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה מראש. על אחת כמה וכמה היסוד מתקיים בנסיבות בהן נקבע כי הסכין הוכנה מבעוד מועד ויתרה מכך, בנסיבות בהן הנאשם לא איים על המנוחה בסכין אלא אף לדידו מיד משהביא את הסכין היכה באמצעותה את המנוחה ומיד לאחר מכן, אמר הנאשם אמירות מפורשות בדבר כוונתו להרוג את המנוחה ונעץ את הסכין בגופה של המנוחה שוב ושוב.

45. העדר קנטור;

כהערה מקדימה אציין כי בחינת יסוד זה בשלב זה של הכרעת הדין נעשית לפי הדין הישן. אשר ליסוד זה אציין כפי שיפורט להלן, במסגרת הרפורמה בדיני ההמתה, חל שינוי ביסוד ההגנה בשל קנטור, באופן שהוכנסו רכיבים סובייקטיביים ליסוד האובייקטיבי של ההגנה. יחד עם זאת, כהקדמת המאחר, אציין כי התוצאה ולפיה לא קמה לנאשם הגנת הקנטור אינה משתנה גם לאור הדין החדש ועל אחת כמה שלא בהתאם לדין הישן.

משהאמור הובהר אפנה לבחינת יסוד הקנטור בהתאם לדין אשר חל קודם לתיקון חוק העונשין.

במסגרת הפסיקה, לעניין "היעדר התגרות" או "קנטור", נעשתה הבחנה בין המבחן הסובייקטיבי לבין המבחן האובייקטיבי ונקבע כי רק קיומם של שניהם יהא בו בכדי להקים הגנת קנטור (עניין ביטון).

אשר למבחן הסובייקטיבי, הרי שהוסכם על דעת כולם שקיומו הכרחי באשר ברי כי: "מקום שפלוני ממית אדם מתוך כוונה והכנה, בנסיבות שבהן אדם סביר, או אדם מן היישוב, היה מאבד את עשתונותיו, אינו מקיים את התנאי של "היעדר התגרות", אם הוא עצמו לא איבד את עשתונותיו" (עניין ביטון שם. בסעיף 21 לפסק הדין). עוד נקבע לעניין המבחן הסובייקטיבי, בעניין ביטון בפסקה 23, כי:

"ביסוד המבחן הסובייקטיבי של "היעדר התגרות" עומדת ההבחנה הבסיסית בין המתה מתוך שיקול וישוב דעת לבין המתה פתאומית-רגעית. "המבחן הסובייקטיבי משמש כדי לקבוע... כי עקב איבוד עשתונותיו בהשפעת

הקניטור הנדון, עולל הנאשם את מעללו הקטלני מתוך החלטה פתאומית-רגעית, שלא היה מאחוריה שיקול ויישוב-דעת" (הנשיא אגרנט בפרשת בנו, עמ' 579). אכן, מאז פרשת בנו מבחינה הפסיקה בין כוונת קטילה שהיא "פרי שיקול ויישוב הדעת", לבין כוונת קטילה "ספונטאנית" (שם, עמ' 568). ההחלטה להרוג תקיים את יסוד "היעדר ההתגרות" אם היא תהיה "החלטה ספונטנית להרוג" (השופט גולדברג בפרשת דרור, עמ' 723; פרשת אזולוס). "הקניטור הינו התנהגות הגורמת לנאשם לאבד את השליטה העצמית ולבצע את המעשה הקטלני באופן ספונטני, ללא יישוב דעת" (השופט ד' דורנר בע"פ 3112/94 אבו-חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 422, 428); הקניטור "הופך מעשה המתה לאקט ספונטני, פרי איבוד שליטה עצמית, אשר אינו מתיישב עם קיומה של כוונה תחילה, התואמת מצב של יישוב-דעת וקור-רוח" (השופט א' פרוקצ'יה בפרשת אליאבייב, עמ' 472).

נוסף על כך הטעים בית המשפט העליון בעניין ביטון והדגיש כי:

"הנה כי כן, המבחן הסובייקטיבי אינו דורש מצב נפשי השולל את הכוונה עצמה. המבחן הסובייקטיבי מניח קיומן של מודעות לגרימת המוות ומטרה לגרום למוות, אך דורש כי מצב נפשי זה התגבש באופן ספונטני, וללא שיקול ויישוב דעת." (שם. בפסקה 24)

יחד זאת ולצד המבחן הסובייקטיבי נקבע כאמור כי תנאי להחלת הגנת הקניטור הוא בקיומו של המבחן האובייקטיבי. בעניין ביטון נקבע כי מבחן זה:

"מעמיד את ה"אדם מן היישוב", "האדם הסביר", "האדם הרגיל", "האדם הממוצע" בנעליו של הממית; הוא שואל את השאלה ההיפוטטית, כיצד עלול היה אדם זה להגיב בנסיבות העניין. אם התשובה הינה, כי גם "האדם מן היישוב" או "אדם סביר", הפועל מתוך כוונה והכנה עלול היה שלא להתגבר על סערת רוחו, ושלא לשלוט בעצמו, ועל כן לפעול כפי שפעל הנאשם הספציפי שביצע את הפעולה הקטלנית, כי אז גם לפי המבחן האובייקטיבי מתקיימת "התגרות" (או נשלל היסוד של "היעדר התגרות") ולא מתגבשת "כוונה תחילה". (שם. בפסקה 31).

עוד נקבע בעניין ביטון כי תכונותיו של הממית, אופיו, מזגו, מינו, רקעו הסוציו-אקונומי, דתו, עדתו, מצבו הנפשי והרוחני ושאר תכונותיו אינן נלקחות בחשבון וכי המבחן האובייקטיבי אינו נושא בתוכו תתי קבוצות (שם. בפסקה 32)

46. ומכאן לענייננו בו הנני סבורה כי דין טענת הקניטור דחיה מניה וביה, ראשית בהינתן שהוכח עובדתית שהנאשם החליט להמית את המנוחה זמן רב לפני האירוע. אשר לכך וכפי שהובא לעיל בהרחבה בסעיפים 18-23 להכרעת הדין ראיות ועדויות רבות ובכלל כך בפרט עדותו של הנאשם, יש בהן בכדי לתמוך נרחבות בכך שבלבו של הנאשם גמלה ההחלטה לגרום למותה של המנוחה זמן רב קודם אירוע. הנני סבורה כי הוכחת ההחלטה אשר גמלה בלבו של הנאשם להוביל למותה של המנוחה, יש בה בכדי לשלול מניה וביה טענתו ולפיה גרם המוות- אשר על ביצועו החליט זמן רב קודם לכן - נגרם כפועל יוצא מקניטורו. אשר לכך ולשם הדוגמא אציין, כפי שכבר הובא לעיל כי הנאשם העיד עצמו כי אמר למנוחה שאם היא לא רוצה לתת לו את הבית, המועדון והמסעדה זה לא יהיה של אף אחד והוא ילך לכלא (ת/1 משורה 14 בעמוד 78 ועד לשורה 7 בעמוד 79 דברים אשר הובאו במלואם בסעיף 18 לעיל). נוסף על כך העיד הנאשם מפורשות שהוא חשב על זה הרבה זמן, הוא תמיד אמר שזה יגמר רע, כל החברים מסביב ידעו שזה יגמר ברע כי הוא

רצה את הדברים שלו והמנוחה סירבה לתת לו אותם (שם. בעמוד 85 שורות 8-30 וכן בת/3 בשורות 52-54, בת/11 בשורות 255-258 ובשורות 266-269). יתרה מכך, בהודעתו של הנאשם ת/11 אישר הנאשם כי הוא "מריץ" מחשבות לרצוח את המנוחה מזה כשנה ושזה היה קו המחשבה של שני בני הזוג. בדומה גם בהודעתו ת/14 בשורות 389-391 העיד הנאשם:

"ש. אני אומר לך שבתחילת ההקלטה אתה אומר לה: אז את רוצה למות? אתה יודע שאתה הולך לרצוח אותה.

ת: זה משהו שקיים כבר שנה אחורה, לא משהו חדש".

47. עוד נשללת טענת הקנטור משהוכחו עובדתית מעשה ההכנה של הנאשם לקראת גרימת מותה של המנוחה ובכלל זה - ניתוק מצלמות האבטחה והכנת הסכין אשר שימשה אותו לשם דקירתה של המנוחה.

48. מבלי לגרוע מקביעתי זו, הנני סבורה כי ממילא יש לדחות הטענה ולפיה קונטר הנאשם וזאת, הואיל והגורמים אשר הנאשם טען כי הובילו לקנטור לא הוכחו עובדתית. כך לטענת ב"כ הנאשם קנטורו של הנאשם על ידי המנוחה מצא ביטוי בשלושה עיקריים - ראשית באופן בו דיברה כלפיו בעת המפגש הראשון, שנית- בכך שגנבה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו ובו צילומים, אשר לדידו של הנאשם יכול שהיה בהם בכדי לסייע לו בהליך רכושי כלפיה ושלישית- בכך שהטיחה בראשו את המפתחות, לאחר שהיכה אותה בירכה עם החלק הכהה של הסכין. דא עקא, שגורמים אלו כגורמים אשר קינטורו את הנאשם כביכול לא הוכחו ועומדים בסתירה לראיות ובכלל כך בפרט לאמירות הנאשם והודעותיו הוא.

כך וראשית, כפי שכבר הובא לעיל, גרסתו הראשונה של הנאשם אשר מצאה ביטוי בדו"חות הפעולה של השוטרים הראשונים שהגיעו למקום (ת/25, ת/26 ות/27) הייתה שהנאשם הרג את המנוחה מכיוון שראה אותה עם מישהו אחר במיטה שלו. על גרסה זו חזר הנאשם גם בתשאול אשר נערך לו ביום 28/3/18 (ת/1) במסגרתו אמר הנאשם: "אני, אני אומר למה אני עשיתי... אני ראית במיטה שלי. במיטה שלי ... גבר ". משנשאל הנאשם מתי ראה גבר במיטה שלו הוא השיב "אתמול בלילה ואח"כ היום בלילה" - קרי, גרסתו הראשונית של הנאשם הייתה שהוא גרם למותה של המנוחה כיוון שראה אותה עם אחר. בגרסה ראשונית, ספונטנית זו לא נזכרים כלל איזה מהגורמים לקנטורו כביכול של הנאשם - אשר הועלו על ידי ב"כ הנאשם ובכלל כך - גניבת הטלפון הסלולארי, הדיבור המזלזל של המנוחה אל הנאשם והטחת המפתחות בראשו. טענות אלו מהוות גרסה כבושה אשר בהתאם לפסיקה אשר הובאה לעיל משקלה הראייתי נמוך מזה של הגרסה הראשונית אשר נמסר נוכח החשד המתעורר באשר לאמיתותה.

על כך יש להוסיף כי בנאום הפתיחה מטעם הנאשם, טען בא כוח הנאשם רק לשני גורמים אשר הובילו לקנטורו של הנאשם - גניבת הטלפון והטחת המפתחות בראשו ואילו, הגורם השלישי הנטען הוסף רק בסיכומי הנאשם ומשך מהווה הרחבת חזית.

זאת ועוד, ממילא מתוך עדותו של הנאשם עולה כי הגורם היחיד אשר הוביל לכך שדמו של הנאשם "עלה לראשו" היה הטחת המפתחות בראשו. כך, בעמוד 89 החל בשורות 7-13 העיד הנאשם כי:

" ש. אני אומרת לך שאתה רצחת את אשתך בגלל שראית אותה עם גבר אחר במיטה.

ת. נכון. (הנאשם משיב בעברית לפני שהשאלה תורגמה לספרדית). לאחר שהשאלה מתורגמת לי לספרדית, לא רק בגלל שאני ראיתי אותה עם גבר אחד במיטה, אלא בגלל שהיו שלוש מצבים, לא היה לי כוונה להרוג אותה. לו היתה לי כוונה להרוג אותה הייתי עושה את זה בפעם הראשונה שהיא באה. כאשר היא חזרה פעם שניה, אני ביקשתי ממנה את הטלפון כאשר קיבלתי את המכה עם המפתחות על הראש, כאשר ראיתי את הדם על פניי, אז התחלנו לריב גוף נגד גוף."

קרי בעדותו טוען הנאשם כי לא האמירות המעליבות של המנוחה כלפיו ואפילו לא העובדה שנטלה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו היו אלו שהרתיחו את דמו, אלא הטחת המפתחות בראשו.

הנה כי כן, נותרנו עם גורם אחד לכאורי לקנטור והוא הטחת המפתחות בראשו של הנאשם - שהוא כאמור גורם שאינו עולה בקנה אחד עם גרסתו הראשונית של הנאשם. יתרה מכך, ממילא גורם זה אינו יכול להיכנס להגדרת הקנטור מעצם מיקומו ברצף האירועים וזאת, משהתרחש כשהתקיפה כבר יצאה לפועל (ולא בוצעה בתכופ לאחר ההתגרות כלפי הנאשם ובתגובה לאותה התגרות). אשר לכך, הרי שגם אם נאמין לגרסת הנאשם (וכפי המפורט לעיל בהרחבה אין כך פני הדברים) - הוא הגיע אל המתלוננת עם הסכין והכה באמצעותה ברגלה של המנוחה. הטחת המפתחות בראשו של הנאשם הייתה - אפילו לדידו - לאחר מכן. משכך, לא ניתן לראות בה התגרות שכן המעשה לא בוצע לאחריה אלא התחיל לפניה. יתרה מכך, מדובר בפעולה מתבקשת של הגנה עצמית כנגד תקיפת המנוחה על ידי הנאשם באמצעות הסכין. אשר לכך הנני מוצאת להדגיש - בסיכומי טוען ב"כ הנאשם כי יש לחלק את האירוע לשני אירועים נפרדים - האחד הכאת המנוחה עם הסכין שהייתה תכנית קצרת מועד ולאחר מכן דקירת המנוחה באופן שהוביל למותה, כאשר בין שני אירועים אלו הטיחה המנוחה בנאשם את המפתחות וגרמה לקנטורו. טענה זו הנני מוצאת לדחות מכל וכל - ראשית הואיל והאזנה להקלטת האירוע מלמדת ברורות על אירוע אחד מהיר ונמשך, אשר מתחילתו תוקף הנאשם את המנוחה. יתרה מכך, כפי שקבעתי - בהינתן שאף לדידו של הנאשם הוא הביא את הסכין, איים באמצעותה על המנוחה ואף הכה את המנוחה באמצעות הסכין ברגלה - הטחת המפתחות אינה אלא אקט הגנה עצמית של המנוחה מפני הנאשם ומשכך, אין היא יכולה להחשב כקנטור.

49. זאת אף זאת, הנני סבורה כי בפועל עולה ברורות מתוך הראיות שלא יכול שהגורמים האמורים היה בהם בכדי לגרום לקנטורו של הנאשם. כך, כפי העולה מעדותו של הנאשם כמו גם מיריעה נרחבת אשר הוקדשה לכך במסגרת סיכומי- לטענת הנאשם המנוחה דיברה אליו בצורה לא יפה פעמים רבות, קיללה אותו ואף איימה עליו. הנה כי כן- אף לדידו של הנאשם, צורת התבטאותה של המנוחה כלפיו לא הייתה בגדר אירוע חריג, אלא השגרה ומשכך, ברי כי לא היה בה בכדי לגרום לנאשם לאיבוד דעתו. זאת ועוד, בכל הנוגע לגניבת הטלפון הסלולארי של הנאשם, העיד הנאשם עצמו בת/8 (הודעתו של הנאשם מיום 4/4/18) משורה 34 בעמוד 51 ועד לשורה 2 בעמוד 52, כי את התמונות אשר היו במכשיר הטלפון הסלולארי שלו הוא שלח, מבעוד מועד, לחברו לאונרדו וזאת, מתוך חשש שהמנוחה תמחק אותן ממכשיר הטלפון הסלולארי שלו. עוד אישר הנאשם נושא זה בעדותו בבית המשפט עת העיד בהקשר לדבריו אלו בהודעתו כי: "כן. ידעתי שבכל רגע היא יכולה לקחת לי את הטלפון." (ראו עדותו מיום 8/12/19 בעמוד 92 שורות 24-27; כן, בעמוד 84 שורות 31-32). יתרה מכך, בעמוד 95 שורות 1-2 מעיד הנאשם:

"ש. אתה בחקירה במשטרה אישרת שאחרי שהיא לקחה את הטלפון ידעת שתפגע בה.

ת. אני ידעתי שאנחנו נתווכח, אבל לא שאני אפגע בה. ואני גם לא ידעתי שהיא תחזור."

קרי עדותו זו של הנאשם שוללת טענתו ולפיה קונטר עד כדי איבוד דעתו כפועל יוצא מגניבת מכשיר הטלפון הסלולארי שלו על ידי המנוחה שהרי, חזה אפשרות כאמור ואף נערך לה ויתרה מכך, שלל בעדותו שגניבה זו היא שהובילה להחלטה שלו לפגוע בה.

לכל האמור יש להוסיף כי האזנה להקלטת האודיו של האירוע מלמדת על כך שמתחילת ההקלטה ועד לסופה לא מאבד הנאשם את קור רוחו - בכלל כך - כאשר הנאשם שב ודורש את מכשיר הטלפון שלו הוא אינו צועק, לא ניכר בו שהוא מתעצבן, אין הוא מרים את קולו או מאבד את עשתונותיו. יתרה מכך, בעת דקירת המנוחה - גם כן, הנאשם נשמע כשהוא מתאמץ אבל שב ואומר כמנטרה בקור רוח מקפיא "הורג אותך" "הורג אותך". זאת ועוד, גם לאחר האירוע, בשעה שהמנוחה נשמה את נשימותיה האחרונות, נהג הנאשם בקור רוח ובכלל כך - החביא את הסכין אשר שימשה לדקירת המנוחה, הוסיף את המפתח אשר שכפל לדירתה של המנוחה לצרור המפתחות של המנוחה ואף הכניס את צרור המפתחות לתוך תיקה של המנוחה.

50. יתרה מכך, גם לו סברתי כי הנאשם עומד במבחן הסובייקטיבי, הרי שברי כי זה לא עומד במבחן האובייקטיבי. כך, גם לו היה ממש בכל הנטען על ידי הנאשם - היעלה על הדעת שהאדם הסביר היה נוטל חיו של האחר בנסיבות בהן זה היה מדבר אליו בגסות ונוטל את מכשיר הטלפון שלו?! ברי כי התשובה החד משמעית וערכית לכך היא בלאו מוחלט.

51. לאור כל האמור, הגעתי לכלל מסקנה ולפיה על פי הדין החל על עניינו של הנאשם, קרי על פי דין של עבירות ההמתה קודם לתיקון, הצליחה המאשימה להוכיח את אחריותו של הנאשם בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין מעל לכל ספק סביר וזאת, משהוכח כי מותה של המנוחה נגרם כפועל יוצא מדקירותיה על ידי הנאשם, משהנאשם החליט להביא למותה, ערך הכנות לשם כך ולא קונטר על ידה.

52. אחריותו של הנאשם בהתאם לדין החדש:

כאמור בקביעת אחריותו של הנאשם בהתאם לדין הישן לא סגי, באשר בהתאם להוראת המעבר המפנה לסעיף 5 לחוק העונשין, שומה עלינו להמשיך ולבחון האם יש בנוסח החוק המתוקן משום הקלה עם הנאשם. על שאלה זו יש לטעמי להשיב בשלילה וזאת, הואיל ומאפייני מעשה הרצח אותו ביצע הנאשם, בהתאם לדין הישן, ממקמים אותו במדרג העליון בחומרתו של העבירה לפי הדין החדש: "רצח בנסיבות מחמירות". נוסף על כך לא עומדים לטובת הנאשם הגנת הקנטור (גם בנוסחה החדש) או דין מקל אחר.

53. כך, סעיף 301א לחוק העונשין בנוסחו החדש קובע כדלקמן:

301א רצח בנסיבות מחמירות

(א) הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

"...

החלופה הראשונה לקיום הנסיבה המחמירה המעלה את דרגת העבירה לגבוהה במדרג, היא מקום בו תכנון הממית את מעשה ההמתה מראש. יחד עם זאת סעיף 301א(א)(1) לחוק אינו מחייב תכנון, אלא שדי בקיומו של "הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית". תימוכין לאמור נמצא בדברי ההסבר שנלוו להצעת החוק הממשלתית שעמדה בבסיס התיקון (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124)(עבירות המתה), התשע"ו-2015 ה"ח 166 (להלן: "**הצעת החוק**" או "**דברי ההסבר**")), שם נאמר בעמוד 170 כי:

"מוצע לקבוע כנסיבה מחמירה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. זהו מקרה מובהק שמבטא חומרה מיוחדת. יודגש, כי לא מדובר אך במקרים של התנקשות המתוכננת זמן-מה מראש, אלא במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קורבנו, להבדיל ממקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע.

החוק הקיים ביקש לבטא רעיון זה באמצעות המנוח "כוונה תחילה"... מוצע לנסח מחדש רעיון זה, כדי שמקרים של המתה בכוונה שנוצרה באופן ספונטני, כגון לאחר קנטור סובייקטיבי ששלל תכנון ושקילה, לא ייכנסו בגדר החלופה המוצעת בפסקה (1). " [ההדגשות שלי ל.ב.].

אציין כי דברי ההסבר עולים בקנה אחד עם הפסיקה אשר קדמה לתיקון לחוק ואשר קבעה, באשר לתכנון מראש, כי לא נדרש שהתכנון יהיה זמן מה קודם לאירוע, אלא שיכול שההחלטה להמית תתגבש גם תוך כדי האירוע ובלבד שאינה תוצר של החלטה ספונטנית שהיא פרי קנטור ולו סובייקטיבי (להרחבה ראו האמור בסעיף 44 לעיל לפסק הדין).

במקרה לפנינו, כפי שפורט לעיל בהרחבה, עולה מהראיות כי ההחלטה לגרום למותה של המנוחה התגבשה בלבו של הנאשם כבר קודם לאירוע. יתרה מכך, הנאשם התכוון לגרימת המוות הן בניתוק המצלמות ובמיוחד בהבאת הסכין לשם דקירת המנוחה. זאת ועוד, תימוכין נוסף להתגבשות הכוונה להמית, ניתן למצוא גם בכלי אשר נבחר על ידי הנאשם לדקירת המנוחה - סכין בעלת להב גדול המיועדת לחיתוך בשר וכן, במספר הפעמים בהם דקר את המנוחה על מנת לוודא מותה והכל תוך שהוא מציין מפורשות כי הוא "הורג" את המנוחה - קרי מתכוון לגרום למותה. זאת אף זאת, הנאשם לא ניסה לסייע למנוחה לאחר שדקר אותה וכן, לא להזעיק את כוחות הצלה וזאת, הגם שהמנוחה נשמעת נושמת בהקלטה כמעט עד להפסקתה, אלא בחר להסתובב בעסק, להחביא את הסכין, להוסיף את המפתח ששכפל לצרור המפתחות של המנוחה, להכניס את צרור המפתחות לתיק, לשוחח עם לאונרדו שהגיע למקום ורק לאחר דקות ארוכות להתקשר למשטרה. לכל אלו יש להוסיף את עדותו המצמררת של הנאשם אשר, תחת להביע חרטה על מעשיו, העיד במסגרת חקירתו במשטרה מיום (15/ת) שהוא דקר את המנוחה מספר רב של פעמים מכיוון שהיא "מלאה בסיליקון" אשר עלה לו הרבה כסף וכי מעייה של המנוחה יצאו החוצה "בגלל הסיליקון" שיש לה ובגלל שהיא "שמנה" - עדות המלמדת על זלזול במנוחה ובערך המקודש של חיי האדם. כל אלו מלמדים על עוצמה מיוחדת של כוונת הקטילה שניתן לייחס לנאשם, עובדה התומכת אף היא

בקיומן במובהק של הנסיבות המחמירות (ראו בדומה עניין גרנות).

בנסיבות אלו, הנני סבורה כי הוכחה מעל לכל ספק סביר אחריותו של הנאשם בהתאם להוראות סעיף 301א(1) לחוק העונשין.

54. הגנת הקנטור לפי הדין החדש;

בנסיבות בהן נקבעה אחריותו של הנאשם בהתאם להוראות סעיף 301א לחוק העונשין, מורנו החוק להוסיף ולבחון האם חלות נסיבות בהן האחריות מופחתת וזאת, בהתאם לסעיף 301ב' לחוק העונשין ולענייננו- האם קיימת תחולה להוראת סעיף 301ב(ב) לחוק העונשין, המסדירה את ההגנה בגין קנטור. כך, סעיף 301ב(ב) לחוק החדש קובע:

"301ב המטה בנסיבות של אחריות מופחתת;

(א)..."

(ב) על אף האמור בסעיפים 300 ו-301א, הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן: דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) המעשה בוצע בתכוף לאחר התגרות כלפי הנאשם ובתגובה לאותה התגרות, ובלבד שמתקיימים שניים אלה:

(א) בעקבות ההתגרות הנאשם התקשה במידה ניכרת לשלוט בעצמו.

(ב) יש בקושי האמור בפסקת משנה (א) כדי למתן את אשמתו של הנאשם, בשים לב למכלול נסיבות העניין."

בדברי ההסבר להצעת החוק נמצא התייחסות מפורטת למהותה של ההגנה בנוסחה החדש. כך בעמודים 174-175 הוסבר על ידי המחוקק, אשר לאחריות המופחתת במצבים של קנטור כי:

"מוצע לכלול בגדר עבירת ההמטה באחריות מופחתת מצבים של קנטור.

...

בספרות המשפטית נמתחה ביקורת על השימוש במבחן "האדם הסביר" [...] בדנ"פ ביטון בחן בית המשפט העליון את מבחני הקנטור ובמיוחד את המבחן הנורמטיבי. ביהמ"ש קבע כי ישנם טעמים מוסריים וחברתיים המצדיקים להותיר את המבחן הנורמטיבי על כנו, אך המליץ על רפורמה כללית בעבירת ההמטה שבמסגרתה תיבחן גם הביקורת כלפי המבחן הנורמטיבי ה"טהור"...

המבחן המוצע לקנטור בסעיף 301ב(א)(1) לחוק כנוסחו המוצע, זונח את השימוש במבחן "האדם הסביר" שזכה

כאמור לביקורת, וקובע במקומו מבחן חלופי שיאפשר הקלה באחריות בנסיבות שבהן ההתגרות הובילה את העושה למצב שבו הוא התקשה במידה ניכרת לשלוט בעצמו, ובתנאי שיש בקושי, בנסיבות המקרה, כדי למתן את אשמתו של הנאשם.

המבחן המוצע משלב בין מבחן סובייקטיבי למבחן אובייקטיבי. לעניין המבחן הסובייקטיבי, הדרישה היא לתגובה אמוציונלית עזה להתגרות, אשר פגעה בצורה קשה ביכולת השליטה העצמית של הנאשם... לעניין המבחן הנורמטיבי, בית המשפט ידרש להכריע, אם יש ברגש העז שהתעורר בנאשם לנוכח ההתגרות והקושי הרב בשליטה העצמית כדי לגרוע מאשמתו של המקונטר. בחינה זו תבוצע מנקודת מבט חברתית ומוסרית, שהיא חיצונית למקונטר.

יצוין כי כדי שאשמת העושה תיחשב פחותה באופן משמעותי צריך להתקיים יחס הולם בין טיב ההתגרות ומידתה לבין הפגיעה הניכרת בשליטה העצמית שגרמה להתגרות. לא כל המתה במצב של איבוד ניכר של שליטה עצמית, בעקבות עלבון או אפילו הרמת יד, משקפת רמת אשמה שהיא פחותה משמעותית מרמת האשמה המאפיינת רצח.

הביטוי "למתן את אשמתו" מאפשר לבית המשפט המקיים את הבחינה הנורמטיבית לשקול כל נתון הנוגע לנסיבות המקרה, הרלוונטי בעיני בית המשפט להערכת האשמה. בכלל זה, רשאי בית המשפט להביא בחשבון את נתוני האישיים של הנאשם, ככל שהם משליכים על מידת האשמה שבמעשה. יובהר, כי אין הכוונה שבית המשפט ישקול בגדר המבחן האמור נתונים אישיים ואחרים של הנאשם שאינם רלוונטיים למידת האשמה שבמעשה. חלק הכרחי מתפקידו של בית המשפט, בהקשר זה, הוא ליצוק תוכן למבחן הנורמטיבי המוצע, ולהתמודד עם מורכבותם של תרחישים קונקרטיים. בסופו של דבר, המבחן המוצע נועד לבטא תחושת צדק אנושית, בלי לפגוע במסר לציבור בדבר האיסור המוחלט להמית.

..

המבחן המוצע אינו בא לשנות את הדין הקיים, שלפיו המבחן להתגרות כולל בחובו ממד נורמטיבי, באופן שלא כל מעשה שהנאשם ראה בו פרובוקציה, נחשב להתגרות, אלא רק מעשים בלתי לגיטימיים במהותם, מבחינת מבט חברתית-מוסרית חיצונית לנאשם, שיש להם פוטנציאל משמעותי של הקנטה והרגזה"

[ההדגשות שלי ל.ב.]

כפי העולה מדברי ההסבר, ההגנה במתכונתה החדשה ממתנת את המבחן האובייקטיבי ומעלה את קרנו של המבחן הסובייקטיבי. יחד עם זאת, כפי שהודגש בדברי ההסבר, המבחן האובייקטיבי של ההגנה לא נזנח כליל, הואיל וכפי העולה מהסיפא לדברי ההסבר "לא כל מעשה שהנאשם ראה בו פרובוקציה, נחשב להתגרות" וגם אם קיימת התגרות, עדיין "צריך להתקיים יחס הולם בין טיב ההתגרות ומידתה לבין הפגיעה הניכרת בשליטה העצמית".

ומכאן למקרה המונח להכרעתנו - בהינתן קביעותי לעיל בסעיפים 45 ואילך להכרעת הדין, ובהתאם להן לא ממלא הנאשם ולו אחר המבחן הסובייקטיבי המרכיב את הגנת הקנטור, ממילא אחת היא - בין אם יוחל עליו הדין

הקודם ובין אם יוחל עליו הדין החדש - לא עומדת לנאשם הגנת הקנטור. כך ובקצרה אציין שוב שטענת הקנטור נשללת לאור הקביעה ולפיה גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להוביל למותה של המנוחה עוד קודם לאירוע, לאור פעולות ההכנה אשר בוצעו על ידו, בהינתן שהלכה למעשה טענתו של הנאשם ולפיה התנהגותה של המנוחה קנטרה אותו - אינה עולה בקנה אחד עם עדותו ולפיה זו הייתה ההתנהלות הרגילה בין הצדדים, עם עדותו ולפיה ממילא הואיל וצפה ונערך לאפשרות שהמנוחה תמחק לו את התמונות ממכשיר הטלפון הסלולארי שלו ושלה את התמונות אשר היו לו במכשיר זה לחברו לאונרדו ועם כך שמהביא את הסכין והכה באמצעותה את המנוחה, לא סביר שאמנם קונטר משזו הטיחה בו - כאקט של הגנה עצמית - את המפתחות. עוד אשוב ואציין כי הטענה ולפיה היה הנאשם בסערת רגשות אינה עולה בקנה אחד עם הראיות המלמדות על קור רוחו של הנאשם תוך כדי האירוע ולאחריו. לכל אלו יש להוסיף כי ממילא אין לייחס מהימנות לגרסת הנאשם לאור שקריו הפוגעים במהימנותו בכלל ובפרט בכל הנוגע למניעיו.

בקביעתי זו ולפיה לא מתקיים המבחן הסובייקטיבי בנאשם די ואולם, בבחינת למעלה מן הצורך אוסיף ואציין כי, כפי שנקבע לעיל, הנאשם אף אינו עומד בתנאי המבחן האובייקטיבי באשר ברי כי לא מתקיים יחס הולם בין טיב ההתגרות הנטענת - שפה בוטה כלפי הנאשם וגניבת מכשיר הטלפון שלו - לבין התנהגותו של הנאשם ובכלל כך נטילת סכין בשר בעלת להב גדול והכאת המנוחה באמצעותה ולאחר שהתגוננה על ידי הטחת מפתחותיה בראשו - גם דקירת המנוחה לא פחות מתשע פעמים מתוך כוונה לגרום למותה.

סוף דבר:

55. על בסיס ניתוח כלל הראיות ושקילת הטענות אני קובעת שהוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ממלא אחר כל היסודות הנדרשים לשם ביסוס אחריות בגין עבירת הרצח בכוונה תחילה - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עוד הנני מוצאת לקבוע שאין מקום לקבל את טענות הנאשם לעניין הגנת הקנטור על בסיס הראיות שהוצגו.

56. התיקון החדש בעניין עבירות ההמתה שבחוק העונשין אינו משנה ממסקנה זו. זאת משום שהחלטת הייתה ממקמת את הנאשם כמי שעבר על הוראות סעיף 301(א) לתיקון ("רצח בנסיבות מחמירות").

57. לאור כל האמור לעיל, אציע, אפוא, לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

לימור ביבי, שופטת

השופט גלעד נויטל, סגן נשיא, אב"ד:

אני מסכים.

**השופט גלעד נויטל,
סגן נשיא, אב"ד**

השופטת טלי חיימוביץ:

אני מסכימה.

טלי חיימוביץ, שופטת

סוף דבר:

אנו מרשיעים, פה אחד, את הנאשם, מרטינס חורחה מריו, בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, כ"ו אלול תש"פ, 15 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.

לימור ביבי, שופטת

טלי חיימוביץ, שופטת

גלעד נויטל, שופט,
אב"ד סגן נשיא